

Kapitein Roland

<https://hdl.handle.net/1874/236492>

Vak 160

KAPITEIN ROLAND.

1117

160

mm 13529

-

Vol 160 90
1117

KAPITEIN ROLAND.

VRIJ NAAR HET DUITSCH

VAN

FRANS HOFFMANN.

Met zes platen in kleurendruk naar oorspronkelijke Aquarellen.

VIJFDE DRUK. |

's-GRAVENHAGE,
UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ „NEDERLAND”.

2-j.

KAPITEIN ROLAND.

INLEIDING.

Ongeveer zestig of zeventig jaren geleden, was de staat Kentucky, in Noord-Amerika, lang niet zoo bevolkt als tegenwoordig, nu de groote, maagdelijke wouden voor het meerendeel zijn bloot gelegd; nu op plaatsen, waar zich eertijds ondoordringbare wildernissen bevonden, thans vriendelijke steden en dorpen zijn verzezen. De weinige mannen, die eertijds vermetel genoeg waren in die wildernissen door te dringen, om in daartoe geschikte streken blokhuizen te bouwen en aanplantingen aan te leggen, hadden in die ongebaande streken te worstelen met naamlooze ellende en moeilijkheden. Zij moesten bergen overklimmen, moerassen en stroomen doorwaden en wouden doortrekken, onder het oog van altijd waakzame vijanden, wier tomahawk, boog en pijlen — en vuurwapenen niet het minst — steeds gereed waren om den dood in het hart van den indringer te zenden. En was deze de gevaren van dien tocht gelukkig te boven gekomen, dan moest hij eerst nog den grond, waarop hij zich wilde vestigen, ontweldigen aan deze Indianen, die tegelijk dapper, wreed, listig en tot alles in staat, geen lust toonden hun wildrijke jachtgronden aan onbekende vreemdelingen af te staan. Zij loerden in het woud, door de eenzame deur der blokhuizen, op den vermetelen kolonist, en wee hem, indien hij onvoorzichtig genoeg was zich aan hun altijd spiedende blikken bloot te stellen.

Meermalen werd hij door het gehuil der wilden uit zijn sluimering gewekt, en tusschen Blanken en Roodhuiden ontspon zich alsdan een bloedige strijd om het bezit van de een of andere landstreek, die de een niet wilde prijsgeven en waarop de andere voortging zijn rechten te doen gelden. In de staten La Fayette, Jefferson en Lincoln waren de nederzettingen wel is waar reeds tamelijk menigvuldig, maar voor het meerendeel gevestigd in de nabijheid van stations of forten, de eenige toevluchtsoorden, waarvan eenige hulp was te verwachten, indien de Indianen hun tomahawks zwaaiden voor den strijd. Deze stations waren trouwens niets anders dan een vereeniging van hutten op de wijze van een dorp, met sterke palissadeeringen als door een muur omsloten, een wel zwakke, maar tegenover bestormers, zonder andere wapenen dan messen, tomahawks en geweren, gemakkelijk te verdedigen vesting.

Welke gevaren nu de kolonisten dreigden, die deze vreeselijke wildernissen binnendrongen, zult gij, waarde lezer, uit het volgend verhaal kunnen leeren. Het is voor het meerendeel op ware gebeurtenissen gegrond en geeft niet alleen een getrouwe schildering van de duisternis, de eenzaamheid en het afschrikwekkende der bijna eindelooze wouden van Amerika, maar ook van het karakter, de zeden en gewoonten van een volksstam, die zijn treurig lot niet alleen heeft te wijten aan het misbruik, dat de blanken inderdaad dikwerf van hun macht hebben gemaakt, maar ook — en hoofdzakelijk — aan zijn eigen hartstochten en gebreken. De avonturen van den zwervenden Nathan en van Ralph Stackpole, den paardendief, zijn historisch, en dit laatste zal er ongetwijfeld niet weinig toe bijdragen om de belangstelling te verhoogen, welke u trouwens het verhaal van wonderbare gebeurtenissen, van bloedigen strijd, van dreigende gevaren en gelukkige redding inboezemen zal.

I.

DE KOLONISTEN.

Met was in de maand Augustus. De namiddagzon scheen nog helder en vriendelijk op de roode palissaden en hutten van een der grootste stations van den staat Lincoln, toen een troep landverhuizers, uit de richting der zuidelijke wouden, de maïsvel-den naderde, die de kleine vesting van alle zijden tot aan de uiterste grens der wildernis omringden. Het was een groote stoet, wel honderd en tachtig man sterk, bestaande uit mannen, vrouwen en kinderen, waarvan de eersten allen met buksen, geweren en messen waren gewapend. Zelfs waren er eenige knapen bij van veertien of vijftien jaren, die met veel trots hun geweer over den schouder droegen, terwijl twee of drie negers van hetzelfde vreeselijke wapen waren voorzien. Eene afdeeling mannen reed vooruit. Op dezen volgden, op geringen afstand, een menigte vrouwen en kinderen, op lastdieren of statig hoornvee, met een menigte kostbaar huisraad beladen, terwijl het einde van den stoet eveneens werd gevormd door een afdeeling gewapende mannen, om de weerlooze kolonisten in den rug te dekken. Alles getuigde van de grootste voorzichtigheid en een bijna militaire waakzaamheid, in deze ondoordringbare wouden, waarin zooveel bloeddorstige Indianen zich ophielden, wel een eerste vereischte.

Men bemerkte echter op dit oogenblik, nu de troep een veilig, welverdedigd toevluchtsoord naderde, geen spoor van angst

of bezorgdheid op het gelaat der kolonisten. Veeleer zweefde op aller lippen een vroolijk lachje, weldra plaats makend voor eene uitdrukking van de hoogste tevredenheid, toen de poorten van het Station werden geopend en de bewoners den aankomenden een eindweegs te gemoet snelden. Ook dezen waren te paard en begroetten de vreemdelingen met vroolijke kreten, die op hun beurt deze teekenen van vreugde en vriendschap bereidwillig met luide hoera's beantwoordden. Ten bewijze van de algemeene vroolijke stemming werden geweerschoten gelost, hoofddeksels gezwaaid, en drongen allen met stormachtige haast naar voren, om de welkomstgroeten in ontvangst te nemen en de handen te drukken, hun blijmoedig en gastvrij toegestoken.

Op deze wijze werden in die streek destijds de pioniers ontvangen. Want niet alleen was elk gewapend vreemdeling een kracht te meer tegenover het voortdurend dreigend gevaar eener overrompeling van de zijde der Indianen, en dus reeds als zoodanig welkom, maar de nieuw aangekomen kolonisten brachten ook, in den regel, van verre vrienden en van den onvergetelijken geboortegrond tijding mede, die met de levendigste belangstelling werd aangehoord.

Slechts één enkele jonge man nam aan die algemeene vroolijkheid geen deel, ofschoon hij toch, te oordeelen naar zijne positie, daartoe de meeste reden moest hebben gehad. Het was de aanvoerder van den troep, kapitein Roland Forrester, die, in weerwil van zijne jeugd, tot die waardigheid was gekozen, als iemand van groot militair doorzicht, door hem in de oorlogen van den jeugdigen Vrijstaat verworven. Drieëntwintig jaren oud, had hij er vijf in legerkampen en op het slagveld doorgebracht, en de moeilijkheden, aan zijn beroep verbonden, hadden hem dan ook vroegtijdig tot een man gerijpt. Zijn gelaat mocht, in weerwil van de ernstige, bijna droefgeestige uitdrukking, op schoonheid aanspraak maken. Hij bezat een rijzige, slanke en statige gestalte, zijn rechte en zelfbewuste houding toonde bij den eersten oogopslag, dat hij, in weerwil van zijn groen jachtbuis, soldaat — en een koen en dapper soldaat — was geweest. Beter dan zijne metgezellen was hij van wapenen voorzien. Vóór aan den zadelknop van het prachtig sterke ros, dat hij bereed, hing een koppel pistolen, een zware sabel kletterde aan zijne zijde, en over zijn schouder droeg hij een voortreffelijke buks, die de pionier der wildernis nooit verlaat.

Terwijl bijna de geheele troep naar voren sprong, bleven slechts

drie personen bij den krijgsman achter. Twee van hen waren bereiden en gewapende negerslaven, die hun gebieder op eenigen afstand volgden en de lastdieren bij den teugel leidden. De derde was een jonge en aanzienlijke dame, wier oogen met een uitdrukking der innigste deelneming rustten op het sombere gelaat van haren begeleider. Zij geleken zoozeer op elkaar, dat men terstond kon zien, dat het broer en zuster waren.

— Roland, lieve broeder, — zeide Edith Forrester, terwijl ze haar hand op zijn arm legde, — waarom zijt gij bedroefd? Waarom rijdt gij niet met de anderen vooruit, om de goede lieden, die zoo vriendelijk ons verwelkomen, te begroeten?

— Edith, — antwoordde Roland, — zou ik geen smart gevoelen bij de gedachte, dat ik u in een nederige, ellendige hut moet binnenleiden, zooals ge daar voor u ziet? Want geen beter huis zal in deze wildernis voor u worden gebouwd.

— Ik verlang geen beter, — luidde het vastberaden antwoord. — Aan uwe zijde en onder uw bescherming hoop ik ook in zulk een hut even gelukkig te worden, alsof ik mij nog in het huis mijns vaders bevond.

Eene uitdrukking van vreugde verhelderde bij die woorden Rolands ernstige trekken. — Welaan dan, — zeide hij, — ik zal al het mogelijke doen om u een tehuis en een vaderland te verschaffen. Ik ben jong en sterk en met behulp van Kaiser, onzen ouden slaaf, zal ik het woud binnendringen, zijn reuzenstammen vellen en op de plek, waar hun stoute toppen ten hemel rijzen, maïs en koren voor u planten, zooveel als wij voor ons dagelijksch onderhoud noodig hebben. Ach, hoe geheel anders zou het geweest zijn, indien oom niet zoo wreed zich had betoond om u voor mijne misslagen te laten boeten! Een mooi landgoed, met al de gemakken des levens, met al den overvloed van den rijkdom, zou uw deel zijn geweest, terwijl ge nu, door mijn schuld, als een balling door de wouden moet zwerven. Dat ik, ik alleen de oorzaak van uw ongeluk moet zijn, dat is het, wat mij den moed beneemt en mijne veerkracht verlamt.

— Ge vergist u, Roland, — antwoordde Edith — om der wille van een kleine fout had oom niet zoo boos tegen ons kunnen zijn, om mij onterfd in de wereld te stooten. De tijd zal ons eenmaal ophelderen wat daarvan is, en tot zoo lang zal ik u met vreugde ter zijde staan en welgemoed de moeite en bezwaren deelen, die gij u op zulk een grootmoedige wijze voor mij op de schouders hebt geladen.

— Dat is nu eens gesproken, zooals alleen mijn goede en edele Edith het kan, — antwoordde de jonge man, op meer opgeruimden toon. — Maar zie eens, wie komt daar in galop op ons aan? Het is inderdaad een knap man, en te oordeelen naar zijn houding en zijn kleeding, moet hij de bevelhebber van het Station, de wakkere en door de Indianen zoo gevreesde overste Bruce zijn.

Terwijl hij nog sprak, naderde hen in vollen galop de bewuste ruiter, wiens krachtige gestalte bijna de afgunst van den jongen Forrester had opgewekt. De overste Bruce was iemand van ongeveer vijftig jaren, maar hij zag er veel jonger en frisscher uit. In zijn volle zwarte lokken, die in dikke krullen langs zijn schouders gleden, was nog geen enkel grijs haar te bekennen. Hij was dapper en gastvrij en bezat alle andere deugden en eigenschappen, die hij in zijn gevaarlijke positie tegenover de Indianen noodig had. Hij schudde den jongen Forrester en diens zuster trouwhartig de hand, waarna hij hun te verstaan gaf, dat het hem aangenaam zou zijn hen als zijne gasten te mogen beschouwen, terwijl hij zich met de meeste warmte er op beriep, dat hij de wapenbroeder geweest was van een hunner naaste bloedverwanten, die inderdaad reeds eenigen tijd geleden het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld.

Deze hartelijke verwelcoming werkte mede om de laatste sporen van neerslachtigheid en bezorgdheid bij den jongen krijgsman te doen verdwijnen, en opgeruimder dan ooit reed hij voort aan de zijde van zijn nieuwen vriend, door wien hem, bij hun komst aan het Station, diens oudste zoon werd voorgesteld, die met de overigen de nieuw aangekomenen tegemoet gereden was. Tom bleek zijn vader in alle opzichter waardig te zijn. Ofschoon nauwelijks twintig jaar, mat hij van het hoofd tot de zolen reeds zes voet, terwijl zijn manieren zoo hartelijk en eenvoudig waren, dat hij aanstonds Roland Forrester's genegenheid verwierf.

— Ja, ja, het is een heele kerel, — zeide de oude overste Bruce, toen zijn zoon zich weder had verwijderd. — Nauwelijks veertien jaar oud, vermeesterde hij reeds den scalp van een volwassen Shawnee-Indiaan, en dat in een eerlijk gevecht van man tegen man, waarbij niemand hem kon helpen. Het ging aldus in zijn werk: Tom was op zekeren keer bezig met daar buiten het paard van een buurman te zoeken, dat was afgedwaald, toen hij eensklaps, juist bij het dier, twee groote sterke Shawnees bemerkte. Tom gaf vuur uit zijn buks, toen de kerels op hem

toesnelden, want hij had van hun kant natuurlijk niet veel goeds te wachten. In plaats van den man, treft hij diens paard, dat in elkaar zakt en zijn berijder van zijn rug slingert. Tom grijpt zijn geweer en springt op hetzelfde oogenblik op hem toe. Nu vuurt ook de andere Shawnee, die te voet was, zijn geweer op hem af, terwijl hij terzelfder tijd achter een boom springt.

— Ei, — roept onze Tom, — één vogel in de hand is beter dan tien in de lucht, hij — snelt toe op den gevallen Indiaan, doodt dezen, juist op het oogenblik, dat hij op wil staan, en rent daarop in de richting van het Station. Wel zette de andere hem na, maar die kon hem niet krijgen, zoodat onze Tom overwinnaar bleef, ofschoon hij eerst veertien jaren telde. Doch genoeg hiervan. Hier, mijn beste jonge dame, zijn we binnen het Station en ik heet u nogmaals hartelijk welkom! Van harte hoop ik, dat ge nooit eene woning moogt betreden waar uwe tegenwoordigheid minder op prijs wordt gesteld dan hier!

II.

„ZWERVENDE NATHAN.”

Toen men van uit het Station de landverhuizers had zien aankomen, was niemand in de sterkte achtergebleven dan de echtgenoot van den kommandant met hare dochters, waarvan de oudste nauwelijks zeventien jaren telde. Zij ontvingen de nieuwe gasten geheel in den vorm en met dezelfde hartelijkheid als de overigen, terwijl de overste Bruce dezen aan haar voorstelde. Er bevond zich daarbij echter nog een jong meisje, Telie Doe genaamd, wier uiterlijk een zonderlinge en in het oog vallende ongerustheid verried, zoodra men haar den naam van kapitein Roland Forrester had genoemd. Zij was, zooals overste Bruce den kapitein mededeelde, geen

dochter of bloedverwante van hem, maar het kind van een zijner oude bekenden, dat hij bij zich in huis nam, toen de man door de Shawnees werd gevangen genomen en de kleine hulpeloos achterliet. Abel Doe, zoo heette Telie's vader, werd later zelf Indiaan. Hij bewoog zich te midden van den stam, alsof hij er toe behoorde, en bekommerde zich niet om zijne dochter, die hij geheel overliet aan de barmhartigheid van den overste Bruce. De kapitein gevoelde aanstonds medelijden met het verlaten, hulpeloze kind en zou haar gaarne eenige woorden van troost en deelneming hebben toegesproken, indien hij niet geheel en al door zijn gastvriend, den overste, in beslag was genomen.

— Ge wilt dus morgen reeds uwen tocht voortzetten? — vroeg hij den jongen officier. — Ik mag u niet aanmoedigen om te blijven, daar ik zeer goed weet hoe kostbaar de tijd is in ons land. Het zou mij echter aangenaam zijn geweest, indien ge hier een paar maanden hadt willen doorbrengen.

De kapitein bedankte zijn gastheer voor de vriendelijke woorden en vroeg hem toen, of de weg naar de watervallen van den Ohio veel gevaren en moeilijkheden opleverde.

— Geenel! — antwoordde de overste. — Het pad is breed en effen, en er loopt zulk een heerlijk spoor door het woud, als menschen en lastdieren dit slechts kunnen maken. En van gevaren hebt ge ook niets te duchten, want sinds het vorig jaar, toen er hier een tamelijk scherp gevecht werd geleverd, hebben wij hier te lande niets van Indianen gezien. Trouwens ik acht het geheel onnoodig dat ge nog dieper in die bosschen dringt. Blijf in onze nabijheid en sla hier, waar de Indianen het iemand niet lastig maken, uwe tenten op. Hier vindt ge een veilig toevluchtsoord voor uwe zuster en daarenboven zulk goed land als ge nergens in Amerika zult aantreffen. Aan geld hebt ge wel geen gebrek, daar ge ongetwijfeld de erfgenaam zijt van uwen oom.

— Dat ben ik helaas! niet, — antwoordde de kapitein — en dat is juist de reden waarom ik een landstreek moet opzoeken, waar de landerijen minder duur zijn dan hier.

— Wat drommel! — riep de overste — de oude Forrester was, zooals ik ten minste meermalen van mijn vriend Braxley heb gehoord, de rijkste man van Prince-Georges-Land en had, voor zóover ik weet, geen kinderen. Wie is dan zijn erfgenaam?

— Richard Braxley, uw oude vriend, zooals ge hem noemdet! — antwoordde Roland, — en daarom moet ik als een gelukzoeker en avonturier naar Kentucky reizen, terwijl mijn tractement als

kapitein niet toereikend is om daarmee voor mij en mijn arme zuster te kunnen zorgen.

De overste Bruce deed, toen zijne nieuwsgierigheid was opgewekt, den kapitein nog eenige vragen en vernam nu het volgende, dat wij ook onzen lezers moeten mededeelen, als staande in nauw verband met de gebeurtenissen, die wij hebben te verhalen.

Majoor Roland Forrester, oom van kapitein Roland Forrester en van Edith, was het hoofd eener rijke familie van de James-Rivier en de oudste van twee broeders. De jongste moest, zooals dit in Virginië gebruikelijk was, zich na den dood zijns vaders met eigen krachten door de wereld slaan, terwijl de oudste de geheele vorstelijke nalatenschap zijner voorvaderen erfde. De beide broeders werden vijanden, toen Amerika strijd voerde tegen de Engelsche heerschappij. De jongste broeder greep naar de wapenen, om de volkszaak te dienen, terwijl de oudste getrouw en kloek de zijde hield van den koning. Nooit vergaf deze zijn jongeren broeder het werkzaam aandeel dat hij nam in den vrijheidsoorlog, en uit wrok maakte hij een testament ten gunste van een aangenomen kind, dat hij opvoedde in zijn huis. Dat kind stierf echter spoedig: terwijl het zijn moeder in haar woning bezocht, kwam het in de vlammen om. Dit noodlottig toeval veranderde echter Roland Forrester's gezindheid jegens zijn broeder in geen deele, en eerst toen deze in een eervollen strijd met de wapens in de hand was gevallen, nam hij de achtergebleven wezen, den jeugdigen Roland, destijds een jongen van vijftien en Edith een kind van tien jaren, tot zich. De strenge oude heer kreeg de kinderen lief en gaf meermalen als zijn voornemen te kennen, dat hij hen tot zijn erfgenamen wilde maken. Het noodlot wilde echter, dat Roland zijn oom op dezelfde wijze beleedigde als eens zijn vader vóór hem dit had gedaan. Hij verliet het huis van zijn beschermer, twee jaren nadat hij het had betreden, en trad als vaandrig in dienst van een ruiteregiment, dat deelnam aan den strijd tegen Engeland's heerschappij. Nooit zag hij zijn oom terug, terwijl hij zich ook niet in het minst bekommerde om diens boosheid en nog steeds de hoop koesterde, dat althans zijne zuster erfgename zou worden van het groote fortuin. Hierin echter bedroog hij zich. Toen de oude oom stierf en Roland het leger verliet, om zijne zuster tot steun te strekken, vond hij Edith niet in het huis en op de bezittingen harer voorouders, maar als eene wees, zonder eigen dak, in de woning van een vreemde. Onder de nalatenschap van hun oom was geen testament gevonden. In plaats daarvan werd het vroegere, ten gunste van het aangenomen kind ontworpen testament, door Richard

Braxley, raadsman van den overledene, voor den dag gehaald. Volgens dit was eerstgenoemde tot voogd van het meisje, dat men in de vlammen omgekomen waande, benoemd.

De opening van het testament veroorzaakte eene algemeene verbazing, die er door de handelwijze van gezegden Braxley niet minder op werd. Deze legde uit naam der erfgename, zooals hij het deed voorkomen, aanstonds beslag op de erfenis, beweerende dat de kleine nog in leven was en weldra zou verschijnen om haar rechten te doen gelden. Hij bood aan het bewijs te leveren, dat de erfgename, in plaats van in de vlammen te zijn omgekomen, veeleer door hem onbekende personen was ontvoerd, en de brand in het huis harer moeder slechts als een verzinsel gelden moest, om het verhaal van haar overlijden geloofwaardiger te maken. Wie die misdaad had bedreven, beweerde hij niet te weten, ofschoon hij nu en dan toespelingen maakte, die voor het gevoel van Roland en Edith pijnlijker waren dan het verlies der erfenis zelf. Hij poogde op Roland de verdenking te laden, als zou deze het kind uit den weg geruimd en verborgen hebben, ten einde voor zich zelf en zijne zuster het vermogen te verzekeren van den rijken oom.

De zaak werd door Braxley zoo geloofwaardig voorgesteld, dat de jonge kapitein, Roland Forrester, de hoop liet varen om den advocaat uit het veld te slaan. Snel besloten, nam hij, daar de oorlog inmiddels geëindigd was, zijn ontslag, maakte het weinige dat hij bezat, zelfs het allernoodzakelijkste, te gelde en begaf zich met zijn zuster, wier geluk hij wilde verzekeren, naar de wouden van het Westen. Zijn doel was, zooals reeds gezegd, land aan te koopen en zich daarop als planter te vestigen.

De toestand van den jongen avonturier, die zoo edelmoedig was om zijn geheele toekomst, al zijn idealen van eer en roem op te offeren aan het welzijn eener geliefde zuster, verwekte in de hoogste mate de sympathie van den dapperen overste Bruce. Hij schudde den jongen man dan ook krachtig en hartelijk de hand, en zeide, terwijl hij op zijn woorden een ongewonen nadruk legde:

— Hoor eens, kapitein, ik houd van u en acht u alsof ge mijn eigen zoon waart! Wat overigens dien bewusten Braxley betreft, hij is niets meer dan een kennis van mij, dien ik slechts ouder gewoonte mijn vriend heb genoemd. Om u de waarheid te zeggen, geloof ik thans dat hij een gemeene schurk is, en ik twijfel er niet aan of dat door hem getoonde testament berust op niets anders dan op leugen en bedrog. Onthoud eens wat ik u zeg: de waarheid zal eenmaal aan het licht komen en beschouw

mij voortaan als een vriend, die met vreugde goed en bloed voor u zal ten offer brengen, als ge hem ooit mocht noodig hebben.

Telie Doe, die in de kamer was achtergebleven, terwijl de andere vrouwen en meisjes zich reeds bij den aanvang van het gesprek tusschen overste Bruce en den kapitein hadden verwijderd, werd thans door eerstgenoemde opgemerkt. Zij had met ingespannen aandacht geluisterd naar het verhaal van den jeugdigen kapitein; hare groote oogen zagen den jongen man thans met zulk een innige deelneming aan, dat het den overste terstond in het oog viel.

— Wat hebt ge hier te doen, Telie? — riep hij haar toe. — Ga naar de andere vrouwen, waar je bij hoort! Bij ons moogt ge niet blijven.

Telie bloosde en verdween op hetzelfde oogenblik, terwijl zij met schuchteren tred de kamer verliet. Nauwelijks had zij zich verwijderd, toen de jonge Tom Bruce binnenkwam. Hij zag er zoo vroolijk uit, alsof hij een goede tijding te brengen had.

— Wat is er, Tom? — vroeg zijn vader, eenigszins verrast.

— Er gebeuren wonderlijke dingen, vader, — antwoordde de jonge man. — De Dshibbenönoseh zwerft weer in het bosch.

— Waar? — vroeg de overste haastig, — toch niet op ons gebied?

— Neen, bij Jehosaphat, — antwoordde Tom, — maar toch in onze onmiddellijke nabijheid, aan den noordelijken oever van den Kentucky. Daar heeft hij zijn merkteeken achtergelaten, even versch, alsof het heden morgen is gedaan.

— En weet ge zeker dat ge u niet vergist? — vroeg Bruce belangstellend.

— Heel zeker: Een regelmatig kruis op de borst en het litteken van een tomahawk-slag over den schedel. Alles tot in de kleinste bijzonderheden.

— Dan behoeven wij niet meer te twifelen dat de Dshibbenönoseh in het woud spookt! — zei de oude. — Dan zijn wij ongetwijfeld een bestorming te wachten.

— En wie is die Dshibbenönoseh? — vroeg Roland Forrester.

— Wel, de woudnikker, de woudduivel in één woord! — riep Tom.

— Nu ben ik nog even wijs als te voren, — zei Roland Forrester verwonderd. — Wie is die woudduivel?

— Dat is niet zoo heel gemakkelijk te zeggen, — antwoordde Tom. — De een denkt dit, de ander dat van hem, en velen zijn er die hem voor den baarlijken satan houden.

— En wat is dat voor een merkteeken, waarvan je zooeven zoo geheimzinnig spraakt? — vroeg Roland opnieuw.

— Dát laat zich gemakkelijker verklaren, — zeide Tom. — Het bestaat in een kruisvormige insnijding over de borst van den wilde, dien de Dshibbenönoseh heeft gedood. Zoo teekent hij iederen, dien hij in zijn macht krijgt. Er is nu reeds een geheel jaar voorbijgegaan, sedert wij het laatst van hem hebben gehoord.

— Kapitein, — nam thans de oude Bruce het woord — ge zoudt onzen Tom nog duizenderlei vragen over den Dshibbenönoseh kunnen doen, zonder dat hij in staat zou zijn u iets meer te antwoorden dan hetgeen ge nu weet. Er bestaat een wezen in onze wouden, dat van het eene Station naar het andere kruist, tot op zekere hoogte over ons allen waakt, en iederen Indiaan, die hem in den weg komt, doodt, scalpeert en met zijn teeken waarmerkt. De Indianen noemen hem „Dshibbenönoseh,” hetgeen zoo veel beteekent als „Zwervend Spook,” en als men hun sagen gelooven mag, dan is hij noch mensch noch dier, maar een machtige geest, op wien mes of buks niets vermogen. In elk geval zijn wij hem dank verschuldigd, daar hij het is, die de Roodhuiden zoo langen tijd van ons verwijderd heeft gehouden.

— Maar hoe is het toch mogelijk, dat men aan zulke sprookjes geloof kan slaan? — riep Roland uit.

— En waarom niet, daar wij toch de gevolgen van zijn tegenwoordigheid ondervinden? — antwoordde de overste. — Alle Indianen-stammen, vooral de Shawnees, zijn zoo bang voor hem, dat nauwelijks één hunner sinds drie jaren het Station tot op een afstand van een uur is genaderd, aangezien hij meer in 't bijzonder in de wouden, dicht bij ons, zich ophoudt en de Roodhuiden doodt, waar hij ze ook ontmoet. Daar hij het echter in het bijzonder op de Shawnees schijnt gemunt te hebben, noemen de andere stammen hem ook wel Shawnee-wannawin, d. i. klaaggeschreeuw van een Shawnee, omdat, terwijl hij hen doodt, hij hen altijd vreeselijk doet schreeuwen. Ge zult toch in elk geval moeten toegeven, dat, indien ge een Indiaan vindt, die gedood is en gescalpeerd, er iemand moet geweest zijn, die dat gedaan heeft.

— Ongetwijfeld, maar dat kan evengoed een menschelijk als een bovennatuurlijk wezen hebben verricht.

— Vreemdeling, — aldus nam de overste andermaal het woord, terwijl hij glimlachend het hoofd schudde, — bij ons te lande is het nog nooit het gebruik geweest om zich de eer, een vijandelijken

Indiaan te hebben gedood, door een ander te laten ontnemen. In geheel Kentucky leeft geen man, die er geen genoeg in vindt een scalp, in een eerlijk gevecht veroverd, zijn buurman te vertoonen. En toch heeft dit nog niemand gedaan, al vond men ook nog zoo vaak een door den Dshibbenönoseh geteekend lijk in het woud. Bovendien, kapitein, — voegde de waardige overste er zeer ernstig bij — zijn er lieden, die het spook met hun oogen hebben gezien.

— Dat is wel een bewijs waartegen ik niets kan inbrengen, — merkte kapitein Forrester aan, toen hij zag dat zijn ongeloof zijn nieuwen vrienden niet zeer welkom was.

— Ja zeker, gezien, — herhaalde de overste. — Ben Jones, Samuel Sharp en anderen hebben hem door het bosch zien loopen, en allen beweren dat hij meer op een boozen geest dan op een mensch gelijkt. Zij zeggen dat hij een groote gestalte heeft, een met horens en dicht haar begroeid hoofd, bijna evenals een buffel, terwijl een wezen voor hem uit loopt, in de gedaante van een beer, dat hem den weg wijst. Men vindt hem slechts op de dichtst begroeide plaatsen der eeuwenoude bosschen, en daarom hebben wij hem den nikker van het woud genoemd. Hij is welgezind tegenover alles wat geen Indiaan is, en men heeft nog nooit gehoord dat hij een eerlijken blanke eenig leed heeft gedaan. Ik ben niet bijgeloovig, kapitein, dat ver zeker ik u, maar ik zweer bij den Dshibbenönoseh, want ik weet wat ik weet, ofschoon ik hem persoonlijk nog nooit heb gezien. Ziet men hem zelf in het woud, dan is het een zeker teken dat er Indianen in de nabijheid zijn; ontdekt men echter zijn spoor, dan is dat een goed teken, want dan kan men er tamelijk zeker van zijn dat de bloeddorstige, huilende wilden zich weer hebben verwijderd. Waar de Dshibbenönoseh is, daar houden de Indianen het niet lang uit. Hij is hun te sluw en te sterk. In vroeger jaren verwijderde hij zich nooit ver van het Station, in den laatsten tijd echter is hij begonnen het gebied zijner strooptochten verder uit te breiden. Zoo loopt het gerucht, dat men hem den vorigen zomer beneden aan de Zoutrivier in Jefferson heeft gezien; dan weer zou hij in het noorden van Kentucky jacht maken op menschelijk wild. Men zegt zelfs dat hij de Shawnees tot in hun eigen legerplaats achtervolgt, ofschoon ik dat niet met zekerheid durf beweren. Maar wie — aldus wendde hij zich tot Tom — wie heeft het bericht aangaande den Dshibbenönoseh gebracht?

— De brullende Ralph, Ralph Stackpole! — antwoordde Tom lachend.

— Wat, de brullende Ralph, Tom? — riep de overste uit, —

ga dan dadelijk naar buiten om naar de paarden te kijken, mijn jongen!

— Ja, ja, — knikte Tom, — de noodige voorzorgsmaatregelen zijn reeds genomen. Nauwelijks was het bekend geworden dat kapitein Ralph zich had vertoond, of terstond kwamen zes Regulatoren (lieden die vrijwillig politietoezicht in die schaars bevolkte streken uitoefenen) bijeen, en besloten dien nacht te waken. Onder de paarden der nieuwaangekomenen toch zijn er vele — vooral het edele dier van kapitein Forrester, door den Indiaan Briareus genaamd — die Ralph Stackpole het stelen waard zou kunnen achten, en daarom behoort niets te worden verzuimd om de noodige veiligheidsmaatregelen te nemen.

— En wie is die Ralph Stackpole, en wat kan die met mijn Briareus hebben uit te staan? — vroeg kapitein Forrester.

— Een geduchte kerel, — antwoordde de jeugdige Tom. — Eens doodde hij heel alleen twee Indianen op de Berenweide, terwijl hij dat roode gespuis meer paarden heeft afhandig gemaakt, dan ze hem ooit zullen kunnen vergeven. Hij heeft echter één leelijk gebrek, namelijk dat hij menigmaal het paard van een eerlijken Christen aanziet voor het paard van een Indiaan en het klakkeloos meeneemt.

— En verwerven zulke dieven in de nederzettingen den rang van officier?

— Eigenlijk niet, — antwoordde overste Bruce. — Hier is geen sprake van een eigenlijken kapiteinsrang. Wanneer een troep van onze lieden op paardenvangst uitgaat, en hen de lust bekruipt er eenige van de Indianen mede te nemen, hetgeen geoorloofd is, aangezien wij dien kerels slechts ontnemen wat zij ons hebben ontfond, dan moeten zij een geslepen aanvoerder hebben. Nu kan men in den geheelen omtrek geen beteren vinden dan Ralph. Hij is een dief van top tot teen en niemand kan beter listen uitdenken om de Indianen om den tuin te leiden dan hij. Maar het is inderdaad zeer jammer, dat hij somtijds geen onderscheid maakt tusschen blanken en wilden, en daarom is hij dan ook overal niet even gezien.

De mannen begaven zich nu naar buiten en vonden een groot aantal nieuwsgierigen bijeen, die met welgevallen luisterden naar de verhalen van Ralph aangaande de jongste daden van den Dshibbenönoseh. Ralph was een kerel als een boom, met breede schouders, een dik hoofd en van een gemeen grof uiterlijk, maar zijn geheele houding drukte zooveel blufferige en tegelijk vroolijke zelfgenoegzaamheid uit, dat men, in plaats van verstoord op hem te zijn, eerder om hem moest lachen. Zijn kleeding bestond uit een buis

van grof, smerig linnen en een lederen beenbekleding die, wat smerigheid en versletenheid betrof, kon wedijveren met het buis. Een oude, ronde, gescheurde hoed van bevervel, die aan de eene zijde den rand miste, terwijl deze aan den anderen kant tot over zijn gezicht hing, bedekte zijn zwart stoppelig haar en gaf aan zijn geheele gelaat een lachverwekkende uitdrukking. Hij was gewapend met een geweer, een mes en een tomahawk. Met laatstgenoemd werktuig beschreef hij allerlei kringen in de lucht, en maakte daarbij zulke zonderlinge fratsen en sprongen, dat zij, die zijn verwonderlijke verhalen aanhoorden, meer dan eens uitbarstten in een luid gelach.

Toen hij den kommandant van het Station ontwaarde, verliet hij met één sprong den kring waarin hij stond, en schudde den overste de hand, nog voordat deze er aan dacht ze terug te trekken.

— Het verheugt mij u te zien, overste! — riep hij uit. — Ook u, vreemdeling! Wat brengt ge voor nieuws uit Virginie? Weet, vriend, dat ik Ralph Stackpole ben, de Alligator van de Zoutrivier!

— Welnu, bemoei u dan met uw eigen zaken en laat mij ongemoeid, — antwoordde kapitein Forrester, die zich door den gemeenzamen toon waarop die man tot hem sprak, niet zeer gestreeld gevoelde.

— ~~De eeuwige dood~~ over mij! — schreeuwde Ralph Stackpole, — ik ben een gentleman en haak naar den strijd! Met de vuist, met de hand, met tanden, nagels, klauwen of pooten, met het mes, het geweer of den tomahawk sta ik mijn man! Kikeriki!

Dit zeggende, sprong de onzinnige dwaas met beide beenen tegelijk in de hoogte, en maakte daarbij met de armen eene beweging als een haan, die vóór den strijd zijn slagpennen schudt. Overste Bruce keek hem lachend aan en vroeg toen: — Zeg eens, Ralph, waar hebt ge toch die bruine merrie gestolen? — Onmiddellijk scheen de strijd lust, waarvan de brullende Ralph zooeven nog scheen te blaken te verdwijnen, terwijl hij verward rondkeek, wat terstond algemeen gelach veroorzaakte. Weldra echter was hij weer zich zelven meester en antwoordde:

— Gestolen? Ik heb geen bruine merrie gestolen! Kijk ze maar na! Ik steel alleen Indianen-paarden! En wie iets anders durft beweren — ~~de eeuwige dood over me!~~ — die heeft met mij te doen!

— Bedaar, Ralph! — zei de overste kalm. — Ik ken het paard; het is de oude merrie van Peter Harfer, die ginds aan den noordelijken oever woont.

— Ja waarlijk, u heeft gelijk! — zeide Ralph, nog meer in de war gebracht dan te voren. — Maar ik heb ze slechts geleend en

u mag ze voor mijn part hier houden. Zeg mij maar waar ik een ander paard kan vinden, want ik moet nog vóór zonsondergang verder reizen.

— Waarheen? — vroeg de overste.

— Vijftien uren ver, naar het Station St. Asaph.

— Zoo ver kunnen de Regulatoren u niet in het oog houden, — antwoordde de overste, die door dit blijk van wantrouwen andermaal den lachlust der toehoorders opwekte. Ralph Stackpole gedroeg zich intusschen, om zijn verlegenheid te verbergen, als een krankzinnige. Hij sloeg met de armen om zich heen, kraaide als een haan, brieschte en hinnikte als een paard, loeide als een stier, blafte als een hond, brulde als een Indiaan, bromde als een panter, huilde als een wolf en schreeuwde ten slotte met volslagen gehuichelden strijdlust: — Wie is de man, die het tegen mij opneemt? Waar is hij, die met me vechten wil? Ik sta iedereen, al ware hij zoo sterk als een buffel, of zoo vlug als een kat!

Een ieder wist, dat deze uitdaging niets dan grootdoen was, waardoor Ralph een einde poogde te maken aan het gesprek met den overste Bruce. Vandaar dan ook, dat het geen der in het rond staanden jongelieden in de gedachte kwam om den handschoen van den paardendief op te nemen. Veeleer plaagden zij allen den brullenden Ralph en trachtten zij zijn voorgewende woede nog meer te prikkelen, door hem op dreigenden toon te verwijten het aantal paarden, dat hij in zijn leven reeds had geleend, zonder ooit aan teruggeven te denken.

Deze grap begon kapitein Roland ten laatste te vervelen, en hij was juist op het punt zich weer in huis te begeven, toen een nieuwe persoonlijkheid op het tooneel verscheen, die de algemeene vroolijkheid weer voedsel beloofde te geven.

— Hoor eens, brullende Ralph! — zei de jonge Tom Bruce, — als je werkelijk zooveel lust hebt om te vechten, dan komt daar je man! Daar is de bloedige Nathan!

Bij het hooren van dezen verschrikkelijken naam verhief zich een algemeen geschreeuw, vergezeld van een onophoudelijk gelach en juichend handgeklap.

— Waar is hij? — schreeuwde Ralph Stackpole, terwijl hij verbazend hoog in de lucht sprong en een luiden triomfkreet liet hooren. — ~~De eeuwige dood over mij, als ik hem niet onder krijg!~~ Voor den dag met hem! Kikerikiki!

— Zoo is het goed, Ralph Stackpole! — zeiden de in het rond

staande jongelieden, terwijl ze hem vertrouwelijk op den schouder klopten. — Toon nu eens je dapperheid, en laat ons eens zien dat je werkelijk een kerel bent.

Te oordeelen naar het uiterlijk voorkomen van den naderbij komende vreemdeling, scheen deze ternauwernood iets anders dan de onzinnige paardendief zelf. Toch maakte Roland uit de ongewone vroolijkheid der Kentuckyers de gevolgtrekking, dat er achter den bloedigen Nathan nog iets meer stak dan men zou meenen op het eerste gezicht. Naar den nieuw aangekomene ziende, zag hij een ouden, lammen schimmel, waarachter een kleine, lange en fijn behaarde, donkerkleurige hond liep, wiens schuine blikken en afhangende staart duidelijk zijn angst verrieden.

— Ja, ja, — riep overste Bruce, — het is de oude, bloedige Nathan, die daar met zijn ouden knol en zijn vuilen hond aankomt! Een meedoogende vent! Hij draagt zelf zijn pak op den rug en leidt het paard aan de hand, die gek!

Toen Nathan naderbij kwam, bemerkte Roland dat diens lange gestalte van boven tot onder geheel in leder was gestoken. Zelfs zijn hoofddeksel bestond uit op ruwe wijze saamgenaaide leeren reepen. Zijn bovenkleed, door een gordel vastgesnoerd, geleek een gewoon jachtbuis, met uitzondering van elk sieraad, waarmee de jager zich gewoonlijk pleegt te tooien. Het buis scheen voor het slanke lijf van den bloedigen Nathan echter veel te wijd, en droeg, evenals zijn lederen beenbekleding, niet alleen de sporen van hoogen ouderdom, maar vertoonde, behalve een menigte bloedvlekken, ook andere sporen van onreinheid. De geheele verschijning van den man was buitengewoon ruw en woest; die indruk werd nog belangrijk verhoogd door een lang geweer, dat over zijn schouder hing, en een mes, dat hij in den gordel droeg. Ook zijn wapens waren oud, veel gebruikt en onaanzienlijk. Vooral de kolf van het geweer zag er zóo ruw en vormloos uit, dat het vermoeden tot zekerheid rees, dat Nathan dien met eigen ongeoefende hand had gemaakt.

Aldus zag de man er uit, die, op zijn voorkomen afgaande, den bijnaam van den Bloedige niet ten onrechte scheen te dragen. Een meer nauwkeurige beschouwing evenwel overtuigde kapitein Forrester ten duidelijkste, dat die bijnaam hem veeleer spottenderwijs dan om een andere reden werd gegeven. Zijn gelaat, als van een man tusschen vijfenveertig tot vijftig jaren, vertoonde verweerde en diepe trekken, terwijl zijn kromme neus, zijn vooruitstekende kin, de smalle saangeknepen mond — en vooral zijn goedaardige oogen — kenmerken schenen van een deemoedig en een-

voudig karakter. Zijn tred was onzeker, wankelend en zoo weinig veerkrachtig, dat men het den man terstond kon aanzien, dat hij veel eer geneigd was kwaad te dulden dan het te doen. Ook het feit, dat zijne schouders een tamelijk zwaar pak herte- en andere vellen torsten, terwijl zijn paard onbelast naast hem liep, duidde aan dat zijne denkwijze meer tot toegeeflijkheid dan tot strijdlust geneigd was. Van welken kant men hem ook bezag, er was in zijn voorkomen niets dat het vermoeden wettigde van een sterk, bloeddorstig en woest mensch, zooals zijn vreeselijke bijnaam gaf te kennen. Roland wist, evenals het meerendeel der omstanders, zelf niet of hij medelijden met hem moest gevoelen of om hem lachen. Een nauwkeuriger blik op den bloedigen Nathan wekte echter zijne deelneming op, en het spottend lachje, dat reeds om zijne lippen zweefde, maakte plaats voor de gewone uitdrukking van zijn gelaat: kalme en ernstige belangstelling.

— Welnu, Ralph Stackpole, hoe is 't? — vroeg de jonge Tom Bruce, terwijl hij den aangesprokene op den schouder klopte. — Zou je den strijd tegen den bloedigen Nathan durven aanbinden?

— Zeker, zoo waarachtig als ik de Alligator ben van de Zout-rivier! — schreeuwde Ralph. — Laat hem opkomen, den bloedige! Ik verslind hem met huid en haar!

— U zult dien onzinnigen kerel toch niet toestaan, dat hij dien armen man werkelijk te lijf gaat? — vroeg Roland Forrester den Overste Bruce.

— Wel neen, hij zal hem niets doen, — antwoordde deze. — We willen maar eens even een grapje hebben met die twee.

— Wie is die bloedige Nathan eigenlijk, en waarom heeft men hem zoo'n vreemden naam gegeven?

— Uit verachting en spot, — zei de overste, — omdat hij in heel Kentucky de eenige man is, die niet vechten wil. Hij is een kwaker uit Pennsylvanië, en de hemel mag 't weten hoe hij hier in Kentucky is verzeild geraakt. Eenigen beweren dat hij niet goed bij zijn verstand is, en dat is zoo geheel onmogelijk niet, daar hij nergens rust vindt, onophoudelijk het land doorkruist, en nu eens hier dan weer daar het wild vervolgt, om de vellen machtig te worden. Velen noemen hem daarom ook „Zwervende Nathan”. Voor de Indianen schijnt hij niet bijzonder bevreesd, waarschijnlijk omdat, zooals men algemeen beweert, de Roodhuiden den kwaker uit Pennsylvanië niet spoedig eenig leed zullen doen. Ook maakt hij zich somtijds nuttig door het spoor te vinden van Indianen waar niemand ze had verwacht. Dan komt hij en meldt het, niet om tot den strijd

op te wekken, maar om bloedvergieten te voorkomen. Zoo kwam hij eens, ongeveer drie jaren geleden, tot mij, en zei niet: — „Vriend Thomas, ter hoogte van het tweede wad van de Zoutrivier liggen een twintigtal Indianen, die ge gevangen kunt nemen”, maar heel ernstig: — „Hoor eens, vriend Thomas, houd je volk verre van het tweede wad van de Zoutrivier, want daar liggen Indianen verborgen, die je gemakkelijk kwaad kunnen doen.” — Daarop sloop hij heimelijk weg, terwijl ik, zooals van zelf spreekt, aanstonds met vijfentwintig jonge lui op weg ging en wij de bloeddorstige schurken doodschoten of op de vlucht joegen. De ontvangst van „Zwervenden Nathan” is bij ons niet altijd even vriendelijk, omdat we allen min of meer het land hebben, dat hij in het geheel niet genegen is om te vechten, en nooit een van die moorddadige Roodhuiden wil doodschieten. Eens zelfs nam ik hem, in een opwelling van ergernis, zijn geweer af, omdat hij, bij een uitgeschreven monsterring, niet verscheen. Later echter kreeg ik medelijden met den armen kerel, want in zijn hut was geen enkel stuk wild, en hij had geen geweer om een hert in het kreupelhout te schieten. Daarom gaf ik hem zijn buks maar terug, en zei hem, dat hij er dan, zooals zijn jammerlijke gewoonte was, in godsnaam maar alleen gevogelte mee moest schieten.

Terwijl overste Bruce zijn gast aldus een en ander mededeelde omtrent het karakter van den bloedigen Nathan, was deze omringd door de jongelieden van het Station, die hem tot mikpunt hadden gekozen van hun spot. Ten slotte naderde ook de brullende Ralph en riep hem toe op overmoedigen toon:

— Hoor eens, bloedige Nathan, als je ooit behoefte hebt gehad aan een gebed, dan is het thans! Weg met dat pak van je schouders, want ik heb grooten lust om je met je hertevelen en al in te slikken.

— Vriend, — antwoordde vol deemoed de bloedige Nathan, — laat mij, bid ik u, ongemoeid. Ik ben een man des vredes.

Met deze woorden wilde hij, zonder zich om den brullenden Ralph te bekommeren, verder gaan, toen deze hem in den weg trad, het pak van zijn schouder rukte en de vellen van zich afslingerde, zoodat ze wijd en zijd op den grond vlogen. De toeschouwers lachten luide, maar Nathan verdroeg de beleediging met voorbeeldig geduld.

— Vriend, — zei hij, — waarom behandel je me zoo ruw, en wat wilt ge van me?

— Ik wil met je vechten, bloedige Nathan.

— Ik wil niet met je vechten; zie dus af van mij en laat me met rust.

— Wat, ben je dan niet de bloedige Beer uit Pennsylvanië?
— schreeuwde Ralph, die steeds overmoediger werd.

— Ik ben geen Beer, gewis niet, ik ben een man des vredes!
— zei Nathan, altijd onderdanig en zachtmoedig.

— Ja, ik weet het wel! — riep Stackpole, terwijl hij zich vreeselijk grimmig en woedend aanstelde. — Ik heb van je gehoord. Jij bent de man, die het als zonde beschouwt om onschuldige vrouwen en zwakke kinderen tegen de bloeddorstige Roodhuiden te beschermen, en dat alleen, omdat je een man des vredes bent, en daarom niet vechten moogt, langbeenige, laffe, ellendige kerel! Maar let eens op, ik zal een man van je maken. Weg met dat geweer, en de eeuwige dood over mij, als ik er den lafaard niet bij je uitsla!

— Vriend, — antwoordde Nathan met zichtbare en onverholen minachting, — je moet zelf wel een allerjammerlijkste lafaard zijn om zoo, zonder eenige reden, twist te zoeken met iemand, van wien je weet dat hij niet vechten mag. Ga heen! Je zoudt zeker minder praats hebben, als er een van uws gelijken tegenover je stond!

Zonder zich verder om den brullenden Ralph te bekommeren, bukte hij zich om de vellen op te rapen, die overal op den grond verspreid lagen, maar ook dit verhinderde Stackpole, door Nathan in zijn kraag te grijpen en hem zoo hard te schudden als hij kon. Zelfs dit deed den bloedigen Nathan zijn zelfbeheersching niet verliezen. Toen echter de brullende Ralph Nathan's klein hondje, dat zijn meester te hulp snelde en luid blafte, een hevigen schop gaf, zoodat het janken zes ellen voortstootte, betrok zijn gelaat en zeide hij ernstig:

— Vriend, je moet zelf wel een erbarmelijk beest zijn, om zoo'n arm dier leed te kunnen doen. Wat wil je van mij?

— Ik wil vechten, vechten! — brulde Ralph. — Hoe dikwijls moet ik je dat nog zeggen?

— Je weet, dat ik niet met je vechten mag en wil, — antwoordde Nathan. — Maar als je toch een les verlangt, dan wil ik je die wel geven. Je roemt zoo op je moed en je kracht: Wil je nu eens, op vriendschappelijke manier, je met me meten?

— Hoera! voor den bloedigen Nathan! — schreeuwden de jongelieden, terwijl Forrester zich over den plotseling ontwakenden moed van den kwaker verwonderde en Ralph Stackpole als een bezetene in het rond sprong.

— Vooruit, weg met je geweer en je leeren muts! — schreeuwde hij zijn tegenstander toe. — En nu opgepast, want ik zal je zoo-

danig met je kop tegen den grond gooien, dat je meenen zult nog heden in het middenpunt van de aarde terecht te komen.

— Het zou kunnen zijn dat ge je vergist, — antwoordde Nathan, koelbloedig zijn geweer aan een in de nabijheid staanden jongen man overreikend. — Ik ben gereed, vriend, kom op.

— Kikeriki! Kikeriki! — kraaide Ralph, toespringend op Nathan, wiens linkerschouder hij met de eene hand pakte, terwijl hij hem met de rechter in de heup greep. — Zoo, ben je klaar?

— Ja! — antwoordde Nathan.

— Welnu dan, daar ga je! — Bij deze woorden wendde Ralph al zijn niet gewone spierkracht aan, om den kwaker op den grond te werpen, maar deze stond, tot Roland's groote verbazing, als een paal en bewoog zich niet eens van zijn plaats.

— Vriend, — zeide hij tot Ralph, — ge hebt je bedrogen... nu is het mijn beurt! — Hij greep zijn tegenstander vast, en, voor men er op verdacht was, vlogen de beenen van den overmoeide de lucht in, terwijl zijn hoofd met zulk een snelheid en kracht tegen den grond sloeg, dat het ongetwijfeld in stukken zou zijn gevlogen, als zijn schedel niet eens zoo dik als die van een gewoon menschenkind ware geweest.

De toeschouwers keken elkaar eerst verbaasd aan en barstten vervolgens in daverende toejuichingen los. Forrester zeide: — Hij heeft den man gedood, maar wij kunnen getuigen dat deze zelf de schuld draagt van zijn smadelijk lot.

— Neen, o neen, vreemdeling! — riep Stackpole thans uit, terwijl hij zich langzaam oprichtte en met een onuitsprekelijk komiek gebaar zijn hoofd met beide handen wreef. — Heelemaal dood ben ik toch nog niet, zooals je gelooft, maar het is toch precies alsof mijn hoofd niet meer op zijn oude plaats zit. Heb ik het nog of heb ik het niet?

— Hoera! voor den bloedigen Nathan! — schreeuwden de omstanders. — Hij heeft den verscheurenden tijger van de Zoutrivier overwonnen! Hoera!

— Ja, ja, dat heeft hij inderdaad! — zeide Ralph, die langzamerhand zijn bezinning terugkreeg en den bloedigen Nathan zijn hand toestak. — Ziedaar, geef me een poot! — riep hij hem toe. — Ik wil eerlijk bekennen dat ik mijn bekomst heb en niets meer verlang! Maar jammer is het, dat zoo'n sterke kerel, de sterkste misschien van heel Kentucky, niet tegen de huilende Indiaansche schurken wil vechten. Wat mij betreft, ik meen dat een ieder, die gezonde ledematen heeft, moet strijden voor zijn vaderland,

en hij, die dat niet doet, is en blijft in mijn oogen een nutteloos man.

Na deze woorden wendde Ralph zich tot den overste. — Waar is het paard, dat u mij beloofd heeft, overste Bruce? Ik ben een overwonnen strijder en mag niet langer hier vertoeven. Geef mij dus een paard, en ik geef u mijn woord van eer dat ik het u terug zal zenden.

— Goed, een paard zult ge hebben, al ben ik ook niet van zins om huizen op uw eerewoord te bouwen. Ik weet echter iets waarop ik mij meer kan verlaten. Ge zult een paard hebben, maar de hemel zij u genadig, indien ge er verder mee rijdt dan tot Logan. Laat ge het daar niet achter, dan geef ik u mijn eerewoord dat ge op een van mijn paarden nooit meer rijden zult. Laat u dit gezegd zijn en denk dan eens goed aan rechter Lynch. (*)

Na deze woorden begaf zich de overste, zonder verder een antwoord van den beruchten paardendief af te wachten, naar Nathan, die ter zijde op een boomstomp had plaats genomen. Zijn klein hondje zat voor hem, zijn geweer lag onverschillig in zijn arm, en in deze houding verdroeg hij geduldig de spottereien waarmede de jonge mannen, nadat de eerste indruk van de zoo onverwacht verworven zegepraal voorbij was, hem overlaadden. Eerst toen de bevelhebber van het Station naderde, hielden de kwinkslagen op en het oogenblik van rust, dat hierdoor voor Nathan ontstond, gebruikte deze om eenige woorden te richten tot zijn klein hondje, dat met zijn buitengewoon slimme oogen naar hem opzag.

— Nu, Peter, — vroeg hij zuchtend, — wat zeg je van al die mooie dingen?

De hond wreef, alsof hij zijn meester had verstaan, met den neus langs den rug van diens hand en liep vervolgens snel een paar stappen vooruit, daarmee te kennen willende geven, dat het 't beste zijn zou zich zoo spoedig mogelijk uit het ongestast gezelschap te verwijderen.

— Ja, ja, Peter, — zei Nathan, terwijl hij met het hoofd knikte, — ja, ja, we moeten weg, hoe eerder, hoe beter, want hier is niemand die ons welkom heet. Maar eerst moeten wij kruit en lood hebben, Peter, en dien armen lieden hier vertellen wat wij weten, wij alleen.

(*) Bestrafing door het volk.

— Nathan, sprak de overste, die op dit oogenblik was aangekomen en den kwaker in zijn onderhoud stoorde, — spreek, wat nieuws is het, dat ge ons, armen lieden, hebt mede te deelen? Vertel het mij dan toch liever, dwaze kerel, dan aan uw hond, die u toch niet verstaat. Hebt ge misschien ergens in Kentucky den Dshibbenönoseh of zijn merkteeken gezien?

— Dat niet, — antwoordde Nathan, — doch men spreekt van een groote oproeping in de Indianen-landen. Die booze menschen willen Kentucky binnenvallen, met zulk een groot leger als men te voren nog nooit heeft gezien.

— Laat ze maar aanrukken! — antwoordde overste Bruce met een minachtenden glimlach. — Als ze tot ons komen, behoeven wij ze niet in hun dorpen op te zoeken.

— Misschien zijn ze reeds nabij — meende de bloedige Nathan. — Want de gevangene, die hun met veel moeite is ontsnapt, zeide dat zij twee dagen zouden marcheeren, zonder ook maar een oogenblik uit te rusten.

— En van wien hebt ge al dat nieuws? — vroeg de overste.

— Van den ontvluchte zelf, die het mij aan de Kentucky-rivier mededeelde. Hij heeft de kolonisten te Lexington gewaarschuwd en...

— Dwaasheid! — riep de overste. — Kapitein Ralph heeft ons reeds hetzelfde verteld en tegelijkertijd de opmerking er bij gevoegd, dat te Lexington geen mensch aan dat dwaze sprookje geloof sloeg.

— Nu, dan zou het kunnen zijn, dat vriend Ralph zich heeft vergist, — sprak Nathan deemoedig, — want ik zeg u als waarheid dat men door geheel Kentucky de sporen van Indianen heeft ontdekt. En nu, overste Bruce, indien ge zoo goed mocht willen zijn mij wat kruit en lood, in ruil voor mijne vellen, te geven, zal ik mijn reis vervolgen en u niet verder lastig vallen.

— Het is zonde en schande, dat men kruit en lood moet verspillen aan een man, die er niets anders mee doen kan dan schuchtere reeën en herten doodden, — zei de overste verachtelijk. — Maar niemand zal door mij benadeeld worden, al ware hij ook tienmaal een kwaker. Tom, ga met dien man naar de voorraadschuur en geef hem voor zijn rommel zooveel als die waard is.

De jonge man verwijderde zich met den kwaker, die in een deemoedige houding volgde, en onmiddellijk daarop verscheen Telie Doe, om de mannen uit te noodigen het avondeten te gebruiken, dat inmiddels in gereedheid was gebracht. Zij gaven aan de

welkome uitnoodiging gehoor, en aan den arm van den overste Bruce keerde kapitein Forrester in het huis terug, zonder zich verder te bekommeren om den brullenden Ralph en den zwerenden Nathan.

III.

DE PAARDENDIEF.

Edith had zich naar het haar aangewezen slaapvertrek begeven en was juist voornemens haar legerstede op te zoeken, die haar, na de vermoeienissen der reis, dubbel welkom moest zijn, toen van buiten zacht aan de deur werd geklopt en Telie Doe de kamer binnentrad.

— Wat verlangt ge, meisje? — vroeg Edith, die het volstrekt niet aangenaam vond thans te worden gestoord. — Ik ben zeer vermoeid en slaperig.

Telie zag verlegen en angstig om zich heen, en het scheen dat zij naar woorden zocht om uit te spreken wat er in haar binnenste omging. — Ik zal u niet lang lastig vallen, — zeide zij eindelijk; — maar....

— Nu, waarom durft ge niet spreken? — vroeg Edith vriendelijk.

Telie trad nu nader en zeide, al haar moed verzamelend, — Lady, als ge er niet boos om zijt, zou ik u gaarne willen verzoeken mij als uw dienstbode aan te nemen, Ik weet dat u een voorname jonge dame zijt en gewoon bediend te worden. Neem mij daarom mede naar de bosschen, waarin ik zoo goed bekend ben, en ik zal een trouwe en zorgvuldige dienaar voor u zijn.

— Dat kan nooit gebeuren, — antwoordde Edith verrast, — dat zal uwe moeder nooit willen toestaan.

— Mijne moeder? — antwoordde Telie treurig, — helaas, ik heb geen moeder en geen bloedverwanten meer.

— Hoe? Is de overste Bruce dan uw vader niet?

— Neen... mijn vader is . . Indiaan geworden.

Deze woorden werden door Telie uitgesproken op een toon die getuigde van de diepste smart, en Edith kon het haar aanzien, hoezeer zij er onder leed, dat haar vader zoo geheel en al zijne opvoeding en kleur vergeten en zijne dochter hulpeloos had kunnen achterlaten. Zij stak der arme Telie dan ook medelijdend de hand toe, welke deze terstond met kussen bedekte.

— Ja, ja — zei Telie, — wat ik u heb gezegd is de waarheid en u ziet dus dat ik mij niet behoef te schamen, om dienstbode te worden. Laat mij dus met u gaan en u dienen, Mylady. O zeker, zeker, ik zal dit beter kunnen dan u vermoedt.

Zij sprak deze laatste woorden met zooveel innigheid, dat het Edith zwaar begon te vallen, haar bede af te wijzen. — Arm kind, — zeide zij, — ik zal mij moeten gewennen om zonder oppassing en bediening rond te komen. Ik, die zelf een tehuis zoek, kan er u geen geven.

Telie schudde het hoofd. — Dat alles heb ik reeds gehoord, zeide zij, — maar bedenk, dat ik het leven in de wouden gewoon ben en voor u zorgen kan, totdat er een huis is gebouwd. Ik kan en wil voor u werken, en eerst dan, wanneer ge de moeilijkheden en bezwaren van het leven in het eenzame woud bij ervaring kent, zult ge mijne diensten en mijne trouw naar waarde weten te schatten.

Edith gaf zich alle moeite om het meisje van haar voornemen af te brengen, en herinnerde haar hoe ondankbaar het zou zijn, indien ze haar goedhartigen weldoener zonder reden ging verlaten.

— O, ik heb daarvoor redenen genoeg, — zeide Telie. — Ik handel verkeerd, indien ik nog langer blijf ten laste van hem, die toch zelf reeds zooveel kinderen heeft te onderhouden. En dan... mijn vader? Ach! Lady, hier spreekt men slechts met verachting van hem, en alle menschen haten hem, ofschoon hij toch niemand eenig leed heeft gedaan. Maar het wordt als een te groote schande beschouwd, indien men zich bij de Indianen aansluit, en nu laat men mij boeten voor hetgeen mijn vader heeft misdreven. Ach, misschien weet men, dieper de bosschen in, niets van Abel Doe, en dan zal ook niemand mij met verachting noemen: de dochter van den blanken Indiaan.

— Dat alles is werkelijk niets dan ingebeelde smart, Telie, — hernam Edith. — Hier zijt ge gelukkiger dan ge ooit bij mij, onder vreemden, zoudt kunnen zijn.

Telie wrong in bittere smart de handen. — Neem mij met u, — smeekte zij dringend — zooal niet om mijnent- dan om uwentwil. Waarlijk, het zou in alle opzichten goed voor u zijn, indien Telie Doe in de bosschen bij u was.

— Het kan niet gebeuren, — antwoordde Edith vriendelijk, maar zoo beslist, dat het biddende meisje elke hoop op de verwezenlijking harer wenschen werd ontnomen. Toch deed zij nog een laatste poging om het hart van Edith te vermurwen, en bad haar met zulk een hartstochtelijken en teederen ernst, dat het Edith moeite kostte aan haar blikken, smeekingen en tranen weerstand te bieden. Nochtans bleef zij standvastig, en toen nu Telie bemerkte dat haar beden tevergeefs waren, richtte zij zich op uit de smeekende houding, waarin zij voor Edith was neergezonken en verliet met een uitdrukking der diepste neerslachtigheid het vertrek. Edith, die met het arme meisje innig medelijden had, stond op het punt haar terug te roepen, maar zij gaf nog op het juiste oogenblik gehoor aan de stem van het verstand, dat haar zeggen moest, dat het in de bekrompen omstandigheden waarin zij thans verkeerde, een niet te rechtvaardigen dwaasheid zou zijn, indien zij haar broeder, behalve zich zelf, nog een tweeden last op de schouders ging laden. Zij legde zich derhalve ter ruste en was spoedig ingesluimerd.

Inmiddels had ook Roland zijn slaapstede opgezocht. Hij deelde zijn nachtverblijf met dat van de familie, die, wegens de beperkte ruimte, den nacht in de open galerij moest doorbrengen. In zijn mantel gehuld en met zijn zadel als hoofdkussen, sliep hij weldra in, droomend van gelukkiger dagen dan die hem in de naaste toekomst zouden beschoren zijn. Plotseling, het uur van middernacht moest reeds voorbij zijn, richtte hij zich op zijn harde legerstede overeind, want het was alsof hij een zachte stem had gehoord, die hem toefluisterde: — Ga door het onderste wad van den stroom, hooger op dreigt gevaar.

Hij zag om zich heen, maar ontdekte niemand. Ook hoorde hij niets dan de diepe en regelmatige ademhaling der rond hem sluimerende mannen.

— Wie sprak daar? — vroeg hij zacht, maar er volgde geen antwoord. — Zonderling! — mompelde hij bij zich zelve. — Stroom, wad, gevaar — ik zou er op hebben durven zweren, dat iemand tegen mij gesproken had, en toch moet ik het slechts hebben gedroomd.

Nadat hij nog een korte poos had geluisterd, zonder iets bijzonders te vernemen, legde hij zich andermaal neder, en was na eenige minuten opnieuw ingesluimerd. Hij sliep rustig door, totdat

de oostelijke hemel door de opkomende zon met een diep purperen gloed werd gekleurd. Hij sloeg de oogen op, en het geruisch van gedempte stemmen, vermengd met het geluid van voetstappen, kondigde hem aan, dat het meerendeel van hen, die tot zijn reisgezelschap behoorden, zich reeds gereed maakte om op te breken. Op hetzelfde oogenblik weerklonken ook de schreden van den Stationskommandant, die den kapitein met een ruwe stem goeden morgen wenschte en daarna, met het rood van den toorn en der ergernis op zijn breed gefronst voorhoofd, hem naderde.

— Wat is er? — vroeg Roland, — is er iets gebeurd?

— Meer dan u lief zal zijn, waarde vriend, — antwoordde de overste met donderende stem, om den toorn, die hem vervulde, op die wijze eenige afleiding te verschaffen.

— Er is een zwarte wolf te midden der kudde gebroken, of om het duidelijker te zeggen: die spitsboef van een Ralph Stackpole heeft heden nacht uw Briareus gestolen.

— Gestolen? — riep de kapitein, door dit nieuws op het onaangenaamst verrast.

— Ja, bij alle duivels, gestolen! — herhaalde de overste woedend, — en dat terwijl wij allen, vermoeid, in den diepsten slaap lagen, en niettegenstaande ik den dief, om van hem af te komen, een mijner eigen paarden gaf. De schurk reed gisteravond op het bepaalde oogenblik heen, maar slechts om ons gerust te stellen en te misleiden, want hij wist zeer goed, dat wij een oog in het zeil zouden hebben gehouden, indien wij hadden kunnen vermoeden, dat hij in de nabijheid was gebleven. Daarom legde hij zich op eenigen afstand van hier in hinderlaag, keerde gedurende den nacht terug, stopte mijn paard weer onder de overige, nam het beste ervan, uw bruine, kapitein, en koos daarmede het hazenpad zoo snel als hij kon.

— Wij moeten den vlegel terstond nazetten, als het mogelijk is! — riep Roland toornig uit. — Laat ons geen oogenblik talmen, waarde vriend.

— Er is reeds voor gezorgd, kapitein! Nauwelijks twintig minuten, nadat de diefstal was ontdekt, maakten Tom en nog een twaalfstal anderen zich op, om het spoor van den schavuit te volgen.

— Hartelijk dank, overste! — En meent u dat ze het paard terug zullen krijgen?

— Ongetwijfeld, indien ten minste frissche beenen harder kunnen loopen dan vermoeide. Intusschen heeft die dwaze dief zich

niet met uw Briareus tevreden gesteld, maar ook een jong, tweejarig paard gestolen, dat echter zijn ongeluk zal zijn. Het dier is schuw en wild, en hij zal er niet snel genoeg mede vooruit kunnen komen. Wat het terugkrijgen betreft, daaromtrent kunt ge gerust wezen! Ik erger mij alleen over de onbeschaamdheid van den schurk, die, terwijl hij onder mijn dak is, mijn gast zijn paard onttelt. Maar het oogenblik van zijn straf is thans aangebroken. Het zou mij verwonderen, indien hij het niet te kwaad krijgt met Rechter Lynch. De kerel is weliswaar dapper tegenover de Indianen, en daarom mag ik hem wel lijden en heb ik hem langen tijd onder mijne bescherming genomen, maar de schobbejak is onverbeterlijk, en een paardendief mag men niet langer dulden.

Hoezeer Roland ook het verlies van zijn edel ros betreurde, zoo verdroot het hem nog meer, dat òf de gezamenlijke landverhuizers òf hij alleen zou moeten achterblijven, totdat het dier zou zijn teruggebracht. Wel bood zijn goedhartige gastheer hem een paard uit zijn eigen stal, maar Roland gaf er, na kort beraad de voorkeur aan den uitslag der vervolging af te wachten en inmiddels zijne reisgezellen vooruit te laten gaan. De overste verzekerde hem, dat hij op zijn weg door het woud geen gevaar te duchten had, en daarenboven dacht Roland hen, die vooruit waren gereisd, op zijn snelvoetigen klepper spoedig weder te kunnen inhalen. Hij wilde wachten tot den middag en dan volgen. Dienovereenkomstig trof hij zijne maatregelen. Zijn lastdieren werden onder het toezicht van een der negers met de overigen vooruitgezonden, terwijl hij beloofde hen in elk geval bij het benedenste wad te zullen inhalen. Zoo aanvaardden de landverhuizers weder de reis, nadat zij hun gastheeren bedankt en hun aan de poort voor het laatst hartelijk de hand hadden gedrukt. Weldra waren zij in de duisternis van het eeuwenoude woud verdwenen, en Roland vermoedde niet, dat hij zijne reisgenooten zoo spoedig niet zou wederzien als hij had gehoopt.

Ongeveer een uur, nadat de reizigers vertrokken waren, betrof de tot hiertoe heldere hemel, terwijl er enkele zware regenbuien vielen, hetgeen Roland niet ongaarne zag, aangezien deze de drukkende hitte van den dag eenigermate beloofden te temperen. Die buien hielden met enkele tusschenpoozen aan tot negen uur, en Roland besprak juist met den overste den vermoedelijken duur er van, toen zich een luid gejuich van den kant van het dorp liet hooren en spoedig daarna Tom Bruce verscheen, die zegevierend met den Briareus van den kapitein kwam aanstappen.

— Daar hebt ge uw ros terug, vreemdeling, — zeide hij vroolijk

tot den kapitein. — Het dier was te wild voor den brullenden Ralph, want het wierp hem af, als ware hij een vlieg geweest. Gelukkig is Briareus ons in handen gevallen, nog voordat het hem gelukte het paard te temmen.

— En hoe is het met dien spitsboef zelf afgelopen? — vroeg de Overste.

— Dat weet ik waarlijk niet, vader, maar ik wil u gaarne zeggen wat er mij van bekend is. Wij volgden het spoor van den paardendief, door de bosschen, en bemerkten spoedig, dat hij de dieren slechts met moeite vooruit kon brengen. Op zekere plek was het duidelijk te zien, dat hij door den ongeduldigen Briareus was afgeworpen, dien hij vervolgens op zijn klepper scheen achtervolgd te hebben, totdat hij eindelijk tot de overtuiging was gekomen, dat het vergeefsche moeite was. Wij konden zijn spoor, dat zeer duidelijk te herkennen was, gemakkelijk volgen, en het meerendeel onzer bleef hem op de hielen zitten. Wij echter, die de hoefsporen van Briareus tot gids namen, vonden hem gelukkig op een uur afstands van het Station, waar hij in een groene weide op zijn gemak bezig was zich te herstellen van de vermoeienissen van den nacht. Wat Stackpole betreft, van hem geen spoor, maar — voegde de man er veelbeteekenend bij — het valt nauwelijks te betwijfelen, of hij heeft met de lynch-mannen op een geduchte wijze kennis gemaakt. Ook zullen wij spoedig een en ander omtrent hem vernemen.

— Wanneer hij in hunne handen is gevallen, — meende Overste Bruce, — zal voortaan menig dappere omtrent zijn paarden geruster kunnen zijn. Hoe men ook met hem gehandeld hebbe, de schelm heeft zijn lot ruimschoots verdiend, en daarom is hij niet waard dat men hem betreurt.

Hierop wendde hij zich tot Roland, wenschte hem geluk, dat hij zijn voortreffelijk ros had teruggekregen, en bood hem zijn geleide en dat der jongelieden aan, indien hij aan zijn voornemen gevolg geven en de vooruitgezonden nareizen wilde, om hen op het bepaalde punt in te halen. Roland nam dit voorstel met vreugde aan, maar het noodlot wilde, dat aan het vriendelijk voornemen van den overste geen uitvoering zou worden gegeven en de jonge kapitein zijn pelgrimstocht alleen moest aangaan.

Binnen weinige uren verdichtten de regenwolken zich tot een donkere zwarte massa, die den ganschen hemel verduisterde, terwijl vurige bliksemstralen flikkerden langs het uitspansel. Daarbij

volgden ratelende donderslagen elkaar met steeds korter tusschenpoozen, en stak er een storm op, die de oudste boomen scheen te zullen ontwortelen. Het onweder hield aan, tot ongeveer twee uur in den namiddag, en het spreekte vanzelf, dat Roland met zijne afreis zoo lang moest wachten, aangezien hij zijne zuster onmogelijk kon blootstellen aan de woede der oproerige elementen. De overste trachtte hem te overreden, nog den eerstvolgenden nacht bij hem te vertoeven, terwijl hij zijn jongen vriend er op wees, dat zijn reisgezelschap eveneens door het weder moest verhinderd zijn de reis voort te zetten, en dit zich nauwelijks op een afstand van vijf uren van het Station kon bevinden, zoodat hij het den volgenden morgen zonder moeite zou kunnen inhalen. Roland scheen volstrekt niet ongenegen de vriendelijke raadgevingen van zijn gastheer op te volgen.

Terwijl hij den toestand bij zich zelven overwoog, en met vroolijken blik den eersten zonnestraal begroette, die helder en schitterend door de verspreide wolken brak, vernam hij aan de buitenzijde van het Station een woest en vreeselijk geschreeuw. Hij snelde met den overste naar buiten, en ontwaarde een ruiter, van onder tot boven met slijk bedekt, omringd door een troep mannen, vrouwen en kinderen, wier ontsteld gelaat aantoonde, dat hij de overbrenger van de een of andere slechte tijding moest zijn. En dat was hij ook inderdaad, want toen de overste hem vroeg, wat er aan de hand was, luidde het antwoord, dat duizenden Indianen, Shawnees, Delawaren, Wyandots en andere stammen, uit het Noorden, een inval hadden gedaan, een naburig Station belegerden en waarschijnlijk reeds in dit oogenblik te Lexington bezig waren met moorden en branden. — Wij hebben hulp noodig, Overste Bruce, — eindigde hij geheel uitgeput — breng terstond al uwe mannen onder de wapenen, want er dreigt gevaar, groot gevaar.

— Waar is Richard? — riep de Overste met donderende stem, terwijl hij naar zijn tweeden zoon omzag, die terstond kwam aansnellen. — Richard, bestijg onmiddellijk den langbeenigen, appelpgrauwen schimmel, en rijd, zoo snel als het paard loopen kan, naar St. Asaph. Zeg den kommandant van het Station wat gij hebt gehoord en gezien, en deel hem mede, dat ik met al onze strijdbare mannen aan de noordelijke grens van Kentucky zal zijn, nog voordat hij zijn jas heeft dichtgeknoopt. Haast u, jongen, alsof uw leven er mede gemoeid was. Rijd zoo snel als ge kunt, en gebruik de sporen! Begrepen?

De jonge man juichte als een jonge Indiaan en verloor geen oogenblik om de bevelen zijns vaders ten uitvoer te brengen, want hij verlangde vurig, in den strijd met de bloeddorstige wilden zijn krachten te beproeven. Terwijl hij nu in vliegende vaart van daar rende, deelde zijn vader met de gewone vastberadenheid zijn bevelen uit tot het oproepen der gezamenlijke manschappen in den omtrek, en liet hun aanzeggen, dat zij aan het eerste wad der Kentucky zich met hem zouden vereenigen. Vonden zij hem daar niet, zoo moesten zij hem slechts daarheen volgen waar zich de dichtste drommen der Indianen bevonden.

— En nu, mannen, hoera! — riep hij tot allen, die hem omringden; — waar zijn uw buksen en paarden, uw messen en tomahawks? Waar is Jonas, de pijper? Hij blaze ons den vroolijken krijgsmarsch voor, en dan er op los, tegen de roodhuiden, die onze moeders, onze vrouwen en onze kinderen bedreigen! Wie niet binnen den tijd van vijftientwintig minuten te paard zit, is nog grooter schelm dan een roode Indiaan! Voorwaarts, mannen! Lang leve Kentucky!

De geestdrift van den waardigen bevelhebber deelde zich bliksemsnel mede aan de verzamelde strijders. Slechts weinige oogenblikken waren verlopen, en reeds dreunde het tot hiertoe zoo vreedzame kamp van het wapengedruisch, van hoefgetrappel en krijgsgeschreeuw. Paarden werden gezadeld, buksen beproefd, messen en sabels gewet, kortom, alles werd in het werk gesteld om de bevelen van den dapperen Overste Bruce zoo spoedig mogelijk op te volgen.

De tijding was natuurlijk niet onopgemerkt aan Roland Forrester voorbijgegaan. Het kon hem, in de gegeven omstandigheden, niet in de gedachte komen verdere aanspraken op het beloofde geleide te doen gelden, en daarom zag hij in, dat het noodzakelijk zou zijn zich op eigen kracht en slimheid te verlaten. Thans gevoelde hij er berouw over, niet om zijnentwil, maar om der wille van Edith, dat hij zich van zijn reisgezelschap had gescheiden, en de zeer verklaarbare wensch dit laatste zoo spoedig mogelijk te volgen, drong zich thans vanzelf aan hem op. Onder de bescherming van den stoet, hoopte hij veiliger te reizen dan zonder eenig geleide, terwijl het vermoeden, dat hij den steun er van noodig kon hebben, voor de hand lag, aangezien de Indianen, volgens hun gewone wijze van krijgvoeren, zich in kleine afdeelingen over het land verspreiden en alle wegen en paden onveilig zouden maken. Zoo deelde hij dan den Overste mede, dat hij zonder dralen wilde

vertrekken, te meer daar de regen had opgehouden en de donkere wolken zich hadden verdeeld.

— Ge wilt ons dus verlaten? — vroeg de Overste. — Ik had al gehoopt, dat ge met ons ten strijde trekken en den Indianen de kracht van uwen arm zoudt laten gevoelen! Maar neen, het is beter dat ge u bij uwe reisgenooten aansluit. Waarschuw hen voor het gevaar, en indien zich moedige mannen onder hen bevinden, keer dan met hen terug, en vecht met ons gezamenlijk tegen die spitsboeven van Roodhuiden.

— Ge kunt er zeker van zijn, dat ik hen niet zal tegenhouden, als zij aan den strijd wenschen deel te nemen, — zeide Roland. — En opdat wij des te eerder terug kunnen zijn, zal ik mij nu maar terstond op weg begeven.

— Maar hoe is het met het geleide, dat wij u beloofden mede te geven? — vroeg overste Bruce een weinig verlegen. — Ge ziet hoe de zaken staan.....

— Ik denk er natuurlijk niet aan u van uwe strijdkrachten te berooven, — viel Roland hem in de rede. — Een enkele gids is voldoende, en als gij dien missen kondt, zou het mij aangenaam zijn.

— Het is niet noodig, kapitein, waarlijk niet! — antwoordde de Overste. — Den weg naar het bovenste wad kunt ge niet missen.

— Het bovenste wad? — vroeg Roland, die zich plotseling zijn gewaanden droom herinnerde. — Is er dan ook een benedenste?

— Ja, maar daar kan men niet goed door, — antwoordde Bruce. — Daarenboven schuwt men die plaats, sedert de Roodhuiden den ouden John Ashburne daar hebben vermoord en elk lid van zijn huisgezin scalpeerden. Het is een nare plek, te meer, omdat de geheele streek talloze gelegenheden aanbiedt voor een hinderlaag. Rijd nu maar kalm voort, kapitein, en bekommer u niet om de richting. Ongeveer anderhalf uur van hier gaat de weg, bij een door den bliksem neergeslagen beuk, rechtsaf, en dan zijt ge nog ongeveer twee uur van uwe reisgenooten verwijderd. Het pad is breed, en een gids zou slechts een volkomen onnoodige last voor u zijn.

Omtrent het laatste punt was de jonge kapitein het echter met zijn gastheer niet geheel eens, te meer, daar hij, met het oog op zijne zuster, elke aanleiding om van den rechten weg af te dwalen, moest vermijden. Op zijn herhaald verzoek, gaf de Overste dan ook

toe, en beval hij een zijner ondergeschikten den kapitein tot aan het wad te vergezellen. De man gehoorzaamde, ofschoon met blijk-baren tegenzin, en weinige minuten later was Roland met zijn klein reisgezelschap in staat terstond op te breken. Het afscheid, dat hij van den Overste en diens familie nam, was kort, want niemand had tijd om veel woorden te verspillen. Overste Bruce deed den vertrekkenden uitgeleide, tot buiten het paalwerk, schudde daar den kapitein en Edith de hand, en beloofde hun zijn trouwe en snelle hulp, indien hun onderweg het een of ander ongeval mocht overkomen. Hierop nam hij afscheid, en broeder en zuster, vergezeld van hun neger en den morrenden gids, draafden snel in de richting der donkere schaduwen van het geheimzinnige en zwijgende woud.

IV.

DE GEHANGENE.

De zon scheen helder aan den blauwen hemel; de toppen der boomen ruischten op den adem der nu zachter waaiende winden, en Roland, op wiens stemming het heldere weder niet zonder invloed bleef, toonde zijne zuster een blij en zorgeloos gelaat. En toch heerschte er in de omgeving der reizigers een plechtige stilte, wel geschikt om tot ernstige gedachten te stemmen. Het eeuwenoude woud, welks schaduwen hen omringden, had het eigenaardig grootsche en het heilig donker, dat den wouden in het westen, ten gevolge van de weelderige vruchtbaarheid van den bodem, vooral in de nabijheid van stroomen, zoo dikwerf eigen is. Eiken, olmen, beuken en walnoteboomen verhieven hun zuilvormige en bemoste stammen

en spreidden ver in het rond hun takken uit, waarboven zich een baldakijn van het donkerste bladergroen welfde. Zoo volgde de eene boom na den anderen, plechtige bogen en zuilengangen vormend, waarin sedert eeuwen ternauwernood een zonnestraal had kunnen doordringen. Hun wortels, vaak door het weelderig opgeschoten kreupelhout en het riet, dat wonderbare en voor het meerendeel ondoordringbare hagen vormde, verborgen, werden slechts hier en daar, waar het woud grootere openingen vertoonde, afgewisseld door omgevallen stammen en loten van kolossale slingerplanten, die, evenals touwen, van de takken naar beneden hingen, terwijl hun weelderige kruinen met het looverdak, waarlangs zij zich omhoog-slingerden, overgingen in een donkere massa. Deze open plekken, onoverzienbaar en toch tegelijkertijd beschaduwde en begrensd, werken machtig op de verbeelding, wekken in de ziel een onbestemd gevoel van eenzaamheid en verlatenheid, grooter, dan wanneer het gezicht voortdurend door een dichten muur van ondoordringbaar bladergroen wordt beperkt.

De weg waarlangs onze reizigers door de zwijgende wildernis trokken, was een eenvoudig pad, waarvan de grenzen door sterren, zoogenaamde bijkerven, aan de boomen werden aangeduid. Op die plaatsen waar zich dik riet en struikgewas bevond, was een smalle weg gebaad, op sommige punten zoo nauw, dat twee ruiters er ternauwernood naast elkaar konden rijden.

Nochtans werd de reis door het kleine gezelschap spoedig en in opgewekte stemming voortgezet, en eerst toen zij dieper het woud binnendrongen, werd de snelheid door een menigte poelen en moerassige plekken, ten gevolge van het onweder ontstaan, eenigermate vertraagd. Deze hindernissen boezemden kapitein Forrester eenige bezorgdheid in, aangezien hij vreesde langer onderweg te moeten blijven dan hij aanvankelijk had berekend. Daar hij echter nog steeds de sporen waarnam van de op dienzelfden morgen vooruitgezonden reisgenooten, trachtte hij het gevoel van ongerustheid, dat bij hem dreigde op te komen, te onderdrukken, terwijl hij er vast op rekende, om, althans nog vóór het invallen van den nacht, de doorwaadbare plaats, waarbij hij het gezelschap hoopte gelegerd te vinden, te bereiken. Zijn gids echter boezemde hem de meeste bezorgdheid in. Van den aanvang reed deze slechts mopperend en verdrietig voort, zonder te letten op de pogingen, die Roland aanwendde, om hem in een betere stemming te brengen. De man toonde volstrekt geen lust, om een gesprek aan te knopen, en beantwoordde elke vraag, tot hem gericht, kortaf

en op zulk een onaangename toon, dat hij bijna onbeschaamd werd.

De reizigers konden een afstand van ongeveer twee uur hebben afgelegd, toen zij een moeras bereikten, dat breeder en dieper was dan de andere. Roland, aangegrepen door een verklaarbare bezorgdheid voor zijne zuster, aarzelde een oogenblik, alvorens de paarden voort te drijven, en dit korte oponthoud ontlokte den gids een uitroep van misnoegen, die Roland, niet zonder reden, in verlegenheid bracht. Nochtans zweeg hij, totdat hij met behulp van Kaiser, den ouden neger, Edith veilig over de gevaarlijke plek had geholpen, en wendde zich toen tot den gids, die niet den minsten lust had getoond, om bij dien overtocht behulpzaam te zijn.

— Vriend, — zeide hij tot hem — ge hebt zeker niet veel verkeerd in landen, waar voorkomendheid tegenover vreemden en achting jegens vrouwen onder de gewone deugden worden geteld.

De man bleef het antwoord schuldig en wierp een toornigen blik op Roland, gaf daarop zijn paard de sporen en rende ijlings weg. Roland bleef echter steeds aan zijn zijde galoppeeren en maakte er hem te recht een verwijt van, zich zoo volkomen onverschillig tegenover hem, en vooral jegens zijne zuster, te betoonen. Een tijdlang hoorde de man dat alles met een trotsch en hardnekkig stilzwijgen aan, maar eindelijk scheen hij zich toch eenigermate bewust te worden van het feit, dat hij verkeerd had gehandeld, en zeide, nog wel steeds op een onaangename toon, maar toch vriendelijker dan te voren:

— Vreemdeling, ik ben zoomin een hond als een Roodhuid of een neger, al schijn ik wat ruw in mijn doen en laten. Daarom wil ik die dame dan ook verzoeken mij te vergeven, indien mijne houding haar mocht hebben beledigd, en met deze verklaring, geloof ik, dat ge tevreden kunt zijn. Ge hebt echter daar straks tot mij eene vraag gericht, en ik meen derhalve het recht te hebben tot eene wedervraag. Acht gij het wijs en verstandig, om op een tijdstip, waarop de Indianen in het land de vrouwen en kinderen van uwen naaste vermoorden, waarop alle nederzettingen in rep en roer zijn, een strijdaren man uit te zenden, om voor wegwijzer te spelen op een pad, dat een blinde, zonder te falen, zou kunnen vinden of iemand om raad te vragen? Ziedaar mijne vraag... en ik verzoek u mij, als man en als soldaat, daarop een rondborstig antwoord te geven.

— Mijn goede vriend, — antwoordde Roland, door de vraag van den man niet weinig beledigd en in verwarring gebracht, — niemand kan beter weten dan gij, of wij op dezen weg een gids

noodig hebben of niet, en gij zult derhalve uwe vraag zelf moeten beantwoorden. Indien ge het niet onverantwoordelijk acht ons te verlaten, ga dan in Gods naam! Bedenk echter wel of ge goed handelt, indien ge een hulpeloos meisje....

De gids liet Roland niet uitspreken. — Daar is uw weg! — zeide hij snel, een pad zoo recht als er ooit tusschen noteboomen heeft gelegen, en hier ligt het mijne, dat mij naar de vechtende Indianen voert. God behoeft u!

Met dezen uitroep wendde hij zijn paard om, zwaaide met een luide juichkreet zijn buks boven zijn hoofd, rende weg, en was in een oogwenk achter de boomen verdwenen, voordat de verbaasde Roland tijd had den verrader tot rede te brengen.

Men diende zich echter thans in zijn lot te schikken, en hoe vertoornsd Roland ook mocht zijn, zoo herkreeg hij toch zijne kalnte, toen hij de onverstoorbare vroolijkheid zijner zuster bemerkte, die recht verblijd scheen dat de gids hen had verlaten. Ook herinnerde hij zich nog nauwkeurig de aanwijzingen, hem door den Overste gegeven, en hij vertrouwd zoo vast op deze kennis, dat hij 't bijna onmogelijk achtte op den weg naar het wad te kunnen verdwalen. In elk geval bleef hem niets over dan de reis zoo spoedig mogelijk te vervolgen, en, in plaats van zich aan nuttelooze overpeinzingen over te geven, al zijne scherpzinnigheid aan te wenden, ten einde het doel zonder ongevallen te bereiken. Zoo ging hij dan terstond weder met zijne zuster en den neger, die de achterhoede vormden, op weg en reed, bijna zonder ophouden, ongeveer een half uur voort, totdat de neger plotseling met zijn paard naar voren sprong en hem mededeelde, dat hij achter zich het getrappel van paardenhoeven hoorde.

— Ten slotte komt onze zuurkijkende gids nog terug, om zijne onbeschaamdheid weder goed te maken, — zeide Edith.

— Wij zullen het spoedig zien! — antwoordde Roland, terwijl hij den teugel wendde, om een onderzoek in te stellen. Deze moeite werd hem echter bespaard, want op hetzelfde oogenblik sprong een paard om den hoek van het woud te voorschijn, en bemerkte Roland, tot zijn verbazing, dat niet de ontsnapte gids, maar Telie Doe de naderbij komende ruiter was. Zij had zich, wat haar kleeding betrof, op een lange reis voorbereid, en haar glimlach bewees hoe verheugd zij was het kleine reisgezelschap te hebben ingehaald.

— Ik kom, om uwen ontrouwen reisgids te vervangen! — riep zij. — Het is niet goed, dat gij zonder gids blijft, en daarom ben ik op weg gegaan om u mijne diensten aan te bieden.

— En wist ge dan, dat de gids niet bij ons zou blijven? — vroeg Roland ernstig. — Hij moet u toch reeds op weg hierheen in het bosch hebben aangetroffen.

Telie bloosde en kon hare verwarring niet verbergen. — Ik wil u de waarheid zeggen, — antwoordde zij. — Niet het toeval maar een bepaald doel voert mij hierheen. Ik kende het onvriendelijk en onwelwillend karakter van den man, en vreesde dat gebeuren zou wat thans inderdaad heeft plaats gevonden. Bovendien is de weg volstrekt niet zoo gemakkelijk te vinden als u schijnt te gelooven. Meer dan eenmaal voert hij naar zoutlekken, terwijl de sporen door den regen zoodanig zijn uitgewischt, dat slechts een nauwkeurige kennis van het pad voor afdwalen kan behoeden.

— Maar hoe zult gij, na ons op de plaats onzer bestemming gebracht te hebben, naar uwe vrienden terugkeeren? — vroeg Edith, bevreesd, dat Telie haar vroeger geopenbaard voornemen ten uitvoer zou brengen en haar, tegen wil en dank, als dienstbode wilde vergezellen, om haar niet weder te verlaten.

Het antwoord van Telie maakte aan alle verdenking een einde. — Neem mij slechts mede tot Jackson's Station — zeide zij op deemoedigen en smeekenden toon, — daar vind ik vrienden genoeg, en misschien komen ook de mijnen om mij af te halen, zij brengen dikwerf bezoeken aan de dichterbij gelegen Stations.

— Welnu, geleid ons dan in Gods naam, — sprak Roland. — Indien ge zoo zeker weet, dat ge weer thuis kunt komen, willen wij u gaarne tot gezellin en gids aannemen. Maar nu ook spoedig voorwaarts, want de tijd is kostbaar, en we hebben geen oogenblik te verliezen.

Bij deze woorden galoppeerde Telie vroolijk vooruit, aan het hoofd van het gezelschap, alsof zij genegen was, zonder dralen, het ambt, dat zij vrijwillig had op zich genomen, te vervullen. Men volgde haar in snellen draf, waardoor men spoedig den oever van den stroom hoopte te bereiken.

Op die wijze konden zij opnieuw een half uur zijn voortgereden, toen plotseling, door een open plek in het bosch, ter rechterzijde in het kreupelhout, waar de weg, zooals Overste Bruce den jongen kapitein had aangeduid, naar het bovenste wad leidde, een door den bliksem half verpletterde beuk zichtbaar werd. Telie sloeg echter een tegenovergestelde richting in, hetgeen Roland aanleiding gaf de teugels van zijn paard aan te trekken en het meisje op haar dwaling opmerkzaam te maken.

— Gij vergist u! — riep hij uit.

— Neen, neen, dit is het goede pad, — antwoordde Telie, terwijl een donkerroode blos haar gelaat overtoog.

— Dat kan niet, — zeide Roland. — Hier is de verpletterde beuk, waarop Overste Bruce mij heeft opmerkzaam gemaakt.

— Zeker, men noemt hem den wegwijzer.

— En toch wijst ge ons den verkeerden weg, meisje. De richting, door u ingeslagen, leidt naar het benedenste wad, en daarheen mogen wij u niet volgen. Ik herinner mij de aanwijzingen van den Overste zeer nauwkeurig.

— Zeer juist, Sir! Wij moeten den beukeboom rechts laten liggen, en dan onzen weg tot aan het water vervolgen.

— Juist omgekeerd. Wij moeten den beuk aan onze linkerhand houden. Spreek waarheid, meisje!

— Zeker, zeker, ik zal u den goeden weg wijzen, — stamelde Telie.

Roland zag haar uitvorschend aan, dacht een oogenblik na, en sloeg daarop de richting in, die hij als de eenig ware kende. Edith en de neger volgden hem, maar Telie bleef besluiteloos en weifelend achter.

— Waarom aarzelt ge? — riep Edith haar toe. — Kom spoedig, ge hebt u ongetwijfeld vergist.

— Ik heb mij niet vergist, — antwoordde het meisje met plechtigen ernst. — Het zal uw broeder ongetwijfeld berouwen, dat hij mijne aanwijzing niet heeft opgevolgd.

— Hoe dat? — vroeg Edith. — Welke reden hebt gij om dat te gelooven?

— Ik... ik kan het niet zeggen, — antwoordde Telie verlegen — maar de weg is dikwijls gevaarlijk.

— Dat zijn hier meest alle wegen, — zei Edith een weinig ongeduldig, toen zij bemerkte dat Telie geen andere reden voor hare zienswijze kon of wilde opgeven. — Laat ons verder gaan, mijn broeder wacht, en wij mogen door noodeloos talmen geen tijd verliezen.

Met deze woorden draafde zij weder voort, en Telie achtte het, na eenig bedenken, geraden haar te volgen. Toch deed ze het slechts aarzelend, terwijl haar geheele wezen zulk een angst en vertwijfeling uitdrukte, dat het aan de opmerkzaamheid van niemand hunner ontsnapte, vooral niet aan Edith, die meermalen naar het treurige en schuchtere meisje omzag.

Zoo reed men zwijgend voort, totdat Edith plotseling haar

hand op Roland's arm legde en met sidderende stem uitriep: — Om Gods wil, broeder, wat is dat? Hoort ge niets?

Terstond hield Roland zijn paard in en luisterde.

— Luister! — zeide zij, — daar hoor ik het weer! Een vreeselijk geschreeuw, dat mij met ontzetting vervult.

— Ja, ik ook hooren! — riep de oude Kaiser verschrikt. — Ongetwijfeld Indianen zijn! Schreeuwen naar bloed!

Roland vernam duidelijk, uit het diepst van het bosch, aan zijn rechterzijde, een geluid als het gillen van een mensch, dat heel uit de verte kwam. De kreten herhaalden zich en klonken wild en angstverwekkend door het stille woud, als zooveel uitingen van doodsangst en vertwijfeling, die den dapperste zouden hebben doen sidderen.

— Dat is de Dshibbenonoseh! — fluisterde Telie met bevende stem, — in deze bosschen dwaalt hij het meest rond, en de menschen verhalen, dat hij op die wijze huilt, als hij zijn prooi vervolgt. Laat ons omkeeren, bid ik u, nóg is het tijd.

— Neen, neen, Indianen zijn! — zei de neger, die van angst over zijn geheele lichaam rilde. — Maar niet bang zijn, Missis Edith, de oude Kaiser voor u wil vechten en sterven.

— Stilte! — beval Roland, toen zich juist weer een nieuwe, lang aangehouden en gillende schreeuw deed hooren, die akelig door de wildernis klonk.

— Dat is het hulpgeroep van iemand, die in nood verkeert, — zei thans Edith — het kan niet anders zijn.

— Ge hebt gelijk, zuster, — bevestigde Roland. — Blijf hier op den weg zoo lang achter, of neen, volg mij op eenigen afstand, dan zal ik eens zien, wat er aan de hand is. Mocht mij iets overkomen, dan hebt ge ten minste Telie, om u naar het Fort terug te brengen.

Dit zeggende, gaf de moedige jonkman zijn paard de sporen en stuurde het naar het kreupelhout, juist in de richting vanwaar men de huiveringwekkende kreten had vernomen.

Na verloop van eenige minuten bevond hij zich in de nabijheid van de plaats waar het zich opnieuw deed hooren, en thans stond hij in een dichte beukenhaag, welker ineengestrengelde takken en bladeren zulk een duistere schaduw verspreidden, dat men de witachtige, zuilvormig omhoog strevende stammen ternauwernood kon onderscheiden.

Hoe dichter Roland het oord naderde, hoe vreeselijker het wilde, als in doodsnoed uitgebrachte gehuil, vermengd met gesteun,

korte gebeden, vloeken en half uitgesproken woorden, weerklonk, nu een smeekgebed, dan weer bedreigingen en bevelen bevattend, en, naar het scheen, gericht tot een tweeden persoon. Roland luisterde eenige oogenblikken, in gespannen verwachting. Nu eens meende hij gestuit te zijn op een troep wilden, die een ongelukkigen gevangene aan den folterpaal pijnigden, en dan weder meende hij het steunen te hooren van een jager, door eenig wild dier, misschien een panter of een beer, wordende verscheurd. Om aan die pijnlijke onzekerheid een einde te maken, stortte hij zich eindelijk, met gevelde buks en in gereedheid gebrachte pistolen, in het kreupelhout, en ontwaarde een schouwspel, geheel verschillend van wat hij had verwacht. Hij zag een man, in een verscheurd linnen buis, te paard onder een reushtigen beukeboom zitten, en die snerpande kreten, naar het scheen, slechts uitstootend tot eigen vermaak. Een scherpe blik overtuigde echter den jeugdigen krijgsman terzelfder tijd, dat de ongelukkige meer dan voldoende reden had om die angstkreten te slaken. Hij bevond zich trouwens in een toestand, vreeselijker dan alles wat Roland had gedacht te zullen zien. Zijne armen waren op zijn rug gebonden, en om zijn hals was een halster geslagen, waarvan de uiteinden aan een sterken tak onmiddellijk boven zijn hoofd schenen bevestigd te zijn. Dezen halster had men blijkbaar ontnomen aan zijn paard, dat, vrij en los, zijn ruiters op den rug droeg, zoodat deze door niets van den dood, door ophanging, kon gered worden, dan door het paard dat hij bereed. Dit trouwens was een jong en schichtig dier, waarvan de minste sprong den man tusschen hemel en aarde zou hebben laten zweven en bengelen, in dien strop, terwijl hem geen andere middelen ten dienste stonden, om het vast te houden, dan de kracht zijner beenen en de indruk zijner stem.

De ongelukkige moest reeds lang in dien vreeselijken toestand hebben verkeerd, want zijn kleeren en haren waren doornat van den regen. Zijn donkerrood, blauwachtig gezicht, zijn dik gezwollen, uitpuilende oogen, waaruit de vreeselijkste doodsangst sprak, toonden reeds voldoende aan, hoe dikwerf de onrustige bewegingen van zijn paard, dat hij met de kracht der vertwijfeling tusschen de knieën hield geklemd, hem den dood nabij had gebracht.

Zoodra de man den kapitein bemerkte, maakte zijn wanhopig geschreeuw aanstonds plaats voor een luid gejuich. — De Eeuwige zij gedankt! — gilde hij — daar is hulp! Om der wille van den lieven Heiland, snijd mij af, vreemdeling, snijd mij af!

Roland was terstond bereid hulp te bieden, en had reeds,

tot dat doel, zijn sabel uit de scheede getrokken, toen hij plotse-ling de stem van den ongelukkigen herkende en den paardendief Ralph Stackpole, den roover van zijn Briareus, voor zich zag. Terstond begreep hij, dat de lynch-mannen den spitsboef gegrepen en voor zijne misdaad hadden gestraft. De vervolgers hadden hem ingehaald, de armen over elkaar gebonden, van den halster van het gestolen paard een strik gemaakt, en hem daarna tusschen hemel en aarde laten zweven, totdat het dier, onwillig zijn last langer te dra-gen, aan het leven van den dief een einde zou hebben gemaakt.

Dit was de gewone straf, die de lynch-wet den onverbeterlijken paardendieven oplegde, en er was iets rechtvaardigs in die straf, die het vonnis deed voltrekken door het gestolen paard zelf, dat door den dief, uit zijn gewone weide en uit den stal van zijn recht-matigen eigenaar, was ontvreemd.

Zoodra Roland bemerkte ten wiens behoefte hij de sabel had getrokken, veranderde zijn gemoedsstemming volkomen, zijn me-delijden maakte voor een gevoel van onbarmhartigheid en ver-achting plaats. Ook de neger, die den dief had herkend, riep hem toe: — Goed zoo, massa kapitein! Hij stelen bruine Briary! Hij hangen! Zal ik den renner eens een stootje in zijn ribben ge-ven? Ik zou hebben groot lust, ha!

Dus sprekend, maakte hij zich dan ook reeds gereed het paard van onder Ralph weg te jagen, toen hij in zijn voornemen werd gestuit door een wenk van zijn gebieder, die intusschen aanstalten maakte om naar de van angst sidderende meisjes terug te keeren.

— ~~De wet heeft uitspraak over je gedaan, en ik heb geen lust tusschenbeide te komen.~~ ge zult mij toch niet in den steek laten? — schreeuwde Ralph met de kracht der wan-hoop — dat zou toch al heel onchristelijk zijn! Er staat geschreven: Help hem, die hulp noodig heeft!

— Maar dat geldt niet voor jou, schurk, en ik zal me dan ook wel wachten je die hulp te verleenen, — antwoordde Roland op ijskouden toon. — De wet heeft uitspraak over je gedaan, en ik heb geen lust tusschenbeide te komen. Bovendien hebt ge mij zoo-veel schade willen berokkenen, dat ik de laatste zijn zou om mede-lijden met je te gevoelen.

— ~~De wet heeft uitspraak over je gedaan, en ik heb geen lust tusschenbeide te komen.~~ ik verlang geen medelijden! — schreeuwde Ralph woedend. — Ik wil geholpen worden! Snijd me eerst los, en scheld me dan uit zooveel als ge verkiest. Ik stal uw paard, goed! Maar wie heeft daardoor nadeel geleden? U niet, want u heeft het beest teruggekreten! Maar mij, mij heeft het beest van zijn rug geworpen en aan den rand van het

verderf gebracht! Snijd me los, mensch, maar spoedig, anders komt mijn bloed over u!

— Help hem, om Gods wil, Roland — smeekte Edith, die inmiddels naderbij was gekomen. — Gij zult toch dien armen man zulk een vreeselijken dood niet laten sterven?

Roland, die de bittere gevolgen van het verlies van zijn paard zoo lang had moeten ondervinden, toonde zich volstrekt niet geneigd aan het verzoek zijner zuster zoo aanstonds te voldoen. Zij hield echter met smeecken aan, totdat hij eindelijk andermaal zijn sabel trok en met één houw den halster doorsloeg, die om den hals van Ralph Stackpole was geslagen.

— En nu nog den riem, waarmede mijne handen gebonden zijn! — juichte Stackpole. — Houw hem door, man! houw hem door! — Een snede met de sabel bevrijdde ook de op zijn rug gebonden armen, en nu volgde een uitbarsting van vreugde, zooals de oude bosschen misschien nooit hadden vernomen. Ralph sprong, luid juichend, op den grond en begon zijn verrassing op een even nieuwe als onzinnige wijze te uiten. Eerst sloeg hij de armen om den hals van het paard, dat hij met den vurigsten hartstocht op den bek kuste, om het dier te danken voor de hem bewezen goedheid, die hem het leven had gered. Daarop sprong hij ontelbare malen in de hoogte, terwijl hij zich met allerlei komische gebaren den hals wreef, en een krachtig, wijd in het rond schetterend gejuich uitstiet, als wilde hij beproeven of zijn keel nog ongedeerd was gebleven; eindelijk vroeg hij den kapitein, wanneer men hem had opgehangen of het gisteren, eergisteren of een jaar geleden had plaats gehad, braakte een menigte verwenschingen uit tegen zijn rechters, kraaide daartusschen zijn kikeriki! en liep eindelijk op Edith aan, voor wie hij zich op de knieën wierp.

— Engelachtige dame! — riep hij uit, terwijl hij met geestdrift den zoom kuste van haar kleed, — engel des hemels, met glans omstraalde jonkvrouw, hier lig ik, Ralph Stackpole, de Alligator van de Zoutrivier, die het tegen de geheele wereld opneemt, hier lig ik aan uwe voeten, en ik zeg u, dat ik de man ben, om voor u naar het andere einde der wereld te gaan, om voor u te vechten, te sterven, te bedelen, te werken en paarden te stelen! Ja, de eeuwige dood over mij, jonkvrouw, indien ik niet op ieder uur van den dag met genoegen gereed zou willen staan, om door u gebraden en opgegeten te worden! Ik ben een man, aan wien een weldaad niet tevergeefs wordt bewezen, vooral, als ze mij van ophanging heeft gered, en daarom wil ik voortaan uw slaaf zijn en u vol-

gen door geheel Kentucky, tot aan het andere eind der wereld!

— Zwiġ, ellendige schoft en hansworst! — zei Roland, zijn hoogdravende toespraak afbrekend. — Dáár is de weg, maak dat ge weġkomt!

— Vreemdeling, — antwoordde Ralph op deze onvriendelijke woorden, — ġij hebt den halster doorgesneden, en — ofschoon eerst na veel bidden en smeeken van mij en deze engelachtige dame — mijn armen vrijgemaakt. Daarom moogt ge mij beschimpen zooveel het u goeġdunkt, en ik zal het mij laten welgevalen, al zou de eeuwige dood over mij komen. Voor het overige echter wiġd ik mij aan deze engel des hemels, en ik zal haar niet verlaten in dit uur, waarin van alle kanten gevaaren dreigen.

— Gevaaren? — vroeg Roland een weinig verrast, — hoe beġoelt ge dat?

— Vreemdeling, — antwoordde Ralph met een ernst, die een zichtbaren indruk op alle toehoorders maakte, — vreemdeling, ik heb met eigen oogen den Dshibbenōnoseh gezien. Toen ik nog daarginds aan den halster hing, schreeuwend, brullend en vloekend, zag ik — de eeuwige dood over mij! als het niet waar is — zijn reusachtige gestalte door het bosch zweven, spookachtig, met zevenmijls-laaizen, terwijl voor hem uit — het was juist dáár bij dien omgevalen beuk — een beer liep, zoo schrikkelġk, als ik er nooit een zag.

— Nu, en wat heeft dat met het gevaar te maken? — vroeg Roland.

— Wel... genoeg! — riep Stackpole, — want iedereen weet, dat er Roodhuiden in het bosch loeren, waar de Dshibbenōnoseh verschġnt. En daarom raad ik u aan: riġd bliksemsnel met mij uit het woud terug, in vollen galop, zonder een oogenblik stil te staan. En als ik dan die dame niet uit het gevaar red, dan — de eeuwige dood kome over mij! — zult ge dagen lang vangballetje met me mogen spelen.

— Neen, neen, ik wil, niets met u te maken hebben, — antwoordde Roland met een verachtelġken blik. — Ga uws weegs en riġd waarheen ge wilt; wiġ hebben kerels als ġij bij ons gezelschap niet noodig.

— Nu, maak u maar niet zoo driftig! — riep Stackpole geergerd uit. — Om u bekommer ik mij geen zier! Maar ġij, schoone jonkvrouw, beslis ġij wat met mij zal geschieden. Uw bevel zal ik volgen, en als ġij mij wenkt, riġd ik u na, zooals gezegd, tot aan het eind der wereld, en... zelfs daarbuiten.

— Neen, neen, bekommer u niet over ons, — antwoordde

Edith, die insgelijks weinig lust toonde om met zoo'n landlooper samen te reizen. — Wij hebben uwe hulp niet noodig!

— Welnu, ontvang dan mijn hartelijken dank en vaart beiden wel! — schreeuwde Ralph, terwijl hij zijn paard besteeg en wegrende. Binnen weinige minuten was hij in het dichte bosch verdwenen, terwijl alles rondom zoo kalm was en stil, alsof nooit eenig geluid de zwijgende wildernis had verstoord.

V.

VERDWAALD.

Telie had den weggesnelden paardendief nageoogd en gezien, dat hij den weg had ingeslagen naar het benedenste wad. Zij maakte er Roland opmerkzaam op, en bezwoer hem nogmaals om diezelfde richting te volgen, ten einde aan de blikken der in het bosch loerende Roodhuiden te ontkomen. Maar Roland wilde ook nu daarvan niet hooren.

— Waarom zouden wij gelooven, dat er Indianen in het woud verborgen zijn? — vroeg hij. — Omdat die half gekke kerel beweert een spook in het bosch te hebben gezien! Neen, neen, goede Telie, gij zult betere gronden moeten aanvoeren, voordat ge mij er toe bewegen kunt den ingeslagen weg te verlaten. Ik geloof niet aan uwen Dshibbenönoseh!

Zonder een antwoord van het meisje af te wachten, en vast besloten zich niet langer te laten ophouden, sloeg de kapitein den reeds vroeger ingeslagen weg weder in. Maar spoedig daarop zou een nieuwe hindernis opnieuw een verandering in zijn voornemen brengen.

Nauwelijks had hij het verlaten pad weer bereikt, of hij bemerkte, aan de versche hoefsporen, dat een ruiter, komend uit de richting van den stroom, dien hij wenschte te bereiken, hem moest

zijn voorbijgesneld, terwijl hij zich, in het dichtst van het woud, had beziggehouden met de bevrijding van den paardendief. Dit was eene ontdekking, die hem eensdeels aangenaam, anderdeels onaangenaam aandeel. Aangenaam was zij in zooverre, als ze hem het bewijs scheen te leveren, dat de weg niet door de gevreesde Shawnees werd onveilig gemaakt, terwijl ze hem aan den anderen kant verdrietig stemde, als hij bedacht, dat hij een gunstige gelegenheid had laten voorbijgaan, om onderzoek te doen naar zijne reisgenooten, die de ruiter ongetwijfeld moest hebben gezien en gesproken. Zijn wrevel klom nog, toen hij aan den stand der zon bemerkte, dat er met de bevrijding van Ralph veel tijd was verloren gegaan, zoodat de dag reeds snel ten einde liep. Hij zette zijn tochtgenooten derhalve tot nog grooter spoed aan, toen men plotseling achter zich, op eenigen afstand, een donderend geratel vernam, alsof er vijf of zes geweren te gelijk werden afgeschoten. Daarop volgde een luid geschreeuw, onmiddellijk daarop het getrappel van paardenhoeven, en rende een ruiter in dolle vaart op Roland aan, die verbaasd en bezorgd zijn paard had ingehouden. De vreemde had zijn hoed verloren, zijn haren fladderden in den wind, terwijl geheel zijn uiterlijk den hoogsten graad van schrik en wanhoop uitdrukte. De man was goed gewapend, hij had een lange buks, een hartsvanger en een woudloopersbijl bij zich. Hij zag, evenals iemand die door vijanden wordt achtervolgd, dikwijls achter zich om, op den afgelegden weg, en scheen zoo verward en beangst, dat hij het op weg zich bevindend gezelschap niet eerder bemerkte, zoodat hij, in hun onmiddellijke nabijheid gekomen, door Roland aangeroepen werd. Toen trok hij de teugels aan, waardoor zijn paard hoog steigerde, terwijl hij er nog tienmaal meer verschrikt uitzag dan te voren.

— Hondsvotten! — schreeuwde hij woedend, terwijl hij zijn buks omkeerde, en, met het wapen hoog opgeheven, op Roland losstormde, — wilt gij mij tot het uiterste brengen, dan zult ge toch ook kennis maken met de kolf van mijn buks! Kom maar op, giftig addergebroed!

— Maar, man, ben je dol, dat je ons voor Indianen aanziet!" — riep Roland hem toe.

— Gerechte Hemel! zijt gij dan Christenmenschen? — hernam de vreemdeling, terwijl zijn vechtwoede plaats maakte voor vroolijke verbazing. — Ja, waarlijk, Christenmenschen, en een van hen is een neger. U is kapitein Roland Forrester, ik heb reeds van u gehoord. Goede Hemel! ik dacht dat er enkel Indianen

in het woud waren, en ik zie nu, dat ik mij heb vergist. Maar, kapitein, waarom blijft ge toch in 's Hemels naam hier op deze plek? Geef uw paard de sporen en speed u voort, zoo hard als de dieren kunnen loopen. Ze zitten me achterna, de schurken! Ze zijn met hun zessen, neen, met hun vijven, want een van de schelmen heb ik neergeschoten. Zij volgden mij van achteren en plaatsten zich voor mij, op mijn weg, zoodat mij niets anders overschoot dan een dier ellendelingen naar de andere wereld te zenden. Paf! daar lag hij.. en ik er van door!

— Mensch! — riep de kapitein, — spreekt ge in ernst, zijn er werkelijk Indianen op je hiel en?

— Zoo waar ik leef! ze zijn met hun vijven! — herhaalde de vreemdeling. — Toen ik den eenen neerschoot, lieve Hemel, toen begonnen de anderen te schreeuwen, de geweren knetterden, en ik dank God, er heelshuids te zijn afgekomen. Zij vervolgen me, en als we nog een oogenblik wachten, dan zijn de brullende duivels hier. Maar waarheen in dit bosch? Achter ons de vijf, en vóór ons het wad, waar de Indianen talrijk zijn als mieren!

— Hoe, aan het wad? — vroeg Roland verschrikt. — Hebt ge daar niet een troep landverhuizers aangetroffen?

— Daar niet. Ik zag hen halfweg Jackson's Station door de modder waden! Zij logen mij voor, met te zeggen, dat er geen Indianen in het bosch waren, en nu, gerechte Hemel! wemelt het er van.

— Spreekt ge nu werkelijk waarheid? — vroeg Roland, die nog steeds aan de uitspraak van den vreemdeling scheen te twijfelen.

— Zeker, spreekt hij waarheid, — sprak thans Telie Doe, met een beslistheid, die op elk ander oogenblik verwondering zou hebben gewekt. — Wij mogen niet langer dralen, want elke minuut komen die bloeddorstige schurken nader. Voort! voort! Het woud ligt vóór ons, ongetwijfeld is het benedenste wad nog vrij.

— Indien ge ons daarheen kunt vergezellen, is nog niet alles verloren, — zeide Roland snel. — Wees onze gids, meisje, en haast u, want ik zie reeds, dat we vooruit noch achteruit kunnen.

Deze haastig en met bezorgdheid uitgesproken woorden waren voor Edith het bewijs, dat haar broeder hun toestand thans inderdaad bedenkelijk begon te achten. En inderdaad, Roland sidderde niet voor zich zelve, maar voor zijn zwakke gezellinnen, die niet in staat waren, bij een aanval der onbarmhartige Indianen, ook maar den geringsten weerstand te bieden.

— Goed, ik zal u geleiden, — zeide Telie, — en naar ik hoop, zal het u nooit berouwen, dat ge mij gevolgd zijt. Het zal den Indianen zeker niet in de gedachte komen, ons aan het benedenste wad op te wachten.

Terstond draafde zij het woud in, en spoedig was zij met de anderen, waarbij zich ook de vreemdeling, Pardon Fertig genaamd, had aangesloten, een goed eind van den tot hiertoe gevolgden weg verwijderd.

Terwijl zij snel wegreden, verhaalde Pardon Fertig den kapitein nogmaals zeer nauwkeurig en uitvoerig zijne ontmoeting met de Indianen. Daarop deelde hij zijn avonturen en lotgevallen mede, zeide, hoe hij aan den boven-Ohio handelszaken had gedreven, reeds vroeger door de wilden bijna van zijn gansche have was beroofd, terwijl hij het noodlot verwenschte, dat hem altijd weer met dat bloeddorstig menschenras in aanraking bracht. Roland hoorde den man niet zonder belangstelling aan, ofschoon hij, uit al wat hij hoorde, de gevolgtrekking maakte, dat Pardon Fertig een buitengewone vrees voor de Indianen koesterde, en er diensvolgens, bij een ontmoeting met deze laatsten, weinig op zijn hulp te rekenen viel.

Inmiddels werd zijne aandacht weldra getrokken door Telie, die, nadat zij tot hiertoe de reizigers met groote voorzichtigheid had geleid, plotseling begon te aarzelen en zichtbare teekenen van verlegenheid te geven.

Voor een dergelijke aarzeling bestonden dan ook inderdaad redenen genoeg. De tot hiertoe breede en open plekken, waardoor de reizigers gereden waren, werden steeds kleiner en vaker afgewisseld door struiken en bosschen. Het woud kreeg een steeds duisterder en dreigender aanzien; de oppervlakte van den bodem werd door steile hellingen en moerassige ravijnen doorsneden, waardoor het moeilijk was een uitweg te vinden, terwijl het voortdurend uitwijken, naar rechts of links, het buitengewoon moeilijk maakte de richting te houden, die, naar het oordeel van Telie, moest worden ingeslagen.

— Meisje, — zei Roland tot haar, — zou het mogelijk zijn dat ge den weg niet meer weet?

— Ik ben geheel verward en verschrikt, — antwoordde Telie ontsteld. — Wij hadden reeds lang het oude pad, dat ik zeer goed ken, moeten bereiken, maar de moerassen en ravijnen hebben mij zoo het spoor bijster gemaakt, dat ik niet meer weet waar wij zijn.

Dit antwoord vervulde het hart van den jongen pionier met

de grootste bezorgdheid, daar hij vast op Telie's kennis van het woud had gerekend. Nu echter werd het noodig, om zelf de leiding op zich te nemen, hetgeen des te moeilijker was, omdat de zón reeds was ondergegaan en de dag met rassche schreden ten einde liep. Zoo reed hij op goet geluk voorwaarts, hopende, dat het instinct van zijn paard hem naar het wad zou leiden, waarvan zij onmogelijk nog ver verwijderd konden zijn. Telie, die langzamerhand van haar verwarring bekwam, reed een weinig vooruit, terwijl zij vlijtig haar oogen gebruikte, in de hoop, dat het een of ander oude spoor hen weder op het rechte pad zou terugbrengen.

Terwijl zij zoo rondkeek en langzaam vooruitdraafte, begon haar klepper plotseling te snuiven, te steigeren en andere teekenen van schrik te geven. Telie zelf werd zeer ongerust en angstig: zij reed naar het reisgezelschap terug, terwijl haar woeste blikken het eene bosch na het andere doorzochten, als vreesde zij ieder oogenblik een vijand te zien.

— Wat is er gaande? — vroeg Roland, op haar toerijvende. — Zijn wij dan in een betooverd woud, dat onze paarden schrikken evenals wij zelf?

— Ik vrees.. dat er Indianen in de nabijheid zijn, — antwoordde Telie met bevende stem.

— Dwaasheid! — riep Roland, terwijl hij snel om zich heen zag, en allerwegen niets ontwaarde dan een open bosch, dat een loerenden vijand nergens eenige bescherming of schuilplaats scheen te verleenen. Maar plotseling greep Edith hem bij den arm, terwijl haar gelaat de hevigste ontsteltenis uitdrukte en zij zoo verschrikt was, dat haar bevende lippen geen woord konden uiten. Zij wees met den vinger naar een donker voorwerp, en Roland kromp ineen, toen zijn oog viel op een Indiaan, uitgestrekt onder een boom, half bedekt met eenige groene twijgen, die een vreemde hand over hem moest hebben uitgespreid. Want toen Roland hem aandachtiger beschouwde, zag hij, tot zijn groote verbazing, dat de Roodhuid had opgehouden te leven.

— De slachter is ons reeds voor geweest! — riep hij uit. — De man is dood en gescalpeerd.

Met deze woorden reed hij dichter bij den boom, door de overigen gevolgd. Huiverend beschouwden zij het lijk van een reusachtigen Indiaan, die met het gezicht op de wortelen van den boom lag, terwijl het bloed nog uit zijn verpletterden en gescalpeerden schedel stroomde. De stukken van een geweer lagen

rondom hem op den bodem verspreid, en daarbij zag men nog een gebroken kruithoorn, een versplinterd mes, den steel van een tomahawk en eenige andere voorwerpen, door den onbekenden overwinnaar ongetwijfeld in stukken geslagen. De gedoode Indiaan scheen eerst, na hardnekkigen strijd, overwonnen te zijn, want op de kampplaats was de boom omgewoeld en platgetrapt, terwijl zijne krampachtig den grond vasthoudende handen rood waren van bloed, hetzij eigen of van zijn tegenstander.

Terwijl Roland het verschrikkelijk schouwspel met ontzetting gadesloeg en peinsde over de wijze, waarop de ongelukkige aan zijn einde mocht zijn gekomen, ontwaarde hij, met schrik, dat er eensklaps een huivering door het oogenschijnlijk levenlooze lichaam ging. De krampachtig gesloten handen openden zich, een zacht gereutel werd hoorbaar, en plotseling richtte de Indiaan, steunend op zijn arm, zich op, waarbij hij een verwrongen, met bloed bedekt gelaat vertoonde. Dit was de laatste beweging van den verslagene. Te zwak om zich overeind te houden, viel hij achterover, wentelde zich over den grond, en blies daarop, met een zucht, den laatsten adem uit. Thans zagen de toeschouwers wat zij tot hertoe niet hadden kunnen zien: twee bloedige insnijdingen over de borst van den doode, in den vorm van een kruis, en toen Roland onwillekeurig ineenkromp van schrik, riep Telie vol ontzetting uit: — Het teeken van den Dshibbenönoseh! De Woudnikker zwerft in het bosch!

VI.

DE VERVOLGERS.

Kapitein Forrester was in den grond van zijn hart voor niets zoo weinig vatbaar als voor een belachelijk bijgeloof, en wist derhalve terstond zijn eerste opwelling van schrik, bij het zien van het teeken van den Dshibbenönoseh, te onderdrukken. Hij sprong van het paard, en het lijk van den Indiaan meer van nabij beschouwend, scheen het hem onbegrijpelijk, dat in zijn onmiddellijke nabijheid een mensch kon gedood worden, zonder dat hij het minste geluid van een gevecht had vernomen. Hij vond in den rechter-schouder een kogelwond, maar deze was, volgens Indiaansch gebruik, met bladeren en kruiden gevuld, terwijl het geheele voorkomen van de wond bewees, dat de wilde deze in een vroegeren strijd moest hebben ontvangen. Een slag met een bijl, tegen het achterhoofd, had ongetwijfeld den dood ten gevolge gehad, en deze ontdekking maakte het Roland duidelijk, dat de man, op zulk een geringen afstand van zijn gezelschap, had kunnen worden omgebracht, zonder dat iemand een schot had gehoord. Maar des te onverklaarbaarder scheen het hem, dat een vijand zóo dicht in de nabijheid van den gesneuvelde had kunnen komen, dat, om dezen te vermoorden, het gebruik van een buks onnoodig was geweest. Immers hij had reeds zooveel gehoord van de sluwheid en de waakzaamheid der Roodhuiden, dat hij zulk een feit voor onmogelijk zou hebben gehouden, indien hij er niet voor zijne oogen het bewijs van had gezien. Terwijl hij echter nog in dit oogenschijnlijk onoplosbaar raadsel was verdiept, werd, door een

uitroep van Telie, zijne aandacht onverwacht op een ander voorwerp gevestigd. Met verbazing bemerkte hij, om zich heen, in de verte, eene gestalte, die, bij de toenemende duisternis, zoo hoog en reusachtig scheen, dat men haar voor een bovennatuurlijk wezen had kunnen houden. Zij liep met groote schreden door het woud, en scheen met gebogen hoofd neer te zien op een kleiner voorwerp, dat voor haar uitliep en haar vermoedelijk tot wegwijzer diende.

Aanvankelijk scheen het, dat het wonderbare wezen recht op het gezelschap afkwam, maar weldra bemerkte Roland, dat het links af sloeg en zich met snelle schreden van hen verwijderde, steeds de gedaante volgend, die de reizigers zeer geneigd waren te houden voor den beer, volgens de sage, de schreden van den Dshibbenönoseh steeds vergezellend. Roland was echter niet geneigd het spook zoo spoedig te laten verdwijnen. Hij sprong te paard en snelde vooruit, terwijl hij met luider stem riep: — Hola! Vriend! Mensch of Duivel, Dshibbenönoseh of woudlooper, houd stand en antwoord mij!

Terwijl zijn tochtgenooten hem aarzelend volgden, bleef het vermeende spook, op het geroep van den kapitein, plotseling staan en keek in de hoogte. Toen ging het, zonder de minste neiging tot verdwijnen of ontvluchten te toonen, met snelle schreden den reizigers te gemoet, en allen herkenden, tot hun groote verrassing, in den gevreesden woudgeest den.. onschuldigen en vredelievenden Nathan, wiens reuzengestalte, bij het naderbij komen, steeds meer ineenkromp, terwijl ook zijn metgezel, de beer, veranderde in het kleine zwarte hondje, dat op het Station door Ralph Stackpole zoo ruw was behandeld.

De verrassing was zoo onverwacht, de veranlering van het spook in den deemoedigen kwaker zoo komiek, dat Roland niet kon nalaten even te lachen. Zijne vroolijkheid vond echter geen weerklank bij den zwervenden Nathan. De oogen van dezen vestigden zich eerst met verbazing op Edith en Telie, als verwonderde hij er zich over, dat iemand zóó waanzinnig zijn kon, om een meisje, op zulk een tijd, in de wildernis te brengen; en terwijl hij zich vervolgens tot Roland wendde, zeide hij tot dezen, met onheilspellenden ernst:

— Vriend, meent ge, met deze vrouwen, thuis in uw salon, te zijn, dat ge zoo luid lacht? Weet ge niet, dat ge hier in het woeste woud zijt van Kentucky, waar bloeddorstige Indianen van alle kanten op u loeren?

— Dat wil ik niet ontkennen, man! — antwoordde Roland,

ernstiger wordend: — ik lachte dan ook alleen, omdat wij u, den vreedzamen man, voor den bloedigen woudnikker hielden, en gij zult zelf moeten erkennen, dat deze dwaling belachelijk genoeg is. Dat er Indianen in het woud zijn, staat vast, want onze metgezel Pardon Fertig, heeft er zes gezien, terwijl ik er zelf een dood ondergindschen boom heb gevonden, maar ik hoop, dat we hun gemakkelijk zullen ontkomen.

— Dat is niet zoo gemakkelijk als gij denkt, vriend, antwoordde Nathan, het hoofd schuddend. — Ge zult ongetwijfeld met hen te doen krijgen.

— Nu niet meer, hoop ik, daar gij ons toch zeker uit het woud zult geleiden. Zeg mij slechts op welke hoogte ik mij bevind en waarheen ik ga.

— Dat is moeilijk te zeggen, — antwoordde Nathan; — zooge intusschen de tegenwoordige richting volgt, zult ge binnen twaalf minuten aan het bovenste wad der rivier zijn, te midden van een op den achtergrond loerende bende bloeddorstige Indianen.

— Groote God! — riep Roland verschrikt uit — zoo hebben we ons dan alleen moe gereden, om steeds dichter bij die keelafsnijders te komen. De Hemel zij gedankt, dat Hij ons u deed ontmoeten. Geleid ons, bezweer ik u, naar het benedenste wad of terug naar het Station, of naar een andere plaats, waar die arme meisjes in veiligheid zijn. Ik begrijp, dat ik hen niet langer tot gids kan verstrekken.

— Waarlijk, — zeide Nathan, zichtbaar verlegen, — ik zou gaarne voor u doen wat ik kan, maar.....

— Maar? — vroeg Roland geheel ontsteld. — Gij zult ons toch niet in het gevaar laten omkomen, gij, die alleen hier raad verschaffen en helpen kunt.

— Vriend, — antwoordde Nathan, op deemoedigen en onderworpen toon, — ge weet, dat ik een man des vredes ben! Hoe gemakkelijk kunnen wij Indianen tegenkomen, en dan zouden ze mij even weinig ontzien als u, want zij dooden alles, onverschillig of het strijdbaar is en wapenen draagt of niet. Geloof mij, ik sidder voor mijzelf, ofschoon één man, alleen, hun steeds beter kan ontkomen dan een geheel gezelschap als het uwe.

— Mensch! — riep Roland uit, — indien ge werkelijk zulk een laffe, lage schurk zijt, om arme hulpeloze vrouwen aan haar lot over te laten, dan zweer ik u, dat uw eerste schrede ook uw laatste zijn zal, dan jaag ik u een kogel door den kop, bij de eerste beweging, die ge maakt om ons te verlaten.

— Inderdaad, — zei Nathan, bij het vernemen dezer dreigende woorden, op zachten en kalmen toon, — ik had u niet voor zoo goddeloos aangezien. Weet echter, dat het volstrekt mijn bedoeling niet was u te verlaten. Mijn oogmerk is alleen, u mijne hulp te weigeren, indien ge handgemeen mocht geraken, want gij weet, dat wij Kwakers vreedzame geloovigen zijn, en niet mogen deelnemen aan een gevecht. Wanneer nu echter de wilde, roode mannen komen, zult ge tot mij zeggen: „Nathan, leg uw geweer aan en schiet!” en als ik dan antwoord: „Neen,” dan zult ge mij beschimpen, evenals nu, en mij een kogel door het hoofd willen jagen, evenals nu, ofschoon ik een man des vredes ben. Indien ge derhalve....

— Bekommer u daarover niet, vriend Nathan, — viel Roland den Kwaker in de rede, — wij zullen elken strijd pogen te vermijden.

— Dat zal niet van u afhangen, vriend, — want ge zijt door Indianen omringd.

— Welnu, goed, — zeide Roland, verbitterd door de lafheid van dien man, — mocht een gevecht onvermijdelijk zijn, dan verlang ik van u niets meer dan dat ge met de vrouwen vlucht, terwijl wij met ons drieën, ik, Pardon Fertig en Kaiser, den terugtocht dekken. Indien we dan al niet de zege behalen, zoo kunnen wij ten minste vechten en sterven.

Deze koene woorden werden door de mannen met vreugde vernomen. — Ja, massa! — schreeuwde de oude Kaiser, — ik met vreugde sterven voor Missis en Massa!

Ook Pardon Fertig legde gelijkluidende verklaringen af omtrent zijn goeden wil en heldenmoed, en toen Nathan die verzekeringen hoorde, scheen zijn gelaat merkbaar op te helderen.

— Ofschoon ik een man des vredes ben, — zeide hij, — wil ik het toch niet afkeuren, indien zij, gehoor gevend aan de stem van hun geweten, handelen als mannen des toorns en des krijgs. Laaf ons dan zien hoe wij er doorkomen, ofschoon ik in de onzekerheid verkeer omtrent hetgeen mij te doen staat, want overal, voor ons, achter ons en naast ons, wemelt het van Indianen. Inderdaad, dat brengt mij zeer in verlegenheid.

Nathan verzonk in diep nadenken, schudde het hoofd, trommelde met de vingers op de schacht van zijn ruw bewerkt geweer, en lette niet op Roland's woorden, die hem verzocht hem zoo snel mogelijk naar het benedenste wad te geleiden, waar, naar alle waarschijnlijkheid, nog geen Indianen waren. Nathan sloeg, zooals gezegd, op die woorden geen acht, maar wendde zich ten slotte tot zijn klein

hondje, dat hij op dezelfde wijze toesprak, alsof het een verstandig schepsel was.

— Peter, — zeide hij, — kleine Peter, ik weet geen raad! Wat denkt gij er van?

— Vriend Nathan! — riep Roland, — dat is geen zaak, die men ter beslissing opdraagt aan een wezen zonder verstand.

— En toch, — antwoordde Nathan, — is hier niemand, die ons beter raad zou kunnen geven dan kleine Peter! Of is er iemand die het kan, dat hij spreke! Ge kent kleinen Peter niet, vriend, anders zoudt ge hem niet met minachting bejegenen. Menigen langen dag is hij mij door het woud gevolgd, en zeer dikwijls heeft hij mij zelfs uit den grootsten nood geholpen, als niemand, ook ik zelf, geen raad meer wist. Zie nu eens, wat de kleine hond doet. Hij loopt naar de sporen en kwispelt met zijn staart, en waarlijk ik ben het geheel met hem eens.

— En wiens sporen zijn dat? — vroeg Roland, terwijl hij Nathan volgde op het pad, door dezen ingeslagen. Daar snuffelde de kleine hond, hief den kop omhoog en kwispelde met zijn staart, alsof hij de aandacht zijns meesters wilde trekken.

— Wiens sporen, vraagt ge? — herhaalde Nathan, terwijl hij eerst met verbazing en daarna met een mengeling van verachting en medelijden Roland aanzag. — Waarlijk, vriend, ge hebt de Voorzienigheid in verzoeking gebracht, toen ge het waagdet met arme, hulpeloze vrouwen dit woud binnen te dringen. Kent ge dan de sporen van uw eigen paarden niet, en hebt ge misschien ook deze voetstappen voorbijgezien?

— Ja, waarlijk, dat zijn de sporen van voetgangers, — zeide Roland, — maar ik begrijp niet hoe ze daar zijn gekomen!

— Ik zie wel, vriend, — zeide Nathan, — dat ge in het woud in het geheel niet op uw plaats zijt. Zie eens, dit zijn de voetstappen van vijf Indianen, die, op de teenen loopend, u reeds langer dan een uur zijn gevolgd.

— Afschuwelijk! — riep Roland, huiverend bij de gedachte aan het gevaar, dat hem van zoo nabij had bedreigd.

— Ja wel afschuwelijk, vriend! — herhaalde Nathan, — maar ge zult toch een weinig meer achting gaan gevoelen voor kleinen Peter, indien ik u zeg, dat hij het was, die mij dit geheim openbaarde, toen ik rustig in het woud het wild jaagde. Hij wees mij de sporen van vijf rondsluipende personen, die zich door het bosch bewogen, zooals de havik door de lucht vliegt, steeds in het rond, in kringen, en hij toonde mij ook, dat vijf Shawnees, met kwade

bedoelingen, hun spoor volgen. Toen dacht ik: dien armen menschen kan een ongeluk overkomen, en daarom begaf ik mij met Peter op weg, om hen te zoeken. En voorwaar, vriend, dat gij ons hier, midden in het woud, hebt gevonden, hebt ge slechts te danken aan kleinen Peter, wien daarvoor alleen lof toe komt.

— Indien dit alles zoo is, zal ik nooit weer iets kwaads denken van een hond, — zeide Roland. — Maar laten wij ons haasten. Ik dacht aanvankelijk, dat de weg ons naar het wad leidde, maar nu zie ik hoezeer ik heb gedwaald; wij moeten juist de tegenovergestelde richting inslaan.

— Volstrekt niet, vriend, — zeide Nathan koelbloedig. — Peter wil, dat wij denzelfden weg nog eenmaal afleggen, en ik ben het, in dit opzicht, volmaakt met hem eens. Wij moeten de vijf Indianen volgen, indien ons leven ons lief is.

— Zijt ge van uw verstand beroofd, man? — riep Roland uit. — Dat zou zijn de keelafsnijders regelrecht tegen het lijf loopen. Neen, neen, laat ons daarheen vluchten waar het woud open voor ons ligt.

— En hoe lang denkt ge, vriend, dat het open zal blijven? — vroeg Nathan. — Ik zeg u, dat ge van Indianen zijt omringd. In het zuiden liggen zij aan het wad, in het westen bruisen de golven van den diepen stroom, en ten oosten van ons loopen de vijf loerende Shawnees. Wij moeten trekken in de richting van het noorden, vriend, achter die moordzieke schelmen om. Dan kennen wij het gevaar, dat ons bedreigt, en kunnen het ontwijken, terwijl wij ons blindelings er midden in storten, als wij een andere richting inslaan.

— Maar hoe zullen wij die vijf schurken ontwijken? — vroeg Roland.

— Eenvoudig door hen steeds vóór ons te houden, — antwoordde Nathan. — Wij volgen hen, totdat zij omkeeren; in het gunstige geval, laten wij hen dan voorbijsluipen, waardoor wij hen een eindweegs voorkomen, hetgeen ons zoo tamelijk tegen hun vervolgingen beveiligt.

— Welnu, handel dan naar uw inzicht, het is misschien het beste! — zeide Roland. — In het ergste geval, hebben wij slechts met vijf tegenstanders te doen, en, als gij de meisjes redt, dan zullen wij het met die andere schurken wel klaar spelen.

— Wees niet bezorgd, vriend! — zeide Nathan, — wij

zullen ons niet onverwacht tegenover de Indianen bevinden, daar zal kleine Peter wel voor zorgen. Ge zult weldra zien, welk een voortreffelijk vriend die kleine Peter is. Voor een vrede-lievend mensch, als ik, is het zeer noodig een gids te hebben, die mij waarschuwt, als wij in de nabijheid van gevaar ons bevinden.

Na deze woorden te hebben gesproken, schaarde Nathan de reizigers in een rij, beval hun hem in die orde te volgen, terwijl hij met grooten ernst wees op de noodzakelijkheid, om het diepste stilzwijgen te bewaren.

Daarop schreed hij stoutmoedig vooruit, op een afstand van ongeveer tweehonderd pas van de overigen, hetgeen hij noodzakelijk achtte, aangezien zijne metgezellen bereden waren.

— Zoodra ge ziet, dat ik mijn hand boven het hoofd zwaai, — zeide hij tot Roland, toen hij hem zijne laatste bevelen deed toekomen, — laat gij uw lieden terstond halt houden. Ziet ge, dat ik mij op den grond werp, leid hen dan naar de eerste schuilplaats de beste en houd u daar heel rustig, want dan kunt ge er zeker op rekenen, dat er in de onmiddellijke nabijheid gevaar dreigt. Vrees echter niet, want met behulp van kleinen Peter zullen wij alle moeilijkheden weten te overwinnen.

Na deze troostvolle verzekering, schreed hij met het hondje vooruit, totdat hij op zijn post was aangekomen, waar het dier nog een veertig pas ongeveer verder liep, en stilstaande, de bevelen van zijn meester afwachtte, die door een wenk met de hand werden gegeven. Daarop zette de geheele stoet zich in beweging.

Indien Roland ver genoeg vooruit ware geweest, om den kleinen hond gade te slaan, zou hij het verstand van het schrandere dier hebben bewonderd, dat met onfeilbare zekerheid de sporen volgde. Zacht en zonder gedruisch, liep het voort, keek nu eens rechts, dan links, snoof van tijd tot tijd, met den neus in de hoogte, de lucht in, en gedroeg zich juist, alsof hij het gevaar kende en wist, dat van zijn scherpzinnigheid alleen het wel en wee van zes menschen afhing. De afstand belette echter den jongen kapitein dit alles te zien, en zoo moest hij zich tevreden stellen met het oog de hooge gestalte te volgen van Nathan, die met lichten en flinken tred, geheel verschillend van zijn gewonen waggelenden gang, door de schaduwen der wouden, van heuvel tot heuvel, voortliep. Juist naderde hij een lage, bijna geheel van boomen ontbloote hoogte, toen kleine Peter het eerste bewijs gaf van

die scherpzinnigheid, waarin „zwervende Nathan” zulk een groot vertrouwen stelde. Nauwelijks toch had de hond den top van den heuvel bereikt, of hij stond plotseling stil, legde zich op den grond, en gaf, door een zacht kwispelen met zijn staart, te kennen, dat er Indianen in de nabijheid waren. Terstond daarop lag hij roerloos als een steen, terwijl niet de minste beweging van zijn lichaam verried, dat er nog leven in hem was. Nathan maakte halt, gaf het gezelschap het teeken om stil te houden, en sloop daarna, met de grootste omzichtigheid, naar den top des heuvels. Nauwelijks was hij daar aangekomen, of Roland zag, dat hij zich plotseling op den grond liet vallen, waaruit hij bemerkte, dat in de onmiddellijke nabijheid het grootste gevaar den reizigers dreigde.

Zonder dralen, deelde Roland nu de bevelen uit, die hem voor dit geval waren gegeven. Snel zag hij om naar eengeschikte schuilplaats, en leidde zijn metgezellen achter een dicht begroeid boschje, waar hij hun gebod zich zoo stil te houden als mogelijk was. Van den zoom kon hij hun gids bespieden, die nog steeds op den grond bleef liggen, maar, evenals een slang, op den buik naar boven kroop, totdat hij van den hoogsten top des heuvels, het in de laagte liggende woud, kon zien.

In deze houding bleef Nathan verscheidene minuten liggen. Roland volgde zijne bewegingen met de grootste aandacht, totdat hij, zijn ongeduld niet langer kunnende bedwingen, zijn paard overgaf aan den neger, ten einde zelf den heuvel te beklimmen en met eigen oogen te zien welk gevaar hen dreigde. Hij gebruikte daarbij dezelfde voorzorgsmaatregelen als Nathan, en wierp zich, in de nabijheid van den heuvel gekomen, terstond op den grond. Op die wijze kroop hij aan de zijde van Nathan voort, en nu ontdekte hij de reden van het oponthoud.

Aan de overzijde van den heuvel was het woud over een aanzienlijken afstand vrij van kreupelgewas, terwijl de boomen zoover uiteen stonden, dat zij een ruim vergezicht gedoogden, door de schaduwen van den invallenden nacht steeds meer en meer beperkt. Aan den uitersten rand van den gezichtskring ontwaarde Roland donkere en onbestemde schaduwen, die echter weldra een menschelijke gedaante aannamen, achter elkaar in één linie voorttrokken en met de geruischlooze en toch snelle schreden van wilde katten, den heuvel naderden, op welks top de beide mannen lagen uitgestrekt. Zij waren met hun vijven, en Roland kon in hen, zonder moeite, Indianen herkennen.

— Het zijn Roodhuiden, — fluisterde hij Nathan toe.

— Ja, Shawnee-Indianen, — antwoordde deze, en voegde er op kouden toon bij: — zij zullen de scalpen uwer vrouwen nemen en uw eigen scalp er bij, als wij geen middel vinden om hen te misleiden.

In het oog van Roland flikkerde koene vastberadenheid en onwillekeurig balden zijne vuisten zich als tot den strijd.

— Man, — zeide hij, — het zijn er vijf, en wij kunnen hun niet ontkomen, daar onze paarden te vermoeid zijn om een lange en snelle vlucht mogelijk te maken.

— Het is juist, zooals ge zegt, vriend, — bevestigde Nathan, — wij zullen niet in staat zijn, met die arme, verschrikte vrouwen aan die boosaardige duivels te ontsnappen.

— En dat willen wij ook niet, — zeide Roland stoutweg en vol moed. — Die kruipende schurken hebben ons nu reeds aren achtervolgd, met het afschuwelijk doel, ons op een wreede wijze van het leven te berooven, en ik ken slechts één middel om hun oogmerk te verhinderen, namelijk: het recht van vergelding op hen toe te passen.

— Maar, vriend, — zeide Nathan op angstigen toon, — zulk een middel bestaat er niet, tenzij wij ons in een gevecht met hen wagen.

— Ik dorst naar den strijd, — antwoordde Roland, — zij zijn slechts met hun vijven, en allen te voet. Bij den Hemel, man, wij moeten hun tegemoet gaan, hen aangrijpen, neervellen en het woud van hun tegenwoordigheid bevrijden! Vier sterke mannen, die daarenboven nog moeten strijden voor zwakke vrouwen: het moet ons gelukken.

— Vier? — herhaalde Nathan met zichtbare ontsteltenis. — Meent ge dan, vriend, dat ge mij kunt bewegen den strijd aan te binden? Neen, vriend, waarlijk niet, ge moet niet vergeten, dat ik een man des vredes ben.

— Hoe? — sprak Roland met warmte — ge wilt uw leven tegen die schurken niet tot het uiterste verdedigen? Ge wilt u, zonder weerstand te bieden, door een tomahawk laten verpletteren, terwijl slechts een vingerdruk, aan den trekker van uw geweer, noodig is om uw leven te redden?

— Ik zou wel lust hebben om te vluchten, vriend, — zei Nathan, — en, als dat niet gaat, vriend, dan zou ik inderdaad niets beters weten te doen dan mij te laten vermoorden.

— Maar, mensch! — zei Roland toornig, terwijl hij met

een machtigen greep Nathan's arm vatte, — indien gij werkelijk zoo laf en zoo waanzinnig zijt, om niet voor u zelven te vechten, zoudt ge het dan ook niet willen doen, ter wille van een paar hulpelooze meisjes? Bedenk eens: als gij eene vrouw, een kind of eene moeder hadt, boven wier hoofd ge een tomahawk zaagt zwaaien, zoudt ge dan kalm blijven staan en werkeloos aanzien, dat ze vermoord werden? Ik herhaal: eene vrouw en een kind — het kind naar uw hart — zoudt ge dat dan zoo maar laten dooden?

Bij het vernemen van die hartstochtelijke en krachtige taal van den jongen man, werd Nathan's bruin gelaat bleek als marmer, terwijl zijn arm sidderde, onder den greep van den soldaat. Hij zag hem aan, met een blik vol ontzettende woestheid, en mompelde tusschen de tanden een antwoord, dat evenzeer getuigde van hartstocht, als van verwarring van zinnen.

— Vriend, — zeide hij, — het gaat u niet aan wat ik in zulk een geval zou doen of laten. Ik ben een man, evenals gij, en heb een geweten evenals gij. Wilt ge vechten, vecht dan, en verantwoord dat voor uw geweten. Wilt gij beletten, dat uw zuster wordt vermoord, en gelooft ge een roeping tot vechten te hebben, welaan, doe met uw geweer, uw mes en tomahawk wat ge kunt! Dood, vel neer en verwond naar welgevallen. Indien uw geweten u daaromtrent geen verwijt doet, zal ik het ook niet doen. Wat echter mij persoonlijk betreft, laat mij met vrede. Ik heb vrouw noch kind, en als ge de geheele wereld doorreisdet, zoudt ge nergens iemand vinden, die een boezemvriend of een bloedverwant van mij is.

— Maar ik vraag u wat ge doen zoudt, indien ge vrouw en kinderen hadt?....

— Ik heb geen van beiden, — viel Nathan den jongen krijgsman snel in de rede. — Waarom spreekt ge van hen, vriend? Laat de dooden rusten, hun stem bereikt mijn oor niet meer. Denk aan uw eigen bloed, en doe uw best om hen uit het gevaar te redden.

— Dat zou ik zeker doen, indien ik op uw krachtigen bijstand rekenen kan, — antwoordde Roland. — Ik zeg u, man, dat ik mijn bloed voel koken, als ik die voortsliipende schurken zie en bedenk met welk doel zij ons op de hielen zitten. Ik zou er een geheel jaar van mijn leven voor geven, indien ik hen misleiden of mij op hen wreken kon.

— Ge zult althans hun booze oogmerken verhinderen, indien

ge vertrouwen kunt op de lieden, die bij u zijn, — zeide Nathan. — Wij zullen ons ongetwijfeld moeten voorbereiden op een bloedige ontmoeting, — voegde hij er bij, — want die boosaardige schurken hebben het spoor verlaten en komen recht op ons aan.

— Ze houden stand! — riep Roland snel, — ze zien in het rond, — ze hebben het spoor verloren — en.... daar komen ze aan! Nathan, indien ge niet vechten kunt, zoo zijt ge toch in staat goeden raad te geven. Spreek derhalve, wat moet ik doen?

— Vriend, — antwoordde Nathan op levendigen toon, — ik ben niet in staat te zeggen wat ge moet doen; maar wat een goddelooze, strijdlustige Kentuckyer, in dit geval, zou doen, zal ik u mededeelen. Hij zou terugsnellen naar het dichte bosch, waarin hij zijne vrouwen verborgen heeft, en zich met zijn strijdmakkers in hinderlaag leggen achter een boom. En als dan die kwaadgezinde Indianen dwaas genoeg waren, om naderbij te komen, zou hij met zijn drie makkers op hen vuren, hun daardoor een heilzamen schrik aanjagen, misschien de grootste helft buiten gevecht stellen, en dan...

— En dan? — viel Roland hem met vuur in rede, — zou hij te paard springen en de rest met pistool en sabel afmaken.

— Neen, dat zou hij niet doen, met het oog hierop, dat hij een Indianen-kogel in zijn schedel zou krijgen, zoodra zijn hoofd achter den boomstam te voorschijn kwam, — antwoordde Nathan. — Neen, een Kentuckyer zou zijn pistolen nemen en, evenals zijn geweren, op de Indianen afvuren, opdat de laatsten zouden gelooven, dat er evenveel vijanden als schietwerktuigen zijn. En als zij dan, na zulk een salvo, niet het hazenpad kozen, zouden zij de dwaaste schelmen der wereld zijn.

— Bij den Hemel! — riep Roland, — dat is een raad, dien ik mij in de ooren knooien zal.

— Raad, vriend? — zeide Nathan ontsteld, — ik raad u niets, ik zeg alleen hoe in uwe plaats, een Kentuckyer zou handelen, die het niet alleen geoorloofd, maar zelfs zijn plicht acht, dat kruipend gebroed neer te schieten waar hij het aantreft.

— Ach! had ik maar een van zulke mannen! — zuchtte Roland, — maar wat baat het mij, of ik dit al wensch — ik moet doen wat ik kan.

— Welnu, — zeide Nathan, die met toenemend welgevallen den strijdlust van den jongen krijgsman had opgemerkt, — gij

hebt een geweten, evenals ik, en als ge, uit een goede hinderlaag, met die Indianen vechten wilt, dan zal ik u niet berispen of aansporen tot vredelievendheid. Indien ge u op de beide mannen, uwe metgezellen, kunt verlaten, zijt ge in staat, dien Roodhuiden het vuur dicht genoeg aan de schenen te leggen.

— Ach! — zei Roland, — dat is juist het punt, waarop wij zoo zwak zijn; ik vrees maar al te zeer, dat Pardon Fertig een oud wijf is en de oude Kaiser niet veel meer. Zij zullen alleen dan vechten, als de wanhoop hen er toe drijft.

— Dan — zeide Nathan geërgerd en met een barsche stem, — dan was het zeer dwaas van u, om met zulk een gezelschap de bosschen in te gaan. Maar dat doet er niet toe! Ik zie, dat ge hier even hulpeloos zijt als een kind, en Peter en ik alles voor u zullen moeten doen, wat wij kunnen. Het is een geluk, dat ge ten minste vluchten kunt, nu het met vechten toch niets zal geven, en om der wille van de arme vrouwen, is het ten slotte toch maar beter, als ge de wouden in vrede verlaat.

De Indianen, die door de beide mannen werden bespied, hadden eindelijk het verloren spoor teruggevonden en elkaar hun ontdekking door teekens medegedeeld, zonder dat ook maar een enkele eenig geluid had doen hooren. Thans kwamen zij opnieuw achter elkaar aanloopen, maar zij richtten hun schreden naar een afgelegen gedeelte van den heuvel, dat Roland en zijn tochtgenooten vroeger hadden betreden.

Zoodra Nathan dit bemerkte, zei hij zacht: — Ga nu naar beneden, naar de uwen en voer hen, zoodra ge mij ziet wenen, stoutmoedig over den heuvel. Gehoorzaam snel, vriend, opdat die boosaardige lieden u niet zien, want dat zou uw ondergang zijn.

Roland, die, in de gegeven omstandigheden, een gevecht met de Indianen eenvoudig als een dwaasheid beschouwde, draalde geen oogenblik. Zoodra hij bij zijn reisgenooten kwam, bemerkte hij terstond, dat hij zich, wat hun moed betrof, niet in de beide mannen had vergist, want de neger, zoowel als Pardon Fertig, gaven de ondubbelzinnigste blijken van ontsteltenis en vrees.

— Wij moeten vluchten, — zei Roland tot Edith, nadat hij een blik vol verachting had geworpen op de beide mannen. — Nog slechts weinige oogenblikken geduld en een diep stilzwijgen bewaard. Onze redding hangt aan een zijden draad.

Natuurlijk hielden allen zich doodstil, terwijl Roland, in bange

verwachting, het teeken van Nathan verbeidde. Eindelijk volgde dit, en reeds, na eenige minuten, bevonden de reizigers zich, nadat zij snel den heuvel waren overgereden, in het tegenoverliggende woud, waar zij het aan hun vervolgers overlieten hen later na te zetten, indien zij het konden.

— Thans, — zeide Nathan, terwijl hij op Roland toetrad, — thans, vriend, hebben wij dat volkje achter ons, en wij zullen het daar ook laten. Nu echter moet gij, indien de redding gelukken zal, uwe paarden tot de uiterste krachtsinspanning aansporen, opdat wij het wad bereiken, nog vóór het volkomen donker is. Luister, vriend! Hoort ge? — vroeg hij na een kort stilzwijgen, volgende op een vreeselijk geschreeuw, dat aan gene zijde van het woud weerklonk. — Zeidet gij niet, dat ge in het bosch een dooden Indiaan hadt gevonden?

— Ja zeker, wij vonden een vreeselijk gehavend lijk, met het bekende teeken van den Dshibbenōnoseh! — antwoordde Roland.

— Welnu, dan kan ik u iets vertroostends voor de vrouwen mededeelen, vriend, — zeide Nathan. — De vijf Indianen hebben den doode gevonden, ongetwijfeld een hunner bespieders, en men zegt, dat zij, bij een dergelijk mislukken van hun plan, steeds hun booze oogmerken laten varen, zoodat wij voorloopig niets van hun vervolging hebben te vreezen. Volg mij dus getroost, vriend! Indien ik en kleine Peter het kunnen verhoeden, zal uwen vrouwen voor ditmaal geen leed geschieden.

Na deze woorden leidde Nathan, met haastige schreden, de reizigers in een doolhof van struiken en poelen, op paden, veeleer door wolven en beren dan door menschen gebaad. Bovendien nam het nachtelijk duister meer en meer toe, terwijl in de verte een gerommel, de voorbode van een naderend onweer, zich liet hooren. Roland vreesde, dat Nathan, bij de volslagen duisternis, in weerwil zijner kennis van het woud, de richting uit het oog zou verliezen. Maar de nacht was aangebroken en de gids schreed nog steeds, met onverminderde omzichtigheid en behendigheid voort, met de diepste minachting lachend over alle gevaren en hindernissen, terwijl hij meermalen verzekerde, dat er, uren in den omtrek, geen hoekje in het woud was, hem niet even nauwkeurig bekend, als de zakken van zijn lederen kleedij.

— Toen ik, — zeide hij, — voor het eerst in dit land kwam, bouwde ik mij, op deze plaats, een kleine hut, maar de Indianen verbrandden haar, en als kleine Peter mij niet

intijds had gewaarschuwd, zou ik ongetwijfeld mee zijn verbrand. Wees maar niet bezorgd, vriend. Ik zal u veilig leiden door dit doolhof van struiken en riet, en, voordat ge het weet, zult ge aan het wad zijn en bij de vrienden, die vooruit zijn gegaan.

Deze woorden werkten zeer geruststellend op allen, en toen nu het woud wat meer open werd, draafde Roland een weinig dichter aan Nathans zijde, ten einde eenige nadere inlichtingen in te winnen omtrent de lotgevallen van dezen man, die hem zulke gewichtige diensten had bewezen en nog be-wees.

Nathan toonde echter geen grooten lust om zijn vragen te beantwoorden, en al wat Roland omtrent zijn lotgevallen vernam, was het volgende:

Toen hij naar Kentucky was gekomen, had hij zich, evenals andere eenzame landverhuizers, hier en daar een hut gebouwd, waaruit hij, van tijd tot tijd, door de booze Shawnees werd verdreven. Daardoor had hij aan velerlei gevaren blootgestaan. Dit alles, in verband met de vervolging, waaraan hij van de zijde zijner krijgsvolke en onverdraagzame burens blootstond, had hem allengs naar het woud gedreven, waar hij door den onzekeren buit, dien de jacht hem opleverde, in zijn onderhoud trachtte te voorzien. Van zijn vroeger leven wilde hij niets mededeelen, terwijl hij de uitvorschende vragen van Roland zoo behendig wist te ontwijken, dat deze eindelijk het gesprek over dat punt liet varen, in de hoop, dat Nathan hem later wellicht meer vertrouwen zou schenken. Ook werden zijne vragen thans afgebroken door de plotselinge verandering, die het tooneel rondom hem onderging. Het woud werd vervangen door eene vlakte; in plaats van het donkere bladerendak, schemerde de hemel boven de hoofden der reizigers, en vóór hen lag een diepe kloof, waarin met dof gedruisch een onstuimig voort-schietende stroom zich een weg baande naar het dal.

VII.

HET BLOKHUIS.

Met geraas van de schuimende watermassa, dat steeds geweldiger weerklonk, naarmate Nathan de reizigers dichter bracht bij het wad, wekte in hun harten een bange vrees.

— Houdt maar moed, — sprak Nathan, die dit bemerkte; — één enkele loerende Shawnee is veel gevaarlijker dan twintig van die loeiende woudebeken. Het wad is goed, vriend Roland, en mocht het water het kleed van uw jeugdige gezellin al een weinig nat maken, dan moet ge maar denken, dat de tomahawks der scalpeerende Roodhuiden nog veel leelijker vlekken achterlaten.

— Vooruit maar, oude snaak! — aldus nam Pardon Fertig het woord, — ik ben niet bang voor het water, want mijn paard is goed en zwemt als een eend.

— Komaan, vriend, als dat waar is, zal ik achter u plaats nemen, als ge mij dat toestaat, — zeide Nathan.

Pardon Fertig had niet het minste in te brengen tegen dezen billijken wensch van den gids, en Nathan was juist voornemens op het paard te springen, toen kleine Peter den verstandigen wensch koesterde, om droogvoets door het wad te komen, tegen de hakken van zijn meester opkrabbelde, en diens opmerkzaamheid zocht te trekken door een zacht gehuil. Dit althans was de verklaring, die Roland geneigd was te geven van de houding van het kleine dier. Maar hoe groot was

zijn verbazing, toen Nathan snel weder uit den stijgbeugel op den grond sprong en met alle teekenen van de grootste bezorgdheid links en rechts om zich heen keek.

— Peter, — zeide hij — je oogen zijn niet slechter dan je neus! Je wilt niet, dat die arme vrouwen vermoord zullen worden.

— Wat is er? — vroeg Roland. — Wat spreekt ge van vermoorden?

— Spreek zacht, en zie naar de overzijde van den stroom, — antwoordde Nathan. — Ziet ge daar niet dat schitterend licht, tusschen die rotsen?

— Ja, dat zie ik! Het is alsof 't het schijnsel is van een dwaallicht!

— Neen, vriend, dat is de brandfakkel, in de hand van een loerenden Shawnee! — sprak Nathan ernstig. — Kijk, vriend, hij blaast hem aan tot een vlam, ge zult aanstonds den geheelen oever verlicht zien.

Wat Nathan voorspelde, bleek waar te zijn. Het aanvankelijk zwakke licht groeide aan, werd voortdurend grooter, en brandde weldra als een geweldige vlam, die de bergen, de rivier en ook de ontstelde gelaatstrekken der reizigers verlichtte. Tegelijkertijd kon men de donkere gedaante zien van een man, die bezig was hout in het vuur te werpen. Hoevelen zijner metgezellen inmiddels, wakend of sluimerend, in de nabij gelegen bosschen lagen, was moeielijk te gissen.

De reizigers waren aan de grootste ontsteltenis ten prooi. Immers het werd hun thans duidelijk, dat de Indianen beide wadden hadden bezet, en daarmede scheen ook de laatste hoop op redding vervlogen. Nu maakte de woede der vertwijfeling, die voor de vreeselijkste gevaren niet terugdeinst, om slechts het onaangename en neerdrukkende van het oogenblik te ontgaan, zich van Roland meester. Hij drong er op aan, dat zij, in weerwil van de aanwezigheid der Roodhuiden, door het wad zouden trekken, terwijl hij er op rekende, dat de woedende stroom het geluid van het doorwaden zou overstemmen.

— En indien zij ons ook al bemerken zouden, — zeide hij, — dan zullen wij dien honden het vuur eens flink aan de schenen leggen en van de heerschende verwarring gebruik maken, om ons door de vlucht te redden. Nathan, neem gij de vrouwen onder uwe bescherming, en gij, Pardon Fertig en Kaiser, volgt mij, en doet wat ge mij ziet doen.

— Inderdaad, vriend, — zeide Nathan kalm, maar met zichtbare tevredenheid, — gij zijt een dapper jongmensch en ook een man van doorzicht en verstand, als ge u niet te midden van de gevaren der wildernis bevindt. Maar nu, vriend, kunnen wij uw plan niet ten uitvoer brengen, want men zou ons gewaarworden, voordat wij den tegenovergelegen oever hebben bereikt. Ook zou men ongetwijfeld op ons schieten, want, ziet ge niet hoe de weerschijs van het vuur het water verlicht? En ik zou het inderdaad zeer betreuren, vriend, indien de arme vrouwen daarbij werden gewond. Neen, neen, wij moeten dien schoften uit den weg gaan!

— En waar dan heen? — vroeg Roland, treurig en terneergeslagen.

— Naar een oord waar wij veilig en rustig zullen zijn — antwoordde Nathan, — naar een niet ver verwijderde plek, waar wij, zonder vrees, kunnen vertoeven, totdat wij den stroom kunnen doorwaden op een andere plaats, die niet door bloedorstige Indianen wordt bewaakt.

— Welnu, laat ons dan geen minuut langer blijven dan noodig is, ofschoon ik niet inzie, dat wij in deze afschuwelijke wouden ergens een veilige en rustige plek zullen vinden.

— En toch bestaat er zulk een rustplaats, althans voor de dooden, — antwoordde Nathan, met zachte en bevende stem, terwijl hij zijne vrienden naar den oever bracht. — Negen arme menschen slapen op die plaats den laatsten slaap: vader en moeder, grootmoeder en zes kinderen. Ja, ja, er zijn er slechts weinigen, die vrijwillig, na het invallen van den nacht, de plek voorbijgaan waar die arme vermoorde landgenooten liggen, want de overlevering wil, dat zij in het uur van middernacht hun graf verlaten en weklagend hun vroegere bezitting omzweven. Daarom is het echter juist een goede schuilplaats voor hen, die in nood verkeerden. Ik en Peter hebben dikwerf onder het verwoeste dak geslapen, zonder vrees voor geesten of voor Indianen, ofschoon wij meermalen in de boomen om ons heen vreemde, klagende geluiden hebben vernomen. Ja, het is een treurige en armzalige plek, maar zij zal voor uwe vrouwen een veilig toevluchtsoord zijn, totdat wij later weder den stroom kunnen oversteken.

Deze woorden herinnerden Roland aan de geschiedenis der Ashburns, hem door overste Bruce verhaald. Die menschen waren allen op hun nederzetting door de Indianen vermoord, en deze herinnering wekte bij Roland een gevoel van afkeer tegen het

plan, om zich met zijn klein gezelschap naar de door Nathan bedoelde schuilplaats te begeven. Maar thans, nu het de veiligheid zijner zuster en van Telie gold, was er voor overwegingen geen tijd, en daarom poogde hij het vertrek naar de verwoeste en eenzame hoeve veeleer te bespoedigen dan te verhinderen.

Na verloop van weinige minuten was het reisgezelschap weder bij den oever aangekomen, en zag daar, terwijl het zich voorzichtig voortspoedde, voor het laatst om naar het wad en het heldere vuur, dat hen, naar het scheen te rechter tijd, voor dreigende gevaren had gewaarschuwd. Hierop snelden de reizigers voort langs een pad, eenmaal door menschenhanden gebaad, sinds lang echter onbegaanbaar en met kreupelhout dicht begroeid. Weldra kwamen zij in een soort van open vlakte, die vroeger eveneens bebouwde grond bleek te zijn geweest en verscheidene morgen groot was. In deze ruimte leverden de stammen van doode boomen, in het licht van den bewolkten hemel somber in het rond geschaard, een treurigen aanblik. In dit uur vooral was het gezicht dier gestorven woudreuzen zeer aangrijpend. De diepe eenzaamheid, het ver gevorderde uur, het sombere aanzien van den in wolken gehulden hemel, het bij tuschenpoozen ruischen van den wind, die met het geluid van een storm door het geboomte gierde, plotseling gevolgd door een diep zwijgen als het graf, het rollen van den donder in de verte, door de bergen weerkaatst, en, meer nog dan dit alles, de herinnering aan de vreeselijke gebeurtenis, die oorzaak was, dat men deze nederzetting braak liet liggen en vermeed, zette het geheele tooneel verschrikking bij.

Toen de reizigers de open vlakte betraden, had er een van die toevalligheden plaats, welke in zulke oorden de harten der bezoekers zoo dikwerf met schrik plegen te vervullen.

De wind zweeg en geen blad bewoog zich. De lucht scheen een oogenblik geheel bewegingloos. Plotseling zagen de reizigers een slanken, majestueuzen boom zijn loodrechte richting verlaten en langzaam zwenken door de lucht, om daarna, met een gekraak, als bij een aardbeving, op den grond neer te storten.

De val van den woudreus droeg er slechts toe bij, om de zwakere leden van het gezelschap nog meer te verontrusten. Edith scheen de gebeurtenis te beschouwen als een ongunstig voortteeken, terwijl het bij kleinen Peter en zijn meester treurige herinneringen wekte. Toen de hond voorbijkwam, begon hij te snuffelen en zacht te huilen, en Nathan beantwoordde oogenblikkelijk deze toespraak van het dier.

— Ja, ja, Peter, je hebt het goed onthouden, ofschoon vijf jaren een ontzettende tijd is voor je kleinen kop. Juist onder dezen boom hebben zij de oude grootmoeder vermoord en het kind de hersens ingeslagen. Ja, het was een schouwspel, dat mij trof, tot in het diepst mijner ziel.

— Hoe! — riep Roland uit, die zich dicht achter Nathan bevond en de laatste woorden hoorde, als tot hem zelf gesproken, — ge waart bij het bloedbad tegenwoordig?

— Ach! vriend, — antwoordde Nathan, — het was het eerste noch het laatste waarbij ik tegenwoordig ben geweest. Ik bewoonde in die dagen eene hut, een weinig verder van den stroom verwijderd, en deze arme Ashburns waren mijne bureu. Zij gedroegen zich tegenover mij echter niet zooals dit onder vrienden betaamt, en waren mij, om mijns geloofs wil, niet vriendschappelijk gezind. Dikwijls joegen zij mij, met hoon en boosaardige woorden, van hun deur. Toch had ik medelijden met hen, om der wille van de kleine kinderen, die zij in huis hadden, en toen ik in het woud de sporen eener bende Indianen zag en bemerkte, dat zij de richting naar mijn eigen kleine woning waren ingeslagen, zeide ik tot mij zelve: Terwijl ze mijn kleine hut in brand steken, zal ik naar vriend Ashburn gaan, om hem te waarschuwen, opdat hij, zolang het nog tijd is, met zijne lieden en zijn vee kan vluchten naar het naastbijgelegen Fort, dat, zooals gij weet, onder de bevelen staat van den overste Bruce. En zoo deed ik. Maar... luister nu goed:

„Zij sloegen echter geen acht op mijn mededeeling en lachten mij hoonend uit, want reeds in die dagen hadden die menschen hun hart tegen mij gekeerd en hunne ooren voor mij gesloten, omdat ik het strijdig achtte met mijn geweten, Indianen te dooden, evenals zij. En daarom, vriend, hechtten zij aan hetgeen ik zeide geen geloof en joegen ze mij van hun deur. Toen ik dat ondervond en zag, dat de arme menschen, om zoo te zeggen, verblind waren, en hun eigen ondergang bewerkten, wendde ik mij van hen af, en liep, zoo snel als mijne beenen mij konden dragen, naar den overste Bruce, vertelde dezen de geschiedenis en ried hem aan, zich terstond met een sterke ruiterbende op te maken en zich naar het oord te begeven, om de boosaardige wilden op de vlucht te drijven, want inderdaad, ik achtte het niet goed dat er bloed werd vergoten.

„Op het Fort verging het mij niet beter, ja misschien nog erger dan bij de Ashburns. Ik geraakte in vertwijfeling en zeide tot mij zelf: Ik zal in de wouden gaan, mij daar verbergen en

niet meer naar de rivier terugkeeren, opdat ik niet genoodzaakt zij het bloedbad te aanschouwen en de arme vrouwen en kinderen te zien vermoorden, iets wat ik toch niet meer in staat zou zijn te verhoeden. Ik bedacht echter, dat de Indianen, voor het geval ze mij niet meer in mijn wigwam vonden, zich rondom in hinderlaag zouden leggen, mijn terugkomst afwachten en daardoor den aanval op de woning van den vriend uitstellen, zoodat er tijd overbleef om hem te bereiken en nog eenmaal te waarschuwen voor het gevaar, dat hem dreigde. Die gedachte schoot zoo vast wortel bij me, dat ik mij op weg begaf en met kleinen Peter aan mijne zijde terugliep, totdat ik dit veld hier had bereikt, waar de hond mij te verstaan gaf, dat de Indianen in onze onmiddellijke nabijheid waren.

„Ge kent kleinen Peter niet, vriend! Ik verzeker u, dat hij den besten neus bezit, die ooit eenige hond heeft gehad, om Indianen op te sporen. Hoort gij niet, hoe hij zachtjes huilt en snuffelt over het gras? Welnu, vriend, indien ik niet wist, dat Peter zich deze bloedige plek en de daarop gepleegde snoode daad herinnert, dan zou ik, naar zijn huilen te oordeelen, zeggen, en dat even duidelijk, alsof hij zijn mond geopend en mij dit in woorden had medegedeeld, dat er Indianen in de nabijheid en ik op mijn hoede moet zijn.

„Welnu, vriend, op dergelijke wijs gaf kleine Peter mij te verstaan, dat er gevaar dreigde, en inderdaad, ik had nauwelijks den tijd mij te verbergen in het maïs, dat te dier tijde zeer hoog stond, toen ik het verschrikkelijk gillen hoorde, waarmede de bloeddorstige schurken, die het huis van alle kanten omringden, de verschrikte inwoners deden ontwaken. Ik wil u thans niet de afgrijselijke tooneelen schilderen, waarvan ik getuige was. De familie scheen betooverd; zelfs de dieren, scheen het, waren behekt. Paard noch koe verroerden zich, en de hofhond, op wiens waakzaamheid allen vertrouwden, sliep zoo vast, dat de vijanden dorre takken en twijgen in den voorhof brachten en in brand staken, voordat iemand het gevaar vermoedde. Eerst toen de vlammen overal uitsloegen, hieven zij hun krijgsgeschreeuw aan, en toen de oogen der slapenden opengingen, zagen zij niets om zich heen dan eene vuurzee en razende Shawnees. Toen, — vervolgde Nathan, terwijl zijn stem beefde en tot fluisteren overging, zoodat alleen Roland, aan wien het verhaal werd medegedeeld, zijn woorden kon verstaan, — toen op dat oogenblik, vriend, vluchtten, zooals gij denken kunt, mannen, vrouwen en kinderen naar buiten. Buksen knalden, tomahawks werden gezwaaid, messen blonken

en het gillen en brullen was zoo verschrikkelijk, dat uw hart zou hebben stilgestaan, als ge 't hadt gehoord. Het was een vreeselijk bloedbad, maar hoe afschuwelijk ook, mijne oogen hadden in vroeger tijden nog een verschrikkelijker gezien. Gij zoudt het niet gelooven, maar ge weet niet wat zij zien, die aan de grenzen van het Indianen-gebied hun leven slijten.

„Terwijl zij — aldus ging hij voort — de sterkeren vermoorden, zag ik de zwakste van allen, de oude grootmoeder, met het jongste kindje op den arm, in het maïsveld vluchten. Zij hadden echter nauwelijks de plek, waar deze boom zooeven is neergestort, bereikt, toen de vervolger — want een enkele Indiaan slechts hadden zij de arme vrouw nagezonden — haar inhaalde en met zijn tomahawk neerverelde. Toen — want ik zag alles bij het schijnsel van het vuur, in welks onmiddellijke nabijheid ik mij bevond — toen rukte hij het kind uit de armen der stervende vrouw, en verpletterde het den schedel met dezelfde bloedige bijl.

— En gij! — riep Roland, terwijl hij Nathan bij den kraag greep, want de koelbloedige lafheid van dien man vervulde hem met een onoverwinnelijk gevoel van afkeer en toorn, dat aan woede grensde, — en gij! — riep hij, hem aangrijpende alsof hij hem aan stukken wilde scheuren, — gij rampzalige! gij stondt daarbij, werkeloos toeziende, en liet het kind vermoorden?

— Vriend, — antwoordde Nathan, door dien onverwachten aanval een weinig verrast, maar zoo ootmoedig mogelijk — ge zijt onrechtvaardig jegens mij! Al zou het bloedvergieten mij ook even gemakkelijk gevallen als u, zoo had ik toch het leven van het arme schaap niet kunnen redden, aangezien mijn buks mij was ontnomen en ik geen wapen bij mij had. Ik vergat nog te zeggen, dat de overste Bruce, toen ik hem het gebeurde met de Roodhuiden mededeelde, mij mijn buks ontnam en zei: — aangezien gij niet genoeg man zijt om het wapen te gebruiken, is het u ook niet veroorloofd het te dragen, — waarna hij mij weerloos uit het Fort dreef. O, voorzeker, het was niet goed, dat hij mij datgene ontnam, waardoor ik in mijn onderhoud voorzic, en dubbel verkeerd was 't, nu 't het leven gold van een kind, want ik zeg u, vriend, dat, indien ik, in het maïs staande en den grooten, ruwen Indiaan ziende, op het oogenblik, dat hij zijn bijl ophief om het wicht te dooden.. dat, indien ik toen een geweer had gehad.. ik.. ik kan u niet zeggen wat ik zou gedaan hebben, maar dit is zeker, dat ik den boosaardigen wilde zijne daad niet zou hebben laten volvoeren!

— Dat zou ik ook denken, bij den Hemel! — zeide Roland, die zijn hand had teruggetrokken, zoodra Nathan vertelde, hoe men hem zijn buks had ontnomen — dat zou ik ook denken! Geen menschelijk wezen, zelfs geen Indiaan, zelfs niet het lafhartigste oude wijf, zou ooit, een wapen in de hand hebbende, het bij zulk een gelegenheid ongebruikt hebben gelaten. Maar gij waart niet zonder gevoel... gij hebt althans iets gedaan!

— Vriend, — zeide Nathan op zachten toon, — ik deed wat ik kon. — Maar wat kon ik doen? Het schouwspel sneed mij door het diepst van de ziel, ik rukte het kind uit de armen van den man en vluchtte in het woud, in de hoop dat het, ofschoon zwaar gewond, nog zou kunnen gered worden. Maar ik had nauwelijks een mijl afgelegd, toen het in mijn armen stierf. Ik was van boven tot onder met bloed bevekt. Het was een treurige aanblik voor den overste Bruce, die met zijn lieden naar het wad snelde, om te zien, wat van mijn verhaal waarheid was. Toen ik vertrokken was, had hij, zooals hij mij later zeide, geen rust, omdat hij steeds geloofde, dat ik misschien toch geen verhaal had verzonnen. En weldra bleek het, dat ik, helaas, maar al te zeer de waarheid had gesproken, want hij reed terstond naar Ashburn's woning, waar hij niets vond dan de lijken en het gedeeltelijk afgebrande gebouw. Het huis was namelijk van groene stammen opgetrokken en kon derhalve niet geheel verbranden. Geen enkel lid der familie bleef gespaard.

— En wie heeft hen gewroken? — vroeg Roland somber.

— Indien gij het verdelgen van moordenaars wraak nemen noemt, dan heeft het daaraan niet ontbroken, — antwoordde Nathan. — Van de veertien boeven — want zooveel waren er — werden er elf vóór zonsopgang gedood, want de vervolgers hadden waar zij hun vuren hadden aangelegd, hen verrast, en een zondig bloedbad onder hen aangericht. En wat de overigen, die ontkwamen, betreft, later vernam men van gevangenen, die uit het Indianen-gebied terugkeerden, dat slechts één hunner zijn stam had bereikt; de anderen waren, men weet niet hoe, in de wouden omgekomen. Maar — vervolgde Nathan, terwijl hij de aandacht van dit treurig onderwerp afleidde en die vestigde op de bewegingen van van zijn hond, — kleine Peter is onrustiger dan gewoonlijk; hij was hier trouwens nooit op zijn gemak, en ik heb menschen gekend, die beweerden, dat een hond de tegenwoordigheid van geesten bespeurt.

— Volgens mijn oordeel, — zeide Roland, — is het waarschijn-

lijker dat hij, in plaats van zulke ronddwalende lichaamlooze geesten, een andere bende van die vervloekte Indianen in den neus heeft.

— Het is mogelijk — zei Nathan, — dat er vandaag wilden over dit veld zijn gegaan, daar het geheele woud vol van hen is, en het is ook vrij waarschijnlijk, dat er eenigen hierheen zijn geslopen om zich te vermeien in den aanblik dezer bouwvallen, waarbinnen het bloed van negen ongelukkige blanken in één enkelen nacht door hun stamgenooten werd vergoten. Zeker hebben zij, in dat geval, ook gedacht aan de dertien moordenaars, die vielen als slachtoffers der wraak, en dit zal hun vreugde niet weinig hebben bekoeld. Neen, vriend, kleine Peter heeft, evenals een mensch, zijn gevoel van genegenheid en van afkeer, en steeds nadert hij die plek met afschuw. Vandaar dat ik dit oord ook slechts dán bezoek, wanneer de nood mij, evenals thans, er toe dwingt. Mocht ge echter nog bezorgd zijn; dan zal ik vóór u de bouwvallen binnengaan, die ge daar bij den bergpas ziet en een onderzoek instellen.

— Het is niet noodig, — zei Roland, die thans de hoeve, waarnaar zij zochten, in zijn onmiddellijke nabijheid ziende, en bemerkende, dat het onbehaaglijk gevoel van Peter was geweken, vroolijk in het rond keek. Nochtans achtte hij het, terwijl Nathan vooruitliep, noodig zelf het gebouw te onderzoeken, waarin hij het wezen in veiligheid ging brengen, dat hij op aarde het meest liefhad.

Het gebouw was een laag blokhuis en stond, naar het scheen, aan den rand van een diepe bergkloof, waarin men het water onstuimig hoorde bruisen, alsof het zich een weg over rotsen en andere hindernissen moest banen. Het was een dubbele woning, zooals men ze dikwerf aantreft in de streken van het Westen, bestaande uit twee gedeelten, door een kleine ruimte gescheiden, maar vereenigd door een gemeenschappelijk dak, dat de open hal of doorgang beschermde, terwijl het tot aan de beide zijden van den gevel eveneens ver naar voren sprong en ook daar beschutte plekken vormde, waar zij, die in den zomer reizen, steeds een aangename schuilplaats vinden.

Hoe weinig voorzichtig of verstandig zij ook geweest waren, die deze woning hadden gebouwd, te oordeelen naar het lot dat hen had getroffen, zij hadden nochtans niet verzuimd hun eenzaam verblijf te omgeven met zulke verdedigingsmiddelen, als men destijds overal in het land aantrof. Een rij palissaden, ofschoon misschien zwak en zorgeloos aangelegd, toch tamelijk geschikt voor het doel, dat er

mede werd beoogd, omringde den grond waarop de woning stond, en daar deze zich juist in het midden verhief en aan beide zijden het paalwerk raakte, zoo ontstonden er twee kleine overdekte ruimten, de eene vóór, de andere achter het huis gelegen, waarin plaats genoeg was voor paarden en hoornvee, zoomede, in geval van een overrompeling, voor de bezetting. De omheining aan den achterkant, strekte zich uit tot aan den rand van den oever, hier veertig tot vijftig voet hoog, en die geen paalwerk behoefde, terwijl de omrastering aan de noordzijde een gedeelte van het veld afsloot, waarop bosch noch boomen werden aangetroffen.

Het gebouw was thans zeer vervallen en had een treurig aanzien. Het paalwerk, vooral aan de noordzijde, waar dit door de Shawnees uit den grond gerukt of verrot scheen te zijn, was grootendeels vernield, terwijl de rechtervleugel, die het meest van de vlammen had geleden, slechts uit een zwarten vermolmden hoop door elkaar geworpen balken bestond.

Het eenige gedeelte van het gebouw, nog rechtop staande, lag aan de linkerzijde, en maakte slechts één vertrek uit; dit was, zooals Roland bij den eersten oogopslag bemerkte, nagenoeg dakloos en het instorten nabij.

Men kon zich inderdaad niets treuriger en somberder voorstellen dan het gezicht dezer bouwvallen, terwijl het wilde, onstuimige bruisen van den stroom in de diepte, dat men des te duidelijker hoorde ten gevolge van een diepe spleet in de rots, die het geluid met een doffe echo weerkaatste, en veel bijdroeg tot het huiveringwekkende van het geheele tafereel.

Bovendien kon de plaats oogenschijnlijk tegen een vastberaden vijand niet worden verdedigd, daar de puinhoopen van den ineengestorten zijvleugel een soort bolwerk vormden, als vooruitgeschoven schansen, waarachter de belegeraars het den belegerden op allerlei wijzen lastig konden maken.

Het gevoel van tegenzin, dat Roland ondervond, om dit oord, ook slechts voor weinige uren, te bewonen, werd echter door Nathan bestreden, die hem er aan herinnerde, dat het wad, waar hij dacht door te trekken, verscheidene mijlen verder in de diepte was gelegen. Hij gaf hem tevens te verstaan, dat met den doortocht eerst kon begonnen worden, als de maan opging, of de wolken zich verspreidden en het spaarzame licht der sterren hen voorlichtte, terwijl de weg daarheen door bergkloven en moerassen leidde, en nergens een geschikte schuilplaats voor de reeds zeer uitgeputte vrouwen aanwezig was.

— Want, — zoo vervolgde hij, — het is noch mijne gewoonte, noch met mijn geweten overeen te brengen, om iets aan het toeval of het lot over te laten, zoo lang er zich één Indiaan in het woud bevindt, al ware het tien mijlen van hier. Ik ben voornemens met kleinen Peter rondom de bouwvallen de wacht te houden, zoo lang uw arme vermoeide zuster slaapt, en als gij zelf en uwe twee mannelijke begeleiders daartoe de kracht bezit, om evenzoo te doen, zou het des te beter zijn.

— Het zij zoo, — sprak Roland, — mijne twee metgezellen zullen de wacht houden, en ik zal zorgen, dat hun de oogen niet dichtvallen.

Nadat dit was afgesproken, maakte men zich gereed om de bouwvallen in bezit te nemen. Roland trad met den neger binnen en liet licht ontsteken, waarna hij zijn vermoeide zuster en Telie wegleidde. Intusschen brachten Nathan en Pardon Fertig de paarden in de bergengte, waar zij gras en water in overvloed hadden, en zij noch verdwalen, noch door de Shawnees konden opgemerkt worden.

VIII.

HET BELEG.

Weldra vlamde een vuur op, waartoe de puinhoopen rijkelijk brandstof leverden, en toen dit met zijn schijnsel het vervallen, sedert lang verlaten verblijf verlichtte, hadden de reizigers gelegenheid het huiveringwekkende der geheele omgeving nauwkeuriger waar te nemen.

De overdekte ruimte, aan de linkerhand, bestond, zooals reeds gezegd, uit een enkel vertrek, waarvan de muren werden gevormd door ruwe balken, uit wier tusschenruimten de kalk, die ze eenmaal had bedekt, sedert lang was verdwenen. Hier en daar ontbrak er zelfs een gedeelte van het hout, zoodat wind en regen vrijen doortocht hadden. De bedekking was geweken voor de zwaarte van het vermolmde dak, waarvan nog slechts een klein gedeelte was overgebleven; de vloer, van dik eikenhout, bleek evenzeer in een staat van verval, want het hout was voor het grootste gedeelte verrot en vermengd met de aarde waarop het rustte.

Vensters en deuren ontbraken geheel, maar aan twee vervallen openingen, aan de voor- en achterzijde, en een derde, van grooter omvang, die van ter zijde uitkwam op den vroegeren doorgang, thans met verkoolde balken bedekt, kon men nagaan, op welke wijze vroeger de nauwe ingang van schietgaten was voorzien.

De andere overdekte ruimte was zóó vervallen, dat de deur

bijna geheel versperd en het in- en uitgaan slechts aan de achterzijde van het gebouw mogelijk was. Bij een plotse-linge overrompeling, bevonden zich achter in den muur meerdere openingen, waardoor het zeer gemakkelijk zou zijn geweest den terugtocht te dekken. Hier was de bodem geheel onbedekt en voor een gedeelte weggezakt, zoodat hij met de bovengenoemde rotskloof in verbinding stond en als haar ingang kon beschouwd worden.

Maar Roland's blikken hechtten zich niet lang op dit sombere tooneel van verwoesting en richtten zich snel op Edith, die hij met aandrang verzocht eenige uren te gaan rusten en zich daardoor te verkwikken en te versterken. Te dien einde zag hij om naar een geschikte plaats, waar hij haar een legerstede van bladeren en mos zou kunnen bereiden.

— Zie eens, het bed is al kant en klaar, — riep zij met een gedwongen lach, terwijl zij naar een hoek wees, waar een hoop bladeren lag, die er zoo frisch en groen uitzagen, alsof zij eerst den vorigen dag waren afgeplukt. — Waarlijk, Nathan heeft mij niet in zijn woning genoodigd, om mij een slecht verblijf aan te bieden of mij zonder avondeten naar bed te sturen. Kijk eens goed — voegde zij er bij, op een kleinen ijzeren ketel wijzend, die haar levendig oog terstond onder de bladeren had ontdekt, en die weldra werd gevolgd door een tweeden, door den neger uit zijn schuilhoek te voorschijn gehaald, terwijl beiden nog de geuren droegen van verse, smakelijke spijzen — Kijk eens goed, Kaiser, want waar de keuken is, daar kan het vleesch niet ver meer zijn. Ik sta er u borg voor, dat Nathan voor een goed avondmaal heeft gezorgd.

— Misschien een avondmaal, zooals alleen een woudlooper kan genieten, — zei Roland, die over het rijkelijk huisraad van Nathan — want hij twijfelde niet dat het dezen toebehoorde — een weinig verwonderd, begonnen was de bladeren te doorzoeken, en, met behulp van zijn buks, weldra een met keukengerei gevulden zak voor den dag haalde. — Een rare kerel, die Nathan, — mompelde hij. — Hij heeft het doen voorkomen alsof hij deze plek in langen tijd niet had bezocht, terwijl hij toch blijkbaar den afgeloopen nacht hier heeft doorgebracht. Maar hij schijnt nu eenmaal al zijn doen en laten in een geheimzinnigen sluier te willen hullen.

Terwijl Roland en de vrouwen het eigendom van Nathan onderzochten, trad de gids zelf het vertrek binnen. Zijne trek-

ken verrieden eenige bezorgdheid. De trouwe Peter, die hem op de hielen volgde, toonde eveneens een zeker gevoel van onbehaaglijkheid, want hij snoof de lucht in, liet een zacht gehuil hooren, terwijl hij zich dikwerf tegen de beenen van zijn meester aanwreef.

— Vrienden! — riep Nathan, — Peter spreekt te duidelijk, dan dat er misverstand mogelijk zou zijn; er dreigt onmiddellijk gevaar, ofschoon ik, dwaze en zondige man, niet kan zeggen, van welken kant of van wien. Wij moeten het verwarmende vuur en de zachte legerstede prijsgeven en onze toevlucht nemen tot het woud.

Deze onverwachte tijding verdreef het bloed weder uit Edith's gelaat. Bij Nathan's binnentreden had zij den zak, met het keukengereedschap, uit Roland's handen genomen, om dien aan den gids over te reiken met een paar woorden, die haar broeder zouden hebben overtuigd, dat haar dikwerf neergeslagen moed weder was teruggekeerd, toen de uitdrukking van Nathan's gezicht en diens woorden haar deden verstommen en zij, als versteend, met den zak in de hand bleef staan.

Zoodra toch had Nathan niet den zak ontwaard, of hij rukte haar dien uit de hand, bekeek hem met verbazing, ja zelfs met ongerustheid, en wendde eerst den blik er van af, toen kleine Peter, die in den hoek en onder de legerstede van bladeren was gekropen, luider dan te voren begon te janken.

De zak viel Nathan uit de handen, toen hij den glimmenden ketel zag, waarop zijn blik onafgebroken bleef rusten.

— Wat is het, om 's Hemels wil? — vroeg Roland, die zelf ongerust begon te worden. — Schrikt ge voor uw eigen gereedschap?

— *Mijn gereedschap?* — riep Nathan, terwijl hij de handen ineensloeg en er uitzag als een beeld van schrik en gewetenswroeging — indien ge mij dooden wilt, zult ge mij ternauwernood onrecht aandoen, want ik, ongelukkige, blinde zondaar, die ik ben, heb uwe vrouwen juist in het hol van den leeuw gevoerd, in het hoofdverblijf der moordenaars, die uw leven bedreigen. Voort van hier! Hoort ge kleinen Peter niet aan den ingang klagen? Stil, Peter, stil! Waarlijk, hier kunt ge uw geschiktheid toonen, zwervende Nathan. Hoor, zijn ze niet in de nabijheid? Hoort ge niets?

— Ik hoor het gekras van den uil en het antwoord van zijn vriendin! — antwoordde Roland, maar hij kon niet verder

spreken. Kleine Peter liet een zacht klagend geluid hooren, en Nathan zei zacht:

— Voort, als ge uw leven liefhebt! Neem uwe vrouwen bij de hand en volg mij!

Bij deze woorden sprong Nathan naar de deuropening, toen een kreet van Roland hem weerhield. Hij zag om en bemerkte, dat Edith bewusteloos lag in de armen van den jongen man.

— Ik zal het arme kind in uwe plaats wel redden! — riep hij. — Help gij de anderen!

Zoo sprekende, hief Nathan Edith op, alsof zij een veer ware geweest, en snelde met zijn last naar den uitgang, toen hij door een heel wat schrikwekkender voorval tot staan werd gebracht.

Op een kreet van Kaiser, dezen ontlokt door een plotselingen schrik, volgde een eigenaardig, woest, ruw, gorgelend en te gelijk hoonend triomfgeschrei, maar vooral een vreemd lachen, dat aan den kant van den ingang weerklonk.

Toen Roland en Nathan hun oogen naar dien kant wendden, ontwaarden zij een grooten, naakten Indiaan, op krijgsmansmanier getatouceerd, met een buks in de hand en de grimmig lachende uitdrukking nog op het gelaat.

— Goeden dag, broeder! Indiaan goede vriend.

Zoo sprak de wilde, terwijl hij op hoonend vriendelijke wijze met het hoofd knikte en snel het verblijf binnentrad. En alsof deze verschijning en deze woorden nog niet voldoende waren om onzen vrienden het bloed van ontzetting in de aderen te doen verstijven, zoo zag men over zijne schouders een aantal oogen schitteren, terwijl achter zijn rug het helsche gelach van drie of vier eveneens wilde, bloeddorstige gezellen hun tegenklonk.

— Er uit! als je een kerel bent — er uit!

Aldus riep Nathan, met een stem, die meer had van het schetteren eener krijgstrompet dan van het geluid van een man des vredes. Daarna liet hij Edith op den grond glijden, terwijl hij zelf het sein gaf tot aanval of tot vlucht — dit wist Roland zelf niet, die zich inmiddels op den vermetelen indringer geworpen had.

Beiden struikelden aan den ingang. Roland, die met de onstuimigheid en den moed der vertwijfeling aan het bevel gehoorzaamde, viel en lag, over zijn geheele lengte, in de gang uitgestrekt, waardoor hij een wissen dood ontging, want op datzelfde oogen-

blik werden, op nauwelijks drie pas afstands, drie buksen op hem afgevuurd.

— Er op in, als uw geweten het u veroorlooft! — riep Nathan, terwijl er op hetzelfde oogenblik van binnen uit de woning een schot viel.

— Lieve Hemeltje! — nooit in mijn leven een Indiaan iets gedaan! — aldus liet een bevende uitroep, te gelijk met den knal van het schot, zich hooren.

De afgevuurde kogel was oorzaak, dat de strijdbijl ontviel aan de verbrijzelde hand van een der vijanden, die, Roland gevallen ziende, op het punt stond hem een slag met dat wapen toe te brengen. De verminkte krijger slaakte een gil, waarin lichaamssmart en woede over verijdelde hoop op woeste wijs zich uitte, terwijl hij op hetzelfde oogenblik over de zwarte puinhoopen sprong, die den ingang versperden, en aldus den slag ontging van Roland's buks, die in zijn val was afgegaan.

Het geschreeuw van den vluchtenden Indiaan werd, naar het Roland toescheen, door minstens vijftig man beantwoord, waarvan hij er twee slechts op weinige schreden van zich zag, hun strijdbijlen zwaaiend, als waren zij voornemens den bijna weerlooze het volle gewicht er van te laten gevoelen. Op dat oogenblik echter kwam er hulp van een zijde, vanwaar die het minst werd verwacht.

Uit het ravijn weerkaatste de knal van een buks, en terwijl een der woeste vijanden, doodelijk getroffen, ter aarde stortte, hoorde hij de stem van Pardon Fertig, die vol groot-spraak juichte:

— Als het er op aankomt om het met hem klaar te spelen, dan ben ik zijn man, dat zal wel waar zijn!

— Flink zoo, heel flink, Pardon Fertig en Kaiser! — riep Roland, wien deze aanmoedigende woorden van den kant zijner metgezellen en de gunstige uitslag er van weer een weinige vertrouwen en hoop inboezemden; want tot op dit oogenblik was het hem nog bang te moede voor den afloop van het gevecht.

— Moed gehouden en er maar op losgevuurd! — schreeuwde hij, zonder dralen op een der nog overige wilden toespringende, wien hij de opgeheven strijdbijl met zijn buks uit de hand sloeg, terwijl hij gereed stond om zijn wapen op den schedel van zijn vijand te later neerdalen.

Het gelukte hem inderdaad, den tomahawk op zijde te slingeren; maar plotseling voelde hij zich de buks ontwringenen om het lijf

gegrepen, als geklemd tusschen de klauwen van een leeuw, toen zijn koene tegenstander hem met vreeselijke kracht tegen zijn borst hield vastgedrukt.

— Broeder! — huilde de Shawnee, met het schuim op de grijnzende lippen, die hij zoo dicht mogelijk bij het gelaat van Roland bracht — Broeder! — herhaalde hij, in het gevoel van trots over zijn overwinning en zijn armen nog vaster klemmend om het lijf van den jongen man — Langmes is niets! Heb een scalp, ik Shawnee!

Dit zeggende, sleurde hij Roland met zich mede, met het oogmerk de scalpeering aan hem ten uitvoer te brengen.

Ofschoon Roland zich bewust was in de handen te zijn van een man, die in lichaamskracht zijn meerdere was, had hij het nochtans aan zijn vastberadenheid en energie te danken, dat hij gespaard bleef voor een lot, dat even vreeselijk als smadelijk zou zijn geweest.

Op het oogenblik; dat de sterke Indiaan van den beganen grond op de rots sprong, verzamelde Roland al de kracht waarover hij nog had te beschikken, en sleurde zijn vijand een eind met zich mede. Dit duurde slechts een oogenblik, want weldra kwam het tot een verwoeden strijd van man tegen man.

De pistolen van den jongen man, die de vreedzame Nathan zoo voorzichtig was geweest met zich in de woning te nemen, waren, wegens de snelheid en het onverwachte van den overval, vergeten. Zijn buks was hem uit de hand gerukt en weggeworpen, zonder dat hij wist in welke richting de Indiaan die had weggeslingerd.

Het mes had hij, als een echte jager, in den gordel gestoken; hij greep er op dit oogenblik naar, maar het instinct der gewoonte deed hem de hand naar zijn sabel brengen, die hij nog om zijn middel droeg. Deze beproefde hij thans te trekken, niet twijfelende of een enkele slag met het staal zou hem van zijn tegenstander ontdoen.

De Indiaan echter, even dapper, even vlug en aan woeste vechtpartijen, van man tegen man, meer gewoon, had reeds zijn mes getrokken, voordat Roland ter been was, en eer nog de sabel van den officier halverwege de scheede had verlaten, voelde deze zich den pols omkneld en in krachtigen greep vastgeklemd, terwijl de Roodhuid zijn vrijen arm met het wapen boven zijn hoofd zwaaide en met een vreeselijk brullend lachen, onder zegevierend gillen, aanstalten maakte het Roland in de keel te stooten.

Het gelaat van den wilde, afschuwelijk door de tatouëering, afschuwelijker nog door de uitdrukking van woeste zegepraal, was duidelijk zichtbaar, want de vlammen van het vuur schenen helder door de openingen van het gebouw, zoodat men elken trek van den woesteling nauwkeurig kon waarnemen, en Roland was dan ook, toen hij zich aan den opgeheven arm vastklampte, om den dreigenden stoot af te wenden, in staat elke beweging van het wapen en elke verandering in de trekken van den wilde te bespieden.

Maar ook op dit oogenblik wanhoopte hij niet, want hij was in alle gevallen waarin het hem persoonlijk betrof een man van ware onverschrokkenheid, en eerst toen plotseling het licht in de woning uitging, alsof het vuur uit elkander werd gerukt en uitgestampt, begon hij te vreezen, dat het voordeel, door zijn tegenstander op hem behaald, een noodlottigen afloop voor hem zou hebben.

Op dit oogenblik echter, toen hij, door de plotselinge duisternis verblind, den doodelijken slag, dien hij niet meer kon afweren, verwachtte, ging het lachen van den wilde, dat thans luider en zegevierender klonk dan te voren, plotseling in doodsgebrul over. Terzelfder tijd vloede een stroom warm bloed over Roland's rechterarm, terwijl de Indiaan, door het mes van een onbekende hand of door een in het donker vliegende kogel getroffen, aan Roland's voeten nederzank en, in zijn val, dien met zich op den grond sleepte.

— Op, op, en handel volgens uw geweten! — riep zwerfende Nathan, wiens arm, krachtiger dan die van den tegenstander des jongen officiers, dezen van onder het lijk van den Roodhuid te voorschijn trok. — Ge strijdt als een jonge leeuw of een getergde beer, en waarlijk, ik zal er u niet over berispen, als ge een geheel dozijn van die goddelooze keelafsnijders om hals brengt. Hier is uw buks, hier uw pistolen, geef vuur, laat uw stem luide weerklinken, want uwe vastberadenheid heeft den vijand in de war gebracht; laat hem gelooven, dat ge versterking hebt ontvangen.

En nu verhief de vredelievende Nathan zijn stem, sprong door de puinhoopen van den eenen balk op den anderen en liet een reeks van gillende geluiden hooren, die schijnbaar uit verschillende kelen moesten komen en zooveel trots en manhaften moed uitdrukten, dat zelfs Pardon Fertig, die nog in de rotsspleten van den bergpas lag verscholen, en Kaiser, de neger, die naar het scheen achter de puinhoopen aan den ingang had post gevat, zich gesterkt en aangemoedigd gevoelden en hun kreten mengden in het verschrikkelijk geschreeuw van Nathan, de een uittartend brullende: — Komt op, schurken, als ge komen moet! — en de ander, even

angstig schreeuwend: — Geen zorg hebben voor den neger! Hij strijden, hij vechten voor Massa en Missis!

Alles, van het oogenblik, dat de wilde krijgsman in de deur verscheen, tot het luid geroep der belegerde reizigers, dat volgde op het krijgsgeschreeuw en de zegekreten van den Indiaan, was even snel in zijn werk gegaan. Het bespringen van den aanvoerder door Nathan, de verwonding van den eenen en de dood der beide andere wilden waren inderdaad, naar het Roland toescheen, slechts het werk van een oogenblik, en hij begreep eerst recht, dat er een aanval had plaats gehad, toen alles reeds voorbij was.

De met goeden uitslag bekroonde en ongetwijfeld geheel onverwachte tegenstand der kleine bezetting, die zoozeer ten nadeele der voorste vijandelijke posten eindigde, had te midden der woeste bende, die haar aanwezigheid slechts verried door haar gillend geschreeuw, daar zij niet één enkel schot had gelost, alom schrik en verwarring verspreid.

In dit oogenblik, van algemeene ontsteltenis, sprong Nathan aan Roland's zijde, die inderhaast zijn buks weer laadde, greep hem bij de hand en zei met een stem, die de hevigste innerlijke ontroering verried, ofschoon zijn trekken in de duisternis onzichtbaar waren:

— Vriend, door mij is uw arme zuster in gevaar gekomen, zoodat nu de strijdbijl en het scalpeermes haar onschuldig hoofd bedreigen.

— Geen woord meer daarvan, — zeide Roland, terwijl hij er snel bijvoegde: — Hebt *gij* dien langen heiden, die het eerst het huis binnentrad, gedood?

— Gedood, vriend? Ik dooden? — antwoordde Nathan, en hij beefde sterker dan ooit, — wilt ge mij tot een moordenaar maken! Ik ben over hem heengekropen en heb daarna het huis verlaten.

— En ge hebt hem levend daarin gelaten? — riep Roland, terwijl hij zich gereedmaakte naar het huis te snellen.

Nathan hield hem terug en zeide: — Wees onbezorgd! Ge moogt meenen, dat ik verkeerd handelde, door zoo hard op hem te vallen, maar hij moet met zijn hoofd tegen een blok zijn terechtgekomen of zich aan een balk hebben verwond, misschien heeft ook de zwarte hem met zijn mes getroffen, maar waarlijk, het is een feit, dat zijn bloed op mijn hand spatte en dat wel ten gevolge van een stoot of een steek, zoodat ik hem voor dood liet liggen.

— Goed, — zeide Roland, — ofschoon ik bij den Hemel hoopte en geloofde, dat *gij* hem, als een man, naar de andere wereld hadt ge-

zonden. Maar de tijd dringt, wij moeten weer naar de bosschen terug, nog staan zij voor ons open.

— Ge dwaalt, — zei Nathan, en op hetzelfde oogenblik liet zich, als het ware ter bevestiging zijner woorden, een woest krijgsgeschreeuw en het knallen van een dozijn buksen hooren, terwijl alles aanduidde, dat de bouwvallen reeds door den vijand waren omsingeld.

— De bergkloof, het wad! — riep Roland. — Wij kunnen er met de paarden overzwemmen.

— De stroom is woest en onstuimig, en ik vrees, dat hij u en het sterkste paard zal meesleuren, — mompelde Nathan. — Hoort ge niet, hoe hij langs de rotsen en door de kloven bruist en raast? Op deze plaats is hij diep, nauw en rotsachtig, en ofschoon somtijds een kind van de eene klip naar de andere kan waden, is hij in dezen tijd gezwollen, en door den velen regen een waterval geworden. Toch moeten wij het uiterste beproeven, indien ons anders niets overblijft. Voorloopig raad ik u aan, den moed niet te laten zakken en alles te doen, wat gij kunt, om het getal uwer vijanden te verminderen, daar gij het aantal uwer vrienden niet vermeederen kunt. Wilt ge daarom — aldus voegde hij er snel bij — schieten op dien boosaardigen schurk, die daarginds als een stuk hout op den grond ligt en kruipend de bouwvallen nadert, dan heb ik er niets tegen.

Bij deze woorden, op zacht fluisterenden toon gesproken, trok Nathan den jongen man achter een hoop over elkander gevallen balken, in welks onmiddellijke nabijheid zij zich bevonden, terwijl hij zijn best deed hem den vijand aan te duiden, dien zijn oogen juist hadden opgemerkt, op het oogenblik, dat deze, met de kronkelende bewegingen van een slang, naar het blokhuis kroop. Roland's oog was nog niet gewoon voorwerpen in de duisternis te onderscheiden, en het gelukte hem ook niet den naderenden vijand te ontdekken.

— Indien ge het mij niet als een zonde of bloedschuld aanrekent, zal ik de buks voor u aanleggen, zoodat ge slechts behoeft los te drukken, — zei Zwervende Nathan.

De man des vredes was op het punt Roland dezen vriendschapsdienst, dien hij met zijn geweten scheen te kunnen overeenbrengen, te bewijzen, toen zijn goed voornemen werd verijdeld, doordat de wilde plotseling overeind sprong en met een dozijn anderen, die allen uit de aarde schenen op te rijzen, onder een vreeselijk geschreeuw, op de bouwvallen losstormde.

De snelheid en onstuimigheid van den aanval vervulden

Roland's ziel met den grootsten angst. Hij schoot zijn buks af en greep naar zijn pistolen, terwijl hij in zijne verbeelding reeds zag, hoe de bloedige vingers van een wilde de glanzige lokken zijner zuster grepen, toen Nathan uitriep:

— Bloed op mijn handen, maar niet op mijn hoofd! Val ze aan! schiet die moordzieke honden dood!

Bij deze woorden vuurde hij zijn buks op de bende af. Roland volgde oogenblikkelijk met zijn pistolen, en de werking was zoo krachtig, dat de aanvallers, op één na, deinsden en bleven staan. Die ééne bezat echter moed genoeg om de omsingelden te naderen, terwijl hij zijn makkers tevergeefs toeriep, hem te volgen.

— Ge moogt niet vergeten, dat ik alleen vecht om het leven der onschuldige vrouwen te beschermen, — fluisterde Nathan Roland in het oor.

En nu was het, alsof zijn eerste krijgsbedrijf hem voor altijd van zijn vredelievende verplichtingen had ontslagen. Een moed, een dorst naar bloed, grooter zelfs dan die van den jongen krijgsman, ontwaakte in hem en scheen hem blindelings te beheerschen. Hij stormde op den naderbij komenden Shawnee los, gaf dezen met de kolf van zijn zware buks een slag, die hem de hersenpan verbrijzelde, als ware ze van glas geweest, en den man op de plaats doodde. Daarna snelde hij, met de vlugheid van een hert, naar de bouwvallen terug, om de kogels der overige wilden te ontwijken, greep de hand van den verbaasden en verheugden jongen man, drukte haar met alle kracht, en riep:

— Ge ziet, vriend, waartoe ge mij hebt gebracht! Ge zaagt mij menschenbloed vergieten! Nochtans, vriend, zullen de schurken uwe arme zuster niet dooden, geen haar zal worden gekrenkt op Edith's en Telie's hoofd.

Gelukkig werd de dapperheid van den vreedzamen man bij die gelegenheid gesteund door Pardon Fertig en den neger, daar gene uit zijn schuilplaats in de kloof, deze van uit de bouwvallen het vuur onderhield. De vijanden, aldus op een ernstige wijze gewaarschuwd voor het naderen van een vesting, die, zooals zij natuurlijkerwijs moesten veronderstellen, door acht kloeke mannen — want zoo groot was, met inbegrip der pistolen, het aantal schietwerktuigen — was bezet, trokken zich zoo snel mogelijk in de bosschen terug, waar zij den aanval slechts van tijd tot tijd herhaalden, door een oorlogskreet of een schot, wat op de bouwvallen zonder uitwerking bleef.

Roland maakte van het staken der vijandelijkheden gebruik,

om rondom het huis te kruipen en zijn zuster eenige woorden van troost toe te spreken. Zij legde een mate van bedaardheid aan den dag, zooals hij nauwelijks had durven verwachten. Het was echter slechts de kalmte der vertwijfeling, een verlamming van den geest, voortspruitend uit overspanning, waarin zij bleef, onbewust van hetgeen er rondom haar voorviel.

IX.

DE VLUCHT.

De vijand, tweemaal teruggedreven, telkens met aanzienlijk verlies, zag nu in, hoe dwaas het was, zich te veel bloot te stellen aan het vuur der reizigers, en ofschoon hij had moeten vluchten, bleek hij toch niet genegen verder terug te wijken dan noodig was, om zich tegen de kogels der blanken beschermd te zien.

De Indianen verborgen zich op verscheiden punten achter de boomstammen, rotsen en struiken, terwijl zij zich zoodanig verdeelden, dat zij een kring rondom de bouwvallen vormden, slechts open aan den kant der rivier, en waarlangs zij ontvluchting voor onmogelijk hielden. Zij waren er op bedacht het gebouw zooveel mogelijk in het oog te houden, en vuurden van tijd tot tijd hun geweren er tegen af, gevolgd steeds door een vreeselijk gebrul, waardoor zij poogden den reizigers vrees aan te jagen.

Nu en dan kroop een enkele krijgsman, moediger dan de anderen, tot in de nabijheid der bouwvallen, zocht zich achter het een of ander voorwerp te verbergen, en schoot zijn buks af op een vermolmden balk of iets anders, dat zijn phantasie in het lichaam van een der reizigers had veranderd.

Dezen hadden echter zorg gedragen in de bouwvallen hun

standpunt zoodanig te kiezen, dat zij het best beschermd waren, en ofschoon de kogels veelvuldig en in de onmiddellijke nabijheid om hun ooren floten, zoo was toch geen hunner verwond geraakt. Ook bestond er, zoo lang de nachtelijke duisternis hen begunstigde, geen reden tot groote bezorgdheid.

Nochtans kwamen allen spoedig tot het inzicht, dat die toestand van veiligheid niet lang kon duren, en zij het slechts aan de omstandigheden te danken hadden, dat de vijand van het voordeel, dat hij op hen had, nog geen gebruik had gemaakt. De toestand der bouwvallen was van dien aard, dat een dozijn moedige en vastbreaden mannen, die zich verdeelden en over den grond kropen, elk oogenblik onopgemerkt in elk gedeelte van het blokhuis konden komen, waar dan een snelle aanval de belegerden in hun macht moest brengen.

Een openlijke aanval van de gezamenlijke belegeraars, wier aantal Nathan op vijftien tot twintig schatte, zou ongetwijfeld dien uitslag hebben gehad, al zou ook het verlies van vele menschenlevens daarvan het gevolg zijn geweest.

Een schot in het wilde kon elk oogenblik een van de bezetting verwonden of ongeschikt maken voor den strijd, en daardoor een gewichtig punt van het blokhuis blootgeven, welks vervallen staat elke verdediging van binnen geheel onmogelijk maakte.

Hetgeen hun het meest bezorgdheid inboezemde, was echter het feit waarop Nathan reeds vroeger had gewezen, dat, indien ook allen de gevaren van dien nacht hadden overleefd, het niet twijfelachtig was welk lot hen wachtte, indien de dag aanbrak en de vijand duidelijk de geringe getalsterkte der belegerden kon onderscheiden. Roland gevoelde, dat, zou de hulp niet te laat komen, deze moest gevonden worden vóór het aanbreken van den dag. Maar zij konden alleen zich zelven helpen, want Roland wist immers, dat de overste Bruce reeds sedert lang was uitgetrokken, om deel te nemen aan den strijd in het noorden van Kentucky. En zijne vrienden, de overige landverhuizers, op welke wijze zou hun van zijn toestand worden kennis gegeven? Hij dacht er aan, zich moedig door de rijen der belegeraars heen te slaan, en offerde honderd plannen omtrent de wijze, waarop zij hun vlucht zouden kunnen ten uitvoer brengen. Nu eens wilde hij zijn getrouw ros bestijgen, zich op de vijanden werpen, zich blootstellen aan hun kogels, hun opmerkzaamheid afleiden en hen daardoor misschien verleiden hem te vervolgen, terwijl Nathan en de

overigen, met Edith en Telie aan den anderen kant, zich uit de voeten konden maken; dan weer wilde hij zich met dezen in den stroom werpen en het aan de kracht der paarden overlaten hen naar den tegenoverliggenden oever te brengen.

Terwijl Roland deze plannen opperde, bleek Nathan, in weerwil van zijn gewetenswroeging en zijn boetvaardigheid, weinig genegen den strijd op te geven. Hij schoot integendeel met de grootste bereidwilligheid op elk boosaardig Shawnee-individu, dat zich vertoonde, Roland opwekkende hetzelfde te doen, terwijl hij gedurende het geheele verloop van den strijd een voorbeeldige vastberadenheid en waarlijk mannelijken moed aan den dag legde.

Roland gevoelde echter, dat vastberadenheid en moed, hoezeer hij ook zelf die eigenschappen bezat, slechts dienden om het lot der reizigers eenige uren uit te stellen.

De nacht liep snel ten einde, de aanvallers werden vermeteler, en te oordeelen naar het luid geschreeuw en de sneller op elkaar volgende schoten, scheen hun aantal, ondanks het door de belegerden onderhouden vuur niet alleen niet verminderd, doch door de langzamerhand uit het woud terugkeerende kondschappers, veeleer te zijn vermeerderd. Terzelfder tijd moest Roland tot de ontdekking komen, dat het hem weldra aan kruut en lood zou gaan ontbreken.

— Vriend. — zeide Nathan, toen Roland hem deelgenoot maakte van zijne vrees er — staat geschreven, dat uwe vrouwen voor uwe oogen zullen worden vermoord. Nochtans wil ik mijn best doen haar te redden. Ik moet u verlaten en hulp gaan halen. Kunt ge het blokhuis tot den morgen verdedigen? Maar het is een dwaasheid om dat te vragen. Ge moet het verdedigen, al hebt ge ook niemand om u te helpen dan den ouden Kaiser en Pardon Fertig, want *ik* moet door de rijen der Indianen heenbreken, om hulp voor u te vinden.

— Hoe zult ge veilig door hun posten kunnen sluipen? — vroeg Roland. — Maar ik weet het: wij doen allen te zamen een schijnuitval op die schurken, en inmiddels springt gij op mijn Briareus en vliegt zoo snel als de wind van hier.

— Het zou goed zijn, indien ik van de snelheid van uw paard gebruik kon maken, — antwoordde Nathan, — maar het rijden door een bende bloeddorstige Indianen is niet zoo gemakkelijk als ge denkt. Neen, ik moet heel stil kunnen ontsnappen en door de vijanden heensluipen, opdat ze niet weten, dat uwe strijdkrachten verzwakt zijn.

— Maar dat is onmogelijk, volkomen onmogelijk ! — riep Roland verdrietig uit.

— De onderneming is zeker niet zonder gevaar, maar om der wille van de arme vrouwen moet het gewaagd worden, — antwoordde Nathan. — Gelukt het mij door hen heen te komen en uwe vrienden te bereiken, dan zal ik ongetwijfeld uw leven kunnen redden; gelukt het mij niet, dan bespaar ik mij ten minste het vreeselijk schouwspel de arme vrouwen gescalpeerd te zien. Ik moet door de vijanden heenkruipen als een slang; met Gods hulp en die van kleinen Peter, hoop ik dat het mij gelukken zal.

— Welnu, ga dan en de Hemel zij met u ! — zei Roland, die er, bij den wanhopigen toestand waarin hij verkeerde, geen bezwaar in zag om van Nathan's edelmoedig aanbod gebruik te maken. — Ons leven ligt in uwe hand. Wacht dus niet langer het weinigje dat ik bezit, zal voortaan het uwe zijn.

— Vriend, — antwoordde Nathan trotsch, — wat ik doe, geschiedt niet uit zucht tot nietig gewin, maar uit medelijden met die hulpelooze vrouwen. Ik zal doen wat ik kan, en eerst dan, wanneer de vijanden achter mij zijn, zal ik mij voortspoeden en sneller ijlen dan uw paard om uwe vrienden te bereiken. Spaar intusschen uw kruit niet en strijd dapper. Als ge dit doet, zal ik te rechter tijd met zekere hulp terugkeeren.

Roland beloofde zijn best te doen, en nu maakte Nathan zich gereed de reis te aanvaarden. Hij behoefde weinig toebe-reidselen te maken. Zijn kruit en lood gaf hij aan Roland, trok zijn leeren kleedij omhoog, opdat deze hem niet bij het gaan zou hinderen, en riep ten slotte kleinen Peter, die tot hiertoe rustig in een veiligen hoek van het blokhuis had gelegen. Aldus gewapend met geweer en mes, een enkel schot kruit in zijn kogeltasch en vóór zich kleine Peter, die hem tot wegwijzer diende, maakte Nathan zich op tot de reis, met een opgeruimdheid, die in Roland's hart plotseling argwaan wekte.

— Nathan, — zei hij, diens hand krachtig drukkende, — ge zult toch niet heengaan om ons voor altijd te verlaten? Bij den Hemel, indien ge ons zoo schandelijk aan den dood kondt prijsgeven, zou God in den hoogsten nood ook u verlaten.

— Vriend. — antwoordde Nathan kalm en koel, — indien ge wist, wat het zeggen wil, door een legerplaats van wilden te sluipen, zoudt ge spoedig inzien, dat een lafaard en een verrader,

om zich te redden, een anderen weg zou inslaan. Indien gij op uw post zoo trouw blijft, als ik op den mijnen, zal alles goed gaan. Vaarwel! Ik zal of hierbij omkomen en dan het weegeklag der arme vrouwen niet hooren, of ik blijf leven, en dan kunt ge zeker zijn van hulp en redding.

Met deze woorden schudde hij Roland de hand en begon daarna zijn gevaarlijk werk, met een moed en zelfverloochening, die Roland's bewondering in de hoogste mate zouden hebben gewekt, indien hij dit alles op de juiste waarde had kunnen schatten. Hij wierp zich op den grond en fluisterde kleinen Peter toe: — Nu, Peter, indien ge uw meester ooit trouw hebt gediend, toon dan nu, wat ge kunt. — Daarna sloop hij onhoorbaar door de bouwvallen heen, zijn pad tastend van boom tot boom, van struik tot struik, steeds het dier volgend, dat de richting van den te nemen weg scheen te bepalen.

Weinige oogenblikken later was Nathan uit Roland's gezicht verdwenen. Deze liet nu door de achtergebleven vrienden een vol salvo op den vijand afvuren, ten einde diens aandacht van Nathan af te wenden. Onder een wild geschreeuw werden de schoten beantwoord, en dit stelde Nathan in de gelegenheid de stelling der Indianen ongeveer te leeren kennen. Nog een salvo, een derde werd afgevuurd, en nu, nadat het geschreeuw, en geraas hadden opgehouden, luisterde Roland, met kloppend hart, om althans den vermoedelijken uitslag van Nathan's waagstuk te weten te komen. Hij lette op elk gerucht, maar tevergeefs. Men hoorde niets dan van tijd tot tijd den knal van een afgeschoten buks, het gehuil van een wilde, het bruisen van den stroom en het rollen van den donder. Overigens bleef alles rustig. Roland hoopte reeds, dat Nathan mocht zijn ontkomen, toen plotseling een gillende kreet, die weerklonk aan den kant door Nathan ingeslagen, hem het bloed in de aderen deed verstijven. Het scheen hem toe, dat Nathan was gevangen genomen, en die bezorgdheid vermeerderde nog, toen plotseling al het schieten en het gehuil ophield en er tien minuten lang zulk een volkomen stilte heerschte, dat men, duidelijker dan ooit, het ruischen van den wind in de toppen der boomen kon vernemen.

— Ze hebben hem gevangen genomen, den ongelukkige! — zuchtte Roland. — Ons lot is beslist!

Dit vermoeden scheen door een luid juichend gehuil van den vijand bevestigd te worden, want in het volgend oogenblik werden de bouwvallen als door de gezamenlijke vijanden bestormd. Maar het gaf Roland zijn vastberadenheid terug.

— Vuur! Vuur! — riep hij met donderende stem tot zijne metgezellen. — Indien wij moeten sterven, dan zullen wij ten minste vallen als mannen!

Hij zelf volgde het eerst zijn bevel op en vuurde zijn geweer en zijn pistolen af op de donkere gedaanten, die de bouwvallen binnendrongen. Pardon Fertig en de neger ondersteunden hem uit alle macht, door het afschieten der overige pistolen en geweren, en deze vastberaden verdediging was oorzaak, dat de aanvallers, een weinig verbluft, weder retireerden. Zij namen hun vorige stellingen weder in en onderhielden van daar uit een onophoudelijk vuur. De vermetelsten slopen voorzichtig naderbij en verborgen zich in een meer verwijderd gedeelte der bouwvallen, vanwaar zij, zonder handgemeen te willen worden, den strijd voortzetten op een wijze, die het hart van Roland met de grootste bezorgdheid moest vervullen, want hunne kogels vlogen zoo dicht om het blokhuis, dat hij vreesde, dat een er van de ongelukkige bewoonsters mocht bereiken.

Reeds overlegde hij bij zich zelven, of het niet beter zou zijn de vrouwen naar de nabijgelegen bergkloof te geleiden, toen opeens een bliksemstraal, naar hij meende uit den dichtsten drom der vijanden, te voorschijn schoot, over zijn hoofd vloog en vlammend en sidderend, als een vurige pijl, in de overblijfselen van het dak bleef hangen. Deze schoten, waarop steeds meerdere volgden, versterkten Roland in het eenmaal opgevatte besluit om de vrouwen naar een veiliger plaats te voeren. Wel behoefde hij niet te vreezen, dat het vochtige, door den regen gedrenkte dak vuur zou vatten, maar nochtans diende elke pijl, zoo lang hij brandde, den vijand tot een fakkel, die hem weldra den hulpeloozen, zwakken toestand moest verraden, waarin het reisgezelschap zich bevond. Vol bezorgdheid leidde hij de vrouwen naar de kloof, verborg haar onder rotsen en struiken, en keerde daarna naar de bouwvallen terug, wel is waar bijna zonder hoop, doch met het vaste besluit zijn leven tot het uiterste tegen de bloeddorstige Indianen te verdedigen.

Bij den eersten aanblik bemerkte Roland, dat er nog steeds vurige pijlen op het dak van het blokhuis werden afgeschoten. Daar zij echter door de vochtigheid slechts onvolkomen aan het doel beantwoordden, lieten de Indianen weldra hunne proefnemingen varen. Een betere bondgenoot scheen hun de maan te zullen worden, die juist boven het woud verrees en van tijd tot tijd haar bleek licht door de gescheurde wolken liet schijnen.

Ofschoon een flauw schijnsel, was het toch altijd helder genoeg om de zwarte duisternis te verlichten, die tot hertoe de beste beschermster van Roland en diens gezellen was geweest. Roland wist dit wel, maar toonde naar het uiterlijke moed en vastberadenheid, ofschoon zijn ziel van bange voor gevoelens was vervuld.

Alle moed en alle waakzaamheid was echter niet in staat den vijand te berooven van het voordeel, dat hij door het bezetten der buitenste gedeelten van de bouwvallen had behaald. Van hier uit onderhielden vier of vijf Roodhuiden een onafgebroken vuur op het blokhuis, dat gelukkig niet veel schade meer kon aanrichten, sedert de vrouwen daaruit waren verwijderd. Wat zou het echter zijn, indien het blokhuis zelf hun in handen viel? Van uit de bergkloof kon men zich nauwelijks verdedigen, daar zij volkomen door de ruïne kon worden bestreken.

Ongeveer anderhalf uur was er nu verlopen, sedert het oogenblik, dat Nathan zich had verwijderd, en opnieuw ontwaakte in Roland's ziel de hoop, dat hij aan de vervolgingen der vijanden toch wel had kunnen ontkomen.

— En indien dit het geval is, — dacht hij, — dan moet hij zich ook dicht in de nabijheid van de legerplaats mijner vrienden bevinden, en kan het niet lang duren, dat de door allen verlangde hulp ons van daar uit gewordt. Den Hemel zij dank! de maan verbergt haar licht achter de wolken en opnieuw weerklinkt het gerommel van den donder. Kon ik het nog slechts één enkel uur in de ruïne uithouden!

De wensch van den jongen man scheen vervuld te zullen worden, want terwijl steeds nieuwe wolken zich voor de maan ophoopten, begon het vijandelijk vuur te verflauwen en hield eindelijk geheel op. Roland maakte van dit oogenblik gebruik, om zich naar den stroom te begeven en zich te versterken door een teug water, waaraan hij, uitgeput als hij was, dringend behoefte had. Hij wierp een blik op den stroom, wiens schuimende golven snel voorbijbruisten, en ernstiger dan ooit overlegde hij, of hij niet naar dien kant zijne vlucht zou kunnen ten uitvoer brengen. De vloed was inderdaad wild en bruisend, maar tegenover de kloof verbreedde de oppervlakte van den stroom zich aanmerkelijk, terwijl het water aldaar kalmer gang had en ongetwijfeld zonder gevaar kon worden overgetrokken, indien niet een eiland in het midden er van zijn vaart had gestuit. Dit werd vastgehouden door de wortels van ontelbare wilgen en vormde bij wassenden vloed, wanneer het met drijf hout, dat tusschen de

boomen bleef hangen, bedekt was, een dam, waarlangs het met gierende snelheid voortschoot, alsof het door niets werd gestuit.

Roland meende, dat men voor zulk een stroom niet al te bevreesd behoefde te zijn. Een goed zwemmer kon gemakkelijk het bewuste eiland bereiken en van daar uit, indien andere hindernissen een verdere vlucht mochten belemmeren, zich met zekerheid verdedigen tegen vijanden, die van den oever op hem schoten. Zijn hart voedde hoop, en reeds peinsde hij over de mogelijkheid om met zijn metgezellen te paard naar het eiland te zwemmen, toen een heldere bliksemstraal hem toonde, dat dit slechts uit heen en weer wuivende boomkruinen bestond, wier stammen diep onder den gezwollen waterspiegel waren verborgen. Te gelijk bemerkte hij, bij het heldere licht, de sterkte van den stroom in het midden van het wad, en nu zag hij in, dat hij zich daaraan niet kon toevertrouwen, zonder tegen de stammen van het drijfhou van het eiland verpletterd te worden. Aldus vervloog zijn laatste hoop, en zuchtend zeide hij:

— Zoo zijn wij dan inderdaad van alle kanten ingesloten en de Hemel heeft ons verlaten.

Nog sprak hij deze klagende, moedeloze en dwaze woorden, toen plotseling een klein roeibootje in den mond van de bocht voer en met kracht tusschen het oevergras dreef. Een man sprong er uit, en Roland schrikte, daar hij niet anders kon veronderstellen, dan dat de wilden een middel hadden gevonden, om hem ook van den waterkant aan te vallen. Hij verzamelde nu al zijn moed, stortte met de sabel in de hand los op den vreemdeling, die juist bezig was zijn boot aan den oever vast te maken, en gaf hem zulk een slag, naar hij meende op het hoofd, dat hij terstond, schijnbaar dood, ineenzonk.

— Sterf, hond! — riep hij, terwijl hij reeds den voet oplichtte, om het lijk in het water te stooten, toen de Shawnee den mond opende en in goed Engelsch schreeuwde:

— De eeuwige dood over u, blanke! Hoe heb ik het met je?

Roland herkende, tot zijn verbazing, terstond de onvergetelijke stem van Ralph Stackpole, den paardendief, die snel van den grond opsprong, en nu, terwijl hij zijn hoed, door Roland's sabel middendoor gehouwen, zonder den drager zelf te kwetsen, in het water slingerde, op hem losstormde, om hem den houwte vergelden, hem met zulk een kwade bedoeling toegebracht. Een nieuwe

bliksemstraal deed hem echter in zijn tegenstander kapitein Roland Forrester herkennen, en nu brulde hij het uit van vreugde.

— De eeuwige dood over me! — krijschte hij, in de handen klappend, en, onder sprongen, zijn hielen tegen elkander slaande. — Gij zijt het, kapitein! Kijk, ik wist, dat ge in gevecht waart gewikkeld, want ik hoorde het knallen der buksen en het gehuil der Indianen. De eeuwige dood over me! dacht ik, daar moet je heen, om die engelachtige dame, die je van de galg heeft gered, bij te staan. En nu, vreemdeling, ben ik hier, en wil ik vechten tegen allen, witten en rooden, zwarten en gespikkelden, opdat haar, die mij het leven redde, niets kwaads geschiede! Breng mij bij haar, en ik zal haar vijanden opeten en verslinden, totdat er niets meer dan de haren en de nagels van hen overblijft.

Roland sloeg weinig acht op de verwarde grootspraak van dien halven gek, en vroeg slechts op welke wijze hij hier was gekomen.

— Daar in die kano! — antwoordde Ralph. — Ik vond haar onder dat struikgewas verborgen, hieuw mij in een ommezien een roeispaan met den tomahawk, sprong er in, dacht aan de dame, en schoot bliksemsnel, als een watervlieg, met den stroom voort. Vreemdeling, hier ben ik. Ik ben echter niet gekomen om te zwetsen, maar alleen om u te toonen, dat ik, als een hond, voor die engelachtige dame kan sterven. Waar is zij, vreemdeling? Laat mij haar aanschouwen, opdat de woede van den wolf zich van mij meester make, en ik te midden der Roodhuiden springe, als een tijger onder de lammeren!

Roland gaf hem geen antwoord, maar leidde hem zonder meer naar de vrouwen, die op de naakte rotsen zaten, en, in het bewustzijn van haar ongeluk, bitter weenden.

— De eeuwige dood over mij! — brulde Ralph, toen hij Edith's bleek aangezicht zag, — als zulk een schouwspel mij niet tot een panter maakt, dan mag ik zelf met huid en haar verslonden worden! O, schoone dame, zie op en spreek een enkel woord, want ik ben bereid om als een wilde kat voor u te vechten. Wees onbezorgd en laat de wanhoop u niet overheerschen! Want, ben ik niet Ralph Stackpole, uw slaaf? Ben ik niet gekomen, om alles op te eten, wat tegen u is, Mingo, Shawnee, Delaware, alles! O, engelachtige dame, sterf nu niet, maar geef acht, en zie, hoe ik ze verslind!

— Geen woorden meer, man! — zeide Roland, die ondanks den afkeer, dien hij voor den paardendief koesterde, verheugd was

over zijnen ijver, — toon uw dankbaarheid door daden, en zeg mij, in 's Hemels naam, hoe het u gelukte deze plaats te bereiken, en of er hoop bestaat, dat wij haar weder zullen kunnen verlaten.

Na veel moeite gelukte het Roland den man aan het vertellen te krijgen, en nu bleek het, dat deze dag voor den paardendief even rijk aan gebeurtenissen en even ongelukkig was geweest, als voor den jongen krijgsman. Ralph zag zich nauwelijks uit zijn gevaarlijken toestand bevrijd, of het jonge paard, dat hij bereed, wierp hem af, en galoppeerde terug naar de plaats waar het thuis behoorde. Hij achtervolgde het een geruime poos, maar zonder resultaat, en moest daardoor afzien van het voornemen om het terug te krijgen. De nacht overviel hem, toen hij den oever van den stroom bereikte, en aangezien deze zeer onstuimig voortbruisde, waagde hij het niet hem over te steken. Daarom legde hij een vuur aan, met het doel den ganschen nacht aldaar te kampeeren.

— Mensch! — riep Roland uit, — het was dus uw vuur, dat ons deed afzien van ons voornemen om den stroom over te steken, omdat wij het hielden voor een Indianen-vuur?

— Indianen, zegt gij, gij hebt gelijk, — antwoordde Stackpole onbevangen; — ik zag een troep door het wad sluipen, en juist toen ik op hen aanlegde en twee in één schot dacht te vellen, schiet er een — dood en verderf zij zijn deel! — achter mij en jaagt mij uit mijn schuilplaats op. Welaan, vreemdeling, ik sprong snel in het bosch en maakte mij uit de voeten, want ik geloofde dat de heele troep mij op de hielen zat. En zoo sprong ik snel naar de bergkloof, terwijl ik hals over kop den berg aftuimelde. En toen ik nog mijn hoofd stond te wrijven, hoor ik van den anderen oever geweren knallen, terwijl ik plotseling denk aan de dame. En er nog over peinzende, wat ik zal beginnen, valt mij de kano in het oog, en ik spring, bij het schijnsel van het hemelvuur, er in en roei van daar, totdat ik eindelijk, na veel gevaren van moord en doodslag, hier aankwam. En als ge mij vraagt waarom ik hierheen kwam, dan antwoord ik: alleen om der wille van die engelachtige dame wier slaaf ik ben. Ja, vreemdeling, de eeuwige dood over mij, maar ik wil met de Shawnees vechten en voor haar sterven, alsof de dood een vroolijke maaltijd ware!

— Ellendeling! — riep Roland, wiens wrok tegen den paardendief opnieuw ontwaakte, daar hij inzag, dat zijn tegenwoordigheid aan het wad en zijn te ongelegener tijd aangestoken vuur hem in den tegenwoordigen hachelijken toestand had gebracht,

— Ellendeling! zoo waar, ge zijt tot ons verderf geboren! Zonder u zou mijn arme zuster thans in veiligheid zijn! Indien ze u aan den beuk had laten hangen, zoudt ge niet aan de rivier zijn geweest; om ons den eenigen weg af te snijden, die tot onze redding voerde, terwijl de bloeddorstige Shawnees ons op de hielen zaten.

Dit verwijt deed Stackpole voor het eerst den geheelen omvang begrijpen van de ellende, die hij, zonder het te willen, over zijne weldoenster had gebracht. Een gevoel van berouw, dat weldra in vertwijfeling overging, maakte zich van hem meester, hartstochtelijk wierp hij zich voor Edith op de knieën.

— De eeuwige dood over mij! — schreeuwde hij, — als ik de man ben geweest, die u in het gevaar stortte, dan ben ik ook de man om er u weer uit te helpen! Waar zijn die honden van Indianen? Ik zal ze verslinden!

Bij deze woorden stond hij weer op, brulde als ware hij bezeten, rende naar de ruïne, sprong hierheen en daarheen, en herhaalde zijn luid gebrul zoo onophoudelijk, dat de loerende vijand het niet onbeantwoord liet.

— Hoort, langbeenige, eeuwig-tijdelijke, slangenkopachtige hondengezichten! — brulde hij van een der puinhoopen naar beneden, waarheen Roland hem snel was gevolgd, — hoort, kaalkoppige, gerookte Roodhuiden, negerproducten, wasberen, adderenbroedsel en paddentuig! Hoort, schoften, die de engelachtige dame verschrikt en bedreigt, hoe ik u uitdaag tot den strijd! Komt voor den dag en toont uw scalpen! Ik ben de man om ze te nemen, ik, de alligator van de Zoutrivier! Kikeriki! Kikeriki!

Met zulk een gekraai besloot de waardige paardendief zijn uitdagende rede, die een groote opschudding onder de Indianen teweegbracht. Een woedend gebrul deed zich hooren, en men vernam stemmen, die, in gebroken Engelsch, woedend schreeuwden: — Wij hem kennen! Hij hondenschurk! Hij Stackpole, de Indiaanpaardendief!

Op deze scheldwoorden volgden terstond geweerschoten, in de richting van den gevreesden woudlooper, die eveneens zijn buks liet knallen, en elk schot vergezeld deed gaan van een gejuich en een gehuil, dat in kracht zelfs het toornig gebrul der Indianen overstemde. Daarbij trotseerde hij standvastig de vijandelijke kogels, en hij zou nog lang op zijn gevaarlijken post zijn gebleven, indien Roland hem niet van de puinhoopen naar beneden had getrokken en in het blokhuis, bij de overige verdedigers, had

gebracht. Hier zette Stackpole intusschen de begonnen vijandelikheden onafgebroken voort, terwijl hij met een verbazende behendigheid zijn geweer laadde en elk schot vergezeld deed gaan van een gebrul, alsof hij telkens tien vijanden had neergeschoten.

Roland beschouwde hem met verbazing en niet zonder tevredenheid. Weldra echter begon hij te vreezen, dat Ralph's onheilspellende verschijning haar invloed nog altijd niet had verloren, daar de wilden, zijn tegenwoordigheid ontdekkende, tot dubbele woede werden geprikkeld. Zij vernieuwden hun aanvallen, hun vuur werd levendiger, hun gebrul steeds wilder en bloeddorstiger, en zij naderden de ruïne hoe langer hoe meer. Weldra werd de toestand der bezetting zóó gevaarlijk, dat Roland, die een algemeene bestorming vreesde, in het geheim de bouwvallen verliet en onder de rotsen, aan den ingang der bergkloof, een schuilplaats zocht.

De vijanden, die volstrekt niets wisten van het plotseling ontruimen der plaats, en ongetwijfeld geloofden, dat zij de verdedigers slechts meer naar binnen hadden gedreven, vuurden thans een dozijn salvo's tegen het blokhuis af, ongetwijfeld, om de algemeene bestorming, die Roland vreesde, voor te bereiden. Deze wendde zich nu tot Stackpole, en vroeg hem of hij het niet mogelijk achtte de vrouwen in zijn boot naar een veilige plaats te brengen.

— De eeuwige dood over mij! — riep Stackpole, — het is een moeilijke zaak, maar ik ben daarvoor de man, en zal de engelachtige dame de rivier afbrengen.

— En waarom hebt ge dat niet vroeger gezegd? — vroeg Roland.

— Wel, omdat ik eerst voor haar wilde vechten! — riep Stackpole. — Nu nog één schot op die beesten, en dan, vreemdeling, gaat het er van door. Maar dit zeg ik u vooraf: een plezier-tochtje zal het niet zijn, wij zullen de paarden slechts met groote moeite door die draaikolk kunnen brengen.

— Denk niet aan ons en aan de paarden, — antwoordde Roland. — Slechts de vrouwen gered! en ik ben tevreden. Wij zullen de kloof verdedigen, totdat hulp genaakt, hetgeen niet lang kan duren, indien Nathan nog in leven is.

Zonder verder onnutte woorden te verspillen, snelde Ralph naar den stroom, om de boot, tot redding der vrouwen, in gereedheid te brengen, terwijl Roland zijn metgezellen Kaiser en Pardon Fertig opwekte, om zich mannelijk en kloek tegen de aanvallen der Indianen te verdedigen.

DE GEVANGENNEMING.

Met bruisen van den stroom, gepaard met het rollen van den donder, die thans weer altijd luider zich liet hooren, was oorzaak, dat Roland zeer bezorgd was, toen hij zijne zuster van den grond hief, om haar in de kano neer te laten, en zijn angst werd er niet minder op, toen hij het vaartuig meer nauwlettend gadesloeg en bemerkte, dat het, bij zijn geringen omvang, nauwelijks het gewicht zijner reisgenooten scheen te kunnen dragen. Bovendien was het slechts plomp gebouwd, niets dan een aan beide uiteinden spits gesneden, uitgeholde boomstam, die meer op een trog dan op een boot geleek. Indien Roland had gehoopt zelf met de mannen in de kano te kunnen ontluchten, dan moest hij thans dat voornemen laten varen, want nauwelijks konden de vrouwen er mede gered worden.

Hij besloot daarom, dat alleen Edith en Telie in de kano plaats zouden nemen, terwijl de overigen zich op hun paarden moesten verlaten.

— En nu voorwaarts, mannen! — riep Stackpole zijn metgezellen toe, die zich langzamerhand tot aan den stroom hadden teruggetrokken. — Indien ge rijden wilt, geeft mij dan uwe geweren, en haast u, want, ~~de eeuwige dood over mij!~~ daar wordt het blokhuis reeds door die schurken bestormd!

Had Roland werkelijk gehoopt de ruïne, tot de komst van Nathan, te verdedigen, thans gaf hij zijn voornemen geheel op. Terwijl Ralph nog sprak, vlogen er brandende stukken hout door de lucht en vielen, door het verwoeste dak, in het binnenste van het blokhuis, dat zij voor de helft met hun schijnsel verlichtten. Onder een schrikbarend gejuich, stormden de Roodhuiden achteraan. In het naastvolgend oogenblik echter vernam men het wilde geschreeuw van teleurgestelde woede en verbazing, en weerklonken er haastige schreden in de richting van de kloof.

— Voorwaarts! — schreeuwde Ralph. — Vreemdelingen! houdt u dicht bij de boot, als ge uw leven lieft!

De boot stak van wal. Roland, die het paard zijner zuster aan den teugel leidde, zette Briareus aan, om zich in de schuimende golven te storten, terwijl hij Pardon Fertig en Kaiser toeriep zijn voorbeeld te volgen. Of dit geschiedde, kon hij niet beoordeelen, want het volgend oogenblik bevond hij zich in het midden der kokende golven. Een felle bliksemschicht, waarop de zwartste duisternis volgde, schitterde en verblindde hem, terwijl de stroom onophoudelijk voortbruiste en het vreeselijk gerommel van den donder elk ander geluid overstemde.

Een tweede bliksemstraal flikkerde; bij zijn schijnsel zag Roland, hoe hij door het water vloog, meegesleurd door den woedenden stroom, tusschen twee hoge muren, die door rotsen en aangestroomd drijf hout werden gevormd. Hij beefde van ontzetting, want die sombere en kale wanden, aan weerszijden, en de schuimende afgrond tusschen hen in, leverden een schouwspel, dat het dapperste hart had kunnen doen beven. Roland hijgde naar adem, toen hij de boot door de nauwe engte zag schieten en in het volgend oogenblik verdwijnen, nog voordat het bliksemvuur van den hemel was, alsof zij door den kokenden vloed was verzwolgen.

Maar in dit verschrikkelijk oogenblik restte hem niet veel tijd voor bezorgdheid en overweging. Hij liet den teugel los, waaraan hij het paard zijner zuster had vastgehouden, wendde den kop van Briareus in de richting van den afgrond, schoot het volgend oogenblik, te midden van volslagen duisternis en met de snelheid van een pijl, tusschen de zich steeds vernauwende rotswanden door, en bemerkte toen opeens, dat zijn ros in betrekkelijk kalmer water zwom. Een nieuwe bliksemschicht verlichtte de rotsen en den stroom, en nu zag hij, nauwelijks vijftig voet voor zich, de kleine boot in volkomen veiligheid dobberen, terwijl de paardendief Stackpole luide juichte en zijn riem vroolijk boven het hoofd zwaaide.

Nog klonk het lustige „hoera” van den onzinnigen Ralph, toen Roland achter zich een brullend geschreeuw vernam, dat zelfs het rumoer van den ziedenden vloed overstemde. Dit duurde slechts een oogenblik, en indien het een door doodsangst afgeperste kreet ware geweest, had het lijden niet lang geduurd. Roland begreep terstond de oorzaak, want toen hij, in den eersten drang, om hulp te bieden, den kop van zijn paard stroomopwaarts wendde, be-

merkte hij, bij het licht van een flauwen bliksemstraal, twee of drie donkere voorwerpen, in vorm overeenkomende met de lichamen van paarden, die door de golven werden meegesleept, terwijl vlak naast hen, uit de diepte van den stroom, een menschelijke gedaante opdook. Deze greep hij met krachtige hand, trok haar voor zich, over den zadel, en overtuigde zich met een enkelen blik, dat hij zijn trouwen neger, den ouden Kaiser, het leven had gered.

— Houd je aan het zadel vast! — riep hij hem toe, en terwijl de zwarte met instinctmatige haast gehoorzaamde, wendde Roland zich weder stroomafwaarts, om andermaal naar de kano om te zien. Het volgend oogenblik echter kreeg zijn paard vasten grond onder de hoeven en bemerkte Roland, tot zijn onuitsprekelijke vreugde, dat hij op een vooruitstekende bank was aangeland, waarheen de voortrollende golven ook de lichte boot hadden meegevoerd.

— Als dat nu niet als een bliksemstraal door den stroom heet geschoten, dan mogen ze mij gerust een kikker noemen! — juichte Ralph Stackpole den kapitein te gemoet. — Bruist nu maar voort, woedende wateren! Ik ben uw man en kan u verslinden, als het de redding van die engelachtige dame geldt. En wat nu de Indianen betreft, die kunnen voor mijn part den stroom zijn scalp ontnemen, want de onzen zullen ze niet licht meer krijgen!

Rolands eerste werk was zijn zoo gelukkig geredde zuster in zijne armen te sluiten, en daarna zag hij om naar Pardon Fertig, van wien nergens een spoor viel te ontdekken. Hij riep luide zijn naam, maar, in plaats van een antwoord, weerklonk slechts het gebrul van het water en het rollen van den donder. Ook de oude Kaiser wist niets aangaande hem mede te deelen. Hij herinnerde zich alleen, dat de stroom hem tegen de boomstammen had gedreven, waar hij het bewustzijn verloor, en eerst weer tot zich kwam, toen hij zich door Roland's hand voelde grijpen. Roland moest derhalve tot zijn leedwezen veronderstellen, dat de arme Pardon Fertig den dood in de golven had gevonden. In deze opvatting werd hij nog versterkt door het feit, dat van de vijf paarden slechts drie den oever hadden bereikt: Briareus, het paard zijner zuster en dat van den vermoedelijk verongelukten Pardon Fertig. De overige waren of verpletterd tegen de rotsen en stammen van het drijfhout, of door het water meegesleurd.

Roland betreurde dit verlies, maar had geen tijd om zich lang daarover te beklagen, want zijne reisgenooten konden nog

geenszins als gered worden beschouwd, en hij moest zich haasten om hen nog, vóór het aanbreken van den dag, naar een veilig oord stroomafwaarts te leiden, en van daar naar de legerplaats der vooruitgetrokken reizigers te brengen. Dit voorstel werd met vreugde aangenomen. Roland hief zijne zuster op haar telganger en Telie Doe op het paard van den verongelukten Pardon Fertig, gaf zijn Briareus aan den volkomen uitgeputten neger, en maakte zich gereed om zelf de reis te voet te vervolgen. Hij plaatste zich in de achterhoede, wenkte Ralph Stackpole om hem te volgen, en opnieuw drongen de reizigers de dichte wildernissen der eeuwen-oude bosschen binnen.

Toen men zich op weg begaf, brak de morgen reeds aan. Men zou de eerste lichtstralen aan den oostelijken hemel hebben kunnen zien, indien deze niet met dichte wolken ware bedekt geweest. Zij moesten derhalve van de weinige minuten, dat de nog heerschende duisternis zou aanhouden, gebruik maken, om, vóór het aanbreken van den dag, buiten het bereik der arglistige Indianen te zijn.

Allen, hoe uitgeput ook, spanden hun uiterste krachten in. Ofschoon dicht struikgewas en tal van moerassige plaatsen hen dikwerf in hun tocht zeer belemmerden, beweerde Roland nochtans, dat de verlaten ruïne minstens een uur achter hen lag, toen het daglicht eindelijk het dichte woud binnendrong. De reizigers haalden nu vrijer adem; hun opgeruimdheid vermeerderde nog, toen de wolken plotseling werden gescheiden, en de zon, in ongerepte heerlijkheid, van den hemel naar beneden straalde.

Weder ging er een uur voorbij, waarin Ralph zich tusschen het riet en door de moerassen heenwerkte, wat hem meer aanstond dan een weg door het open woud. En inderdaad handelde hij op dit punt verstandig en met doorzicht, want het gevaar, op Indiaansche verspieters te stooten, was in het hoogstammige woud grooter dan in dat donkere, ongebaande struikgewas.

Toch bleek al spoedig, dat Stackpole's slimheid in dit opzicht overdreven was. Voor hem zelf en de overigen zou het een geluk zijn geweest, indien hij, minstens in het eerste uur van de ontvluchting, op den rechten weg ware voortgesneld, in plaats van in bijna onbegaanbare moerassen den kostelijken tijd te verliezen.

De vluchtelingen kwamen thans uit de struiken te voorschijn en betraden een eng pad, door bisons, tusschen plat getreden en verdord gras gebaad. Het leidde naar een diepe bergkloof, waar zij het gemurmel en de schemering

van het water, dat zij moesten doortrekken, konden hooren en zien.

— Hier, schoone dame! — schreeuwde Ralph juichend, — hier is het wad, nauwelijks diep genoeg, om de vlekken van uw teere zooltjes af te wasschen. Nu hebben wij het gewonnen, en kunnen we die Indiaansche schoften duchtig uitlachen. Kikeriki! Kikeriki!

Met dezen schreeuw, die luid door de wildernis weerklonk, wilde Ralph juist de helling van den stroom naderen, toen plotseeling zijn gejubel verstoonde en plaats maakte voor een uitroep van schrik. Een geweerkogel, nauwelijks op zes pas afstands van hem, uit het bosch afgeschoten, floot hem door de haren en nam ereenige bosjes van mede. Terzelfder tijd werden er nog een dozijn andere schoten op de overige leden van het verschrikte reisgezelschap gelost, en sprongen veertien of vijftien Shawnees, onder luid geschreeuw, uit het bosch te voorschijn, waarin zij tot hiertoe waren verborgen. Drie van hen grepen den teugel van Edith's paard, terwijl het dubbele aantal zich op Roland Forrester wierp, en deze, nog vóór hij een hand ter zijner verdediging had kunnen uitsteken, zich reeds op den grond zag geworpen en gebonden.

Den verbijsterden Ralph scheen het niet beter te zullen gaan. Vier Indianen snelden, met opgeheven mes, op hem toe en riepen juichend: — Hebben u nu, paardendief! Hebben u, kapitein Stackpole! En nu niet meer loslaten! U braden aan een groot vuur!

— De eeuwige dood over mij! — brulde Ralph, — zóó gauw gaat dat niet! — En hij vuurde zijn buks, op goed geluk, tegen de wilden af, was met één sprong verdwenen in het naastbijzijnde bosch, waar zich een tamelijk steile helling bevond, en rende vervolgens voort, met de snelheid van een hert. Geweerschoten knalden hem na, en drie tot vier Indianen volgden hem op den voet. Hun geschreeuw, dat steeds meer in de verte weerklonk, vermengde zich met de luide zegekreten, waarin thans de op de hoogte achtergebleven Roodhuiden losbarstten.

Roland was radeloos tot het uiterste. Hij zag, hoe de oude Kaiser door de Indianen, tot bloedens toe, onder den voet werd getreden; hoe men zijn bleeke, bewusteloze zuster van het paard trok; en zulk een grimmige woede vervulde hem, dat hij reusachtige maar vergeefsche pogingen aanwendde, om zich van zijn boeien te bevrijden. Hij verkreeg daarmee niets, als dat hij door zijn vijanden werd bespot, die er een barbaarsch genoegen

in schepten, te zien, hoe hij zich vruchteloos uitputte. Intusschen verdubbelden zij de touwen waarmede hij was vastgebonden, en bonden zijne handen met een riem van buffelleer zoo vast op den rug, dat hij het bijna had uitgeschreeuwd van de pijn.

Er waren echter nog geheel andere en veel bitterder smarten voor hem weggelegd. Hij zag, hoe het bleeke gelaat zijner geliefde zuster de grootste ontsteltenis uitdrukte; hoe zij om hulp smeekend, de armen naar hem uitstreckte; hij zag de ruwe vreugde der hardvochtige en gruwzame wilden, en verwachtte elk oogenblik, dat men het hoofd der teere vrouw met een slag van den tomahawk zou verbrijzelen. Hij wilde om genade en erbarming smeeken, maar de angst verlamde zijne stem en zijne zintuigen begonnen hem te begeven. Een bezwijming breidde hare donkere vleugelen over hem uit, en hij verviel in een toestand van bewusteloosheid, zonder — en gelukkig voor hem — iets te bemerken van hetgeen er rondom hem voorviel.

XI.

POGING TOT REDDING.

Toen Roland weder tot bewustzijn kwam, was het tooneel om hem heen geheel veranderd. Het luide, hoonende gejuich der wilden was verstomd; niets verstoorde meer de diepe stilte der wildernis dan het ruischen van het loover in den wind en het zachte gemurmur der kabbelende golven. Zelfs de Roodhuiden waren verdwenen. Om zich heen ziende, ontdekte hij geen ander levend wezen dan een vogel, die boven zijn hoofd in de takken rondsprong. De jonge krijgsman gevoelde zich echter nog steeds door de touwen in zijne bewegingen belemmerd, en plotseling kwam het vreeselijk vermoeden bij hem op, dat de Shawnees het

gruwzaam voornemen konden hebben gekoesterd, hem hier in de wildernis, eenzaam en hulpeloos, te laten versmachten.

Die vrees duurde echter niet lang, want toen hij een wanhopige poging deed, om zich van zijn boeien te bevrijden, voelde hij een ruwe vuist op zijn keel, terwijl een zware stem hem in het oor fluisterde:

— Langmes stil liggen! Zien, hoe Piankischaw de broeders van Langmes doodt! Piankischaw een groot krijgsman!

Roland wendde met moeite het hoofd om, en zag in het bosch achter hem een grimmigen, ouden krijger, met woest voorkomen, die hem nu eens met de koude wreedheid van een wilde kat aanzag, dan weder den blik richtte naar de helling van den berg, waar zeker iets bijzonders plaats had.

Roland, nog altijd geheel verward en verbijsterd, wilde eenige vragen tot zijn bewaker richten; maar nauwelijks had hij den mond geopend, of de Indiaan, een blank mes tegen zijn keel leggende, zeide met nadruk: — Indien Langmes spreken, hij sterven! Piankischaw met de broeders van Langmes vechten! Piankischaw groot krijgsman!

Roland zweeg, en liet den vrijen loop aan zijne gedachten, die juist niet van de vroolijkste konden zijn. Zij werden echter spoedig afgeleid door een trappelend gedruisch in de verte, dat hij aanvankelijk hield voor het gestamp eener naderende kudde buffels; maar weldra bemerkte hij, dat het afkomstig moest zijn van paarden, die in aller ijel kwamen aangesprongen naar het steenachtige pad, waarop hij gevangen was genomen.

Zijn hart klopte van blijde hoop. Want wie konden die ruiters anders zijn dan een schaar dappere Kentuckyers, door Nathan wellicht te hulp geroepen. Hij kon zich nu gemakkelijk het verdwijnen der Indianen verklaren: ongetwijfeld hadden zij, bij de nadering van den troep, hun schuilplaatsen weder opgezocht.

— Verbergt u maar, deugnieten! — mompelde hij grimmig, — ditmaal zult ge niet ontkomen, nu ge met dappere mannen en niet met verschrikte vluchtende vrouwen hebt te doen!

In de eerste opwelling zijner gevoelens beproefde hij het hoofd op te heffen, om des te eerder de naderende vrienden te kunnen zien. Tegen zijne verwachting werden zijne pogingen door den wilde gesteund, die hem daartoe de gemakkelijkste houding deed aannemen en met vreeselijken spot zeide: — Zóó kunt ge zien hoe Piankischaw de scalpen van Langmes, uwen broeder, neemt! Piankischaw een groot krijgsman, Langmes niets!

Meermalen werden deze woorden door den Indiaan herhaald, terwijl Roland opmerkzaam de streek beschouwde, die vermoedelijk weldra het tooneel zou worden van een fellen strijd. De berg, waarom het buffelpad liep, was bijna geheel van boomen ontbloot; slechts hier en daar stonden in het gras eenige kromme cederstammen, terwijl de bodem op vele plaatsen diepe scheuren en spleten vertoonde, noodzakelijke hindernissen voor de bewegingen der ruiters. De wilden lagen op de loer, halverwege de helling, waar slechts weinig boomen stonden, die de aanvallers konden beschermen, terwijl gene zulk een goede, door rotsen en houtgewas bedekte stelling hadden ingenomen, dat zij den voortdringenden veel schade konden toebrengen. Nochtans koesterde Roland bijna in 't geheel geen bezorgdheid over den uitslag van den ophanden strijd. Het getal Shawnees kon, naar zijne opvatting, nauwelijks vijftien of zestien krijgslieden bedragen, terwijl zijne vrienden ongetwijfeld sterker in aantal zouden zijn.

Hoe groot was zijne teleurstelling, toen de troep uit de wouden te voorschijn kwam, en hij slechts een klein getal jongelieden ontwaarde, die met zulk een groote haast naderbij snelden, alsof zij er niet het geringste vermoeden van hadden, dat de vijand zich in hinderlaag had gelegd. In den aanvoerder herkende hij terstond den jongen Tom Bruce, gevolgd door ongeveer tien jongelieden, welgewapend en van geweren voorzien, die zij gereed hielden om terstond af te vuren. Vreezende, dat zij regelrecht op den vijand zouden aanloopen, vergat Roland den hachelijken toestand, waarin hij zelf zich bevond, en riep zoo hard hij kon: — Weest voorzichtig voor de hinderlaag! Halt!

Meer kon hij niet zeggen, want zijn bewaker pakte hem bij de keel, en scheen zeer geneigd hem het hoog opgeheven mes in de borst te stooten. Roland bemerkte echter, tot zijn vreugde, dat zijn geroep althans niet ongehoord was gebleven. De Kentuckyers maakten oogenblikkelijk halt. Roland zag hen van de paarden springen, die door een der jongelieden terstond achter den rug van den berg werden gevoerd. Thans zwaaide Tom Bruce zijn geweer, wees met de hand naar de hinderlaag der wilden, en riep zijn metgezellen toe:

— Nu, jongens, daar zijn de arme gevangen vrouwen en de Roodhuiden! Strijdt ter eere van Kentucky en ter wille van de vrouwen! Ieder op zijn plaats, elke kogel een Roodhuid! Jaagt de beesten uit hun schuilhoeken op!

Deze toespraak werd met een luid gejuich beantwoord van de

zijde der jongemannen, die hierop de bevelen van hun aanvoerder gehoorzaamden. Zij verdeelden zich. Nauwelijks hadden de Indianen dit gezien, of zij vuurden uit het bosch, in de nabijheid van Roland, een salvo van zes of zeven schoten, die echter niemand troffen.

— Daar zijn de honden! — riep Tom, toen hij met zijn makkers achter het nabijzijnde boschje sprong. — Toont, dat ge mannen zijt!

— Langmes groote gek! — schreeuwde de oude krijger, die bij Roland de wacht hield. — Piankischaw ze opvreten!

Met deze woorden ijde hij van daar, om zich bij zijne makkers te voegen, en liet het aan Roland over zich over zijn boeien te troosten, zoo goed hij vermocht.

De strijd, die thans volgde, had voor den jongen krijgsman iets geheel nieuws en eigenaardigs. In alle gevechten, door hem bijgewoond, stonden de vijandelijke krijgers in het vrije veld tegenover elkaar, zoodat zij elkaar in de oogen konden zien. Hier echter zag niemand zijn tegenstander, daar beide partijen verborgen lagen in het gras, en zich achter rotsen en struiken zoo zorgvuldig verschansten, dat men slechts, door het nu en dan afvuren van een buks, hun aanwezigheid kon bespeuren. Bovendien vocht hier ieder voor zich, terwijl in het open gevecht de eene groep zich tegenover de andere bevond, en men uit de ondersteuning der naastbijzijnde kameraden steeds nieuwen moed en hoop putte.

Roland meende, dat in een gevecht, als dit, geen der partijen groot nadeel kon ondervinden; maar het duurde niet lang, of hij kwam van die dwaling terug. De strijdenden kropen, zich zorgvuldig gedekt houdende, steeds dichter naar elkaar toe, en de schoten, die in den beginne slechts spaarzaam vielen, knalden thans veelvuldiger. Ook bewees nu en dan het gejuich van een Indiaan, of het wilde krijgsgeschreeuw van een Kentuckyer, dat aan weerszijden de strijdlust aangroeiende. Te gelijker tijd bemerkte Roland, dat beide partijen zich over een breede linie verspreidden, en besloot hij daaruit, dat de Kentuckyers zich wel wachtten rug en flank aan den vijand bloot te stellen, maar daarentegen besloten waren hun tegenstanders op alle mogelijke wijzen en onder alle omstandigheden het, hoofd te bieden.

Op die wijze duurde de strijd verscheiden minuten achtereenvolgt. Voor Roland, die van de strijdenden slechts weinig zag, en niet bij machte was zich te mengen in het gevecht, welks uitslag over zijn lot besliste, was dit een groote marteling.

Opeens sprongen, vol woede en strijdlust, drie jonge Indianen uit hun schuilhoeken te voorschijn en stormden, met een luid krijgsgeschreeuw, op de Kentuckyers los. Roland sidderde, want hij vreesde, dat die vermetele daad het begin was van een aanval der geheele Indianen-schaar, die zonder twijfel hun in aantal zwakkere tegenstanders tot den terugtocht zouden dwingen. De jonge krijgsman bedroog zich echter, want nauwelijks verhieven zich de bruine gestalten der wilden uit het gras, of te gelijker tijd werden er drie geweren op hen afgevuurd. Elk schot bracht verderf onder de doldrieste krijgslieden. Twee hunner stortten op de plaats zelf neder, terwijl de derde, wild zijn strijdbijl zwaaiend, nog slechts een paar schreden vooruitwankelde en daarna eveneens levenloos neerzeeg.

Het gejuich der Kentuckyers over dien gunstigen uitslag weerklonk luide en vreugdevol, zij verzuimden geen oogenblik om van het zoo gelukkig verworven voordeel gebruik te maken.

— Lang leve ons oud Kentucky! — riep Tom Bruce met jubelende stem. — Nog eens, jongens, geeft hun van katoen! En dan voorwaarts! om de zwakke vrouwen te bevrijden!

Het geluid van de bevriende stem, dat op zulk een korten afstand werd vernomen, vervulde het hart van Roland met de meest blijde verwachtingen, en zonder zich om de Indianen te bekommeren, riep hij luide om hulp. Zijn geroep werd echter verdoofd door een wild en woedend gebrul, waardoor de Indianen lucht gaven aan hun smart en toorn over het sneven hunner drie makkers. De woede verblindde hen zelfs zóó, dat zij alle voorzichtigheid, die hen tot hiertoe had geleid, geheel uit het oog verloren. Allen snelden, ten gevolge van een onweerstaanbaren drang, uit hun schuilhoeken het open veld in, en stormden onder een gillend gehuil op de Kentuckyers los. Hun ontijdige ijver werd echter spoedig gekoeld. Iedere Kentuckyer mikte met de grootste koelbloedigheid op zijn man, en toen het salvo weerklonk, verdwenen de aanvallers snel weder in het gras en achter de boschjes, en zetten den strijd op de vroegere wijze voort, die hun meer waarborgen voor hun veiligheid beloofde.

Van beide zijden werd nu onophoudelijk en hevig geschoten, vooral van den kant der Kentuckyers, die, aangemoedigd door den gunstigen uitslag, met steeds grooter stoutmoedigheid voorwaarts drongen, zonder echter hun persoon meer bloot te geven dan hoognoodig was. Thans groeide ook Rolands hoop hoe langer hoe meer aan, zijn vroegere moedeloosheid verdween geheel. Ten gevolge van het levendig aandeel, dat hij aan het gevecht nam, vergat hij zelfs de pijn, die de diep in het vleesch snijdende

touwen hem veroorzaakten, en de lustige „hoera's!" der bevriende krijgslieden deden zijn hart oneindig weldadig aan. Thans hoorde hij, hoe Tom Bruce, te midden van het heetst van den strijd, zijn makkers toeriep: — Komaan, jongens, laat nu nog eenmaal de buksen knallen, en dan met de kolf, het mes en de strijdbijl er op los!

Het had inderdaad den schijn, alsof de zware verliezen, welke de Indianen getroffen hadden, den strijd zouden doen eindigen ten gunste der blanken, en Roland bemerkte dan ook, dat de Roodhuiden langzaam terugtrokken en hun vroegere schuilplaatsen weder opzochten. Het volgend geroep van Tom Bruce scheen thans aan de geheele zaak haar beslag te geven, daar het een besluit verried, dat duidelijk zijn vertrouwen op de overwinning te kennen gaf.

— Klaar, jongens! — hoorde Roland hem opnieuw roepen. — Nu met de geladen buksen er op los en geeft ze van katoen!

Op dit oogenblik, waarin alles zou worden beslist, en Roland vol vertrouwen den gunstigen uitslag te gemoet zag, gebeurde er iets, dat plotseling verandering bracht in den toestand, en den dapperen Kentuckyers de vruchten hunner koene en manhafte vastberadenheid ontnam. Nauwelijks had Tom Bruce de zooeven genoemde woorden uitgesproken, of eene stem, nog doordringender dan de zijne, weerklonk naast hem uit het bosch, die den Kentuckyers toebrulde: — Zoo is het goed! De eeuwige dood over mij! er op los, als een slachtershond, met klauwen en tanden! Messen en schedelsplijters, doet dien honden de kracht van uw staal gevoelen! Kikeriki! Kikeriki!

Op dit geschreeuw, dat zoo onverwacht weerklonk, keek de jonge Tom Bruce achter zich en bespeurde de gestalte van Ralph Stackpole, die zich juist een weg door de lage hazelnotestruiken had gebaad. Met ontsteld gelaat zag hij den paardendief aan, en zijn tot hiertoe zoo duidelijk betoonde moed week plotseling voor schrik en ontzetting. Hij toch meende, dat Ralph sedert lang opgehangen en gestorven was, en nu hoorde hij plotseling diens welbekende stem, die hem met zulk een bijgeloovige vrees vervulde, dat hij zijne positie, zijne makkers, de Shawnees en alles vergat, behalve het feit, dat de geest van een gehangene zijn weg had gekruist.

— Hemel en aarde! — riep hij uit, — daar is Ralph Stackpole! Met deze woorden rende hij weg, en liep in den blinde

op den vijand aan, dien hij binnen enkele oogenblikken zou hebben bereikt, indien, voordat hij vijftien schreden was genaderd, een geweerkogel hem niet ter aarde had geworpen.

Ralph's verschijning bleef ook op de andere mannen niet zonder uitwerking. Zij werden, evenals Tom, aangegrepen door panischen schrik, en daar de Indianen van hun verbijstering gebruik maakten en op hen losstormden, was dit voorval en de val van hun aanvoerder voldoende, om de lieden geheel in de war te brengen. Zij sloegen op de vlucht en ijlden van het slagveld, alsof er spoken achter hen zaten. Op de kampplaats bleven alleen de zwaar gewonde Tom Bruce en nog twee anderen, door de kogels der Indianen gedooide Kentuckyers. Vergeefs brulde Ralph, die thans begreep dat zijn onverwachte verschijning de oorzaak van den schrik was geweest, dat hij geen geest maar een mensch was, van vleesch en been; men hoorde hem niet, en er bleef hem ten slotte niets over dan zoo goed hij kon zijn leven te redden.

— De eeuwige dood over mij! — brulde hij, en wilde juist wegsnellen, toen een gesteen van Tom hem aan diens zijde riep. — Zijt ge nog niet dood, Tom? — vroeg hij. — Welnu, sta dan op, want hier is alles verloren!

— Het is met mij gedaan, — zuchtte Tom. — Ik ben maar blijde, dat ge geen geest zijt, en de galg nog eenmaal zijt ontkomen. Vaarwel, Ralph, en beter u!

— De eeuwige dood over mij! zoo wil ik u niet verlaten! — brulde Ralph, terwijl hij hulp zoekend, rondkeek. Een gelukkig toeval begunstigde hem. De Briareus van kapitein Forrester had zich losgerukt en liep vrij op de kampplaats rond. In een ommezien had Ralph hem opgevangen, tilde den gewonden Tom er op, en zag nu met vreugde, hoe hij, in vliegende vaart, zijn makkers achterna-rende. Daarop stormde hij zelf het bosch in, om de kogels der Indianen te ontgaan, en kon weldra, daar alle slingerpaden hem nauwkeurig bekend waren, met alle vervolging van de zijde der Roodhuiden den spot drijven.

Roland was van alles, wat wij poogden mede te deelen, ooggetuige, in een stemming, die zich moeilijk laat beschrijven. Van het top-punt der hoop werd hij weder gestort in den afgrond der vertwijfeling; de gedachten en gewaarwordingen, die hem, na de vlucht der blanken, vervulden, waren weinig opwekkend.

XII.

DE SCHEIDING.

De vervolging, waarvan de korte maar hevige strijd oorzaak was geweest, hield langer aan dan een uur. Eerst toen kwamen de Shawnees met hun buit, uit twee paarden bestaande, terug. Op den rug der dieren zaten zooveel Indianen, als er slechts plaats hadden kunnen vinden, juichend en jubelend, en zich meer aanstellend als moedwillige schooljongens dan als mannen, die meesters van het strijdperk waren gebleven.

Die vreugde duurde niet lang. Toen zij op de kampplaats kwamen, veranderde deze plotseling in een klagend gehuil, dat, daaraan twijfelde Roland niet, hun gevallen vrienden gold. Het weeklagen maakte echter spoedig plaats voor een andere uitbarsting van gevoel, en ontaarde in een woedend gebrul, toen de wilden de lijken der twee gesneuvelde Kentuckyers bemerkten. Zij snelden naar hun slachtoffers toe, traden dezen met voeten, doorboorden de levenlooze lichamen met hun messen, brachten hun met de tomahawks diepe wonden toe, en zoo groot was hun opgewondenheid, dat zij, in hun woeste uitingen van hartstocht, elkaar poogden te overtreffen.

Gedurende die barbaarsche handelingen naderden meerdere Roodhuiden, onder wie ook hun aanvoerder Piankischaw, den ongelukkigen Roland. Piankischaw hief, vóór den gevangene staande, zijn strijdbijl op, en terwijl hij met een duivelachtigen blik op Roland neerzag, wilde hij dezen met een enkelen slag het hoofd verbrijzelen. Zijn metgezellen echter hielden zijn arm tegen, fluisterden hem eenige woorden toe, waarop zijn grimmigheid plaats maakte voor een woest en buitensporig gebrul van zegepraal.

— Goed! — schreeuwde hij, terwijl hij den kapitein met spottende vriendelijkheid toeknikte. — Langmes niets doen! U medenemen naar het volk van Piankischaw.

Na deze woorden, waarvan Roland den zin niet begreep, verwijderden zich de mannen weder, om de lijken der gevallen krijgers te helpen begraven. Dezen werden naar den voet van den berg gedragen, en daar zwijgend onder het kreupelhout of in rotskloven neergelegd. Na de plechtigheid wendden de Indianen zich opnieuw tot Roland. Nauwelijks echter kreeg Piankischaw den gevangene in het oog, of hij gevoelde plotseling andermaal de begeerte in zich opkomen om hem te dooden. Maar ook ditmaal hielden zijn metgezellen hem daarvan terug, terwijl zij hem andermaal woorden toefluisterden, die zijn vroegere grimmigheid in vroolijkheid deden verkeerren.

— Goed! — riep hij — Langmes gaan naar het volk van Piankischaw! Groote vertooning maken voor Piankischaw!

Terstond begon hij rondom den gevangene te dansen, maakte daarbij zulke vreemde grimassen en verdraaide zijn lichaam op zulk een wonderlijke manier, dat Roland het niet dan met de grootste verbazing kon aanzien. Hierop begaven de Indianen zich naar de plek waar reeds de overige Indianen waren verzameld, om aangaande het lot van den gevangene een besluit te nemen.

Roland zag hen na en bespiedde de vergaderde mannen aan de overzijde. Het werd hem duidelijk, dat de Indianen in het jongste gevecht belangrijke verliezen hadden geleden, maar van zijne zuster ontwaarde hij niets, evenmin als van Telie Doe. Hij bemerkte echter achter een boschje, in de nabijheid der beraadslagenden, een reusachtigen Indiaan, blijkbaar aldaar als schildwacht geplaatst, en besloot daaruit, dat de Shawnees achter dat boschje de arme vrouwen moesten hebben verborgen. Niet ver van hem lag het lijk van zijn ouden dienaar Kaiser, die onder de mishandelingen der wilden het leven er bij had ingeschoten.

Onder den buit, die weldra werd verdeeld, bevonden zich behalve doeken, voorwerpen ter versiering, kralen, wapenen, pijpen en kruit, ook een paar flesschen vuurwater (waaronder de Indiaan brandewijn verstaat). Een man, met levendige kleuren beschilderd, gaf iederen Indiaan zijn deel, terwijl de wijze waarop hij dat deed, aantoonde, dat hij bij de Indianen in aanzien stond, ofschoon hij ten slotte de eindbeslissing aan een anderen Shawnee overliet. Deze had een buitengewoon woest en grimmig voorkomen, en geleeke, oud en afgeleefd als hij was, op een verweerden wolf. Hij zat in sombere gedachten verdiept op een steen, en gaf met veel ernst en groote waardigheid zijn bevelen aangaande de verdeling van den buit.

Nadat deze, tot aller tevredenheid, was afgeloopen, richtten de Roodhuiden hun blikken, met een uitdrukking van trotschen hoon, op den gevangene, terwijl de oude hoofdman, uit zijn gepeins ontwakend, opstond en eene toespraak hield, die, met Engelsche woorden vermengd, door Roland voor een gedeelte werd verstaan. In hoofdzaak scheen zijn spreken hierop neer te komen, dat hij een groot, dapper hoofdman was, nooit een blanke uit medelijden spaarde, zoodat hij met recht den bijnaam van Steenen-Hart, waarop hij aanspraak maakte, voeren mocht. Zijn gemoed was dan ook even hard als de rotsbodem onder zijn voeten. Hierop schold hij op den gevangene, die zijn krijgers zooveel moeite veroorzaakt en eenigen van hen had gedood, voer in woedende bewoordingen tegen den Dshibbenonoseh uit, en zwoer dat hij dezen dooden en zijn scalp zou nemen, waar hij hem ook mocht vinden.

Op deze woeste toespraak volgde een beraadslaging, of men den gevangene terstond zou dooden of naar hunne wigwams (hutten) medevoeren, om hem aldaar te martelen tot een langzamen dood. De laatste spreker was de oude Piankischaw. Zijne woorden gingen vergezeld van zulke sprekende gebaren, dat zij een groote uitwerking hadden, zelfs op den hoofdman, die zich Steenen-Hart noemde. Deze gaf aan het slot van de toespraak een teeken aan een jong krijgsman, die terstond een der buitgemaakte paarden naderbij bracht, dat aan Piankischaw werd gegeven, en door dezen aan twee Indianen van zijn eigen stam werd afgestaan. Hierop ontving de oude Piankischaw een vaatje vuurwater, waarvan hij den inhoud met zichtbaar genot berook, en ten slotte leverde men hem ook den geknevelden Roland uit, die begroet werd met een vreugdegejuich, waarmede al de aanwezige Indianen instemden.

Deze algemeene instemming scheen het teeken te zijn, dat de vergadering was ontbonden. Allen sprongen op en herhaalden hun gillend geschreeuw, terwijl Piankischaw een strik om den riem, die de armen van den gevangene vastbond, bevestigde, en hem naar het paard poogde te sleepen, waarop zijn beide jeugdige krijgslieden reeds het vaatje met brandewijn hadden geladen.

Roland's laatste hoop, in de nabijheid zijner arme zuster te kunnen blijven, vervloog. De hoofdschaar der wilden nam afscheid van den kleinen troep van Piankischaw, en men was juist op het punt op te breken, toen plotseling Telie Doe naar voren ijde, op Roland toesnelde en den ouden Piankischaw den strik poogde te ontrukken, waaraan deze den gevangene medevoerde. Zij greep den strik met een onverwachten ruk, haar oogen zagen fonkelend

rond in den kring, totdat zij op den man bleven gericht, die, met levendiger kleuren dan de Indianen beschilderd, het verdeelen der prijzen op zich had genomen.

— O vader, vader! — riep zij hem toe, — wat begint gij? Gij moogt hem niet uitleveren aan zijn moordenaars! Ge beloofdet.....

— Stil, zottin! — viel de aldus toegesprokene haar in de rede, terwijl hij Telie bij den arm greep en uit Roland's tegenwoordigheid poogde te verwijderen. — Ga waar je behoort, en zwijg!

— Neen, ik wil niet zwijgen, ik wil niet, vader! — antwoordde Telie. — Gij zijt een blanke, vader, geen Indiaan; gij hebt mij beloofd, dat hem geen leed zou geschieden. Dát hebt gij mij beloofd, vader, o zeker, dat hebt gij!

— Vervloekte zottin, weg, zeg ik! — riep de man met donderende stem, terwijl hij nogmaals poogde Telie te verwijderen. Maar het meisje hield in hare vertwijfeling Roland zoo krachtig vast, dat anderen te hulp moesten snellen om hare armen los te maken. Doch ook dezen weerstond zij, en eerst toen haar vader zijn mes trok, en met woedende gebaren dreigde haar het wapen in het hart te zullen stooten, gaf zij verschrikt, bleek en ontsteld, allen tegenstand op, wierp zich aan de voeten van den barbaarschen man en smeekte om het behoud van haar leven. Van dit oogenblik werd gebruik gemaakt. Onverwijd sleepte men Roland weg en maakte zich meester van Telie, die tevergeefs alle pogingen aanwendde, om den gevangene te volgen en hem aan de handen zijner bloeddorstige vijanden te ontrukken. Nog op verren afstand kon Roland haar kreten hooren; dit sneed hem door de ziel, ofschoon zijne smart over de scheiding van zijn arme zuster alle andere gevoelens van bitterheid scheen te willen verdooven.

Nadat Piankischaw en zijn begeleider den heuvel waren afgedaald, sprong de oude in den zadel, greep het uiteinde van den strik, waarmede Roland gebonden was, reed in het wad en sleepte den ongelukkigen gevangene achter zich voort. Het wad was breed, diep en rotsachtig, de stroom zoo hevig, dat Roland meer dan eens neerstortte en ongetwijfeld zou zijn verdronken, indien niet de beide andere Shawnees tot zijn hulp steeds in de nabijheid waren gebleven.

Eindelijk was men den stroom doorgetrokken; de Roodhuiden snelden naar den tegenover liggenden oever, waar zij nog een-

maal halt maakten, om hun bondgenooten voor het laatst een afscheidsgroet toe te wuiven. Ook Roland wierp een blik op de aftrekkende vijanden, en het ging hem als een dolksteek door het hart, toen hij, te midden van hen, Edith meende te herkennen, die te paard zittend, werd vastgehouden door den arm van een reusachtigen Indianen, en weldra achter de eerstvolgende kromming van het woud verdween. Een kleine troep Indianen vertoefde nog op den heuveltop, het afscheidsgeluik van Piankischaw beantwoordend, die vervolgens de richting van het westen insloeg, en, zijn gevangene achter zich voortslepend, de dicht begroeide wouden binnendrong.

XIII.

PIANKISCHAW.

De pijn, door de vast aangetrokken riemen den ongelukigen Roland veroorzaakt, was zoo hevig, dat hij meer dan eens het bewustzijn verloor. Daardoor werd de spoed, waarmede de Indianen voorttrokken, niet weinig vertraagd, en dit was dan ook vermoedelijk de reden waarom zij hem eindelijk zijn boeien afnamen. Medelijden, of veeleer vrees, den gevangene door den dood te verliezen, bewoog hen hem eenige deelneming te betoonen. Zij wieschen zijn gezwollen handgewrichten met het frissche water uit een beek, aan den oever waarvan zij een poos uitrustten; verbonden eenige kleine wonden met gestampte, geneeskrachtige kruiden en reikten hem, tot versterking, een kleinen houten beker met brandewijn. Roland wees echter deze lafenis van de hand, hetgeen Piankischaw met groot welgevallen bemerkte, die nu zelf den beker ledigde, voor den gevangene bestemd.

— Goed! — riep hij, — zeer goed! Piankischaw vriend van 't blankgezicht. Blankgezichten maken goeden drank!

Van nu af bleef de houding der Indianen vriendelijk, en ofschoon de oude Piankischaw, toen de reis opnieuw werd voortgezet, zijn strik om den hals van den gevangene wierp, opdat hij niet zou ontsnappen, praatten zij nochtans zeer vertrouwelijk met Roland, die echter hun woorden, aangezien hij de Indiaansche taal niet machtig was, niet kon verstaan. Zelfs Piankischaw scheen in de vrolijkste luim te zijn. Hij klopte zijn gevangene op den schouder, verklaarde hem, in gebroken Engelsch, zoo goed hij kon, dat hij hem naar de hoofdlegerplaats van zijn stam voeren en hem tot zijn zoon wilde aannemen, en gaf hem nog meer bewijzen van zijn plotseling ontwaakte genegenheid. Deze was echter uiterst veranderlijk en had voor het grootste deel zijn grond in de aanwezigheid van het vaatje brandewijn, dat de oude, vaker dan zijnen metgezellen lief was, aan de lippen bracht. Onder het drinken was hij vriendelijk, maar weldra maakte zijn goede luim plaats voor aanvallen van woede, en meermalen dreigde hij den gevangene op de plaats te dooden. Slechts de aanwezigheid der beide jongere Indianen vermocht Roland meermalen van een plotseligen dood te redden.

De beide krijgers verweten hun stamgenoot de wijze waarop hij zich gedroeg, en wierpen hem voor de voeten, dat zijn neiging tot drinken een krijgsman, in een vijandelijk land, volkomen onwaardig was. Inderdaad gedroeg zich Piankischaw, met betrekking tot het vaatje, dan ook als een visch, die speelt met het uitgeworpen aas, aarzelend of hij bijten zal of niet, totdat hij, der verleiding niet langer weerstand kunnende bieden, het vette hapje snapt en dit met den dood moet bekoopen. Het verging den oude met het vuurwater evenzoo. Hij aarzelde en aarzelde, en dronk dan weder met groote begeerigheid, waarvan het gevolg was, dat de aanvallen van woede en genegenheid steeds heviger werden. Later begonnen echter de uitingen van haat te verminderen en ving hij aan, in de Engelsche taal, te verhalen van het lijden, dat in zijn langdurig leven zijn deel was geweest. Ook tegen Roland richtte hij zijn klachten, die daardoor tevens de oorzaak zijner woede leerde kennen. Het gold het verlies van een zoon, in den strijd tegen de blanken gevallen.

— Verloren zoon! — riep hij uit. — Was goed jager, dooden buffels en beren en herten en verzorgen oude en jonge vrouw! Was groot krijgsman! Dooden Kentucky-man en nemen scalp! Nu

dood! Nu niet meer groot jager en krijgsman! Hij niet terugkeeren! Piankischaw niet meer zien dapperen zoon!

Zoo klaagde hij, en voer dan weer uit tegen Roland, dien hij het volgend oogenblik met liefkoozingen overlaadde, slechts zwijgende, om het vaatje weder aan zijn lippen te brengen, waarvan de inhoud hem op aangename wijze den tijd scheen te korten.

Langzamerhand begon hij de ondubbelzinnigste teekenen van volslagen dronkenschap te geven. Toen de zon ten ondergang neigde, wankelde hij in den zadel van zijn paard, terwijl hij zijn geweer, waarvan hem de last allengs te zwaar werd, aan den gevangene overreikte. Roland greep er begeerig naar, maar het wapen werd hem terstond ontrukkt door een der jonge Indianen, die te verstandig was, om het aan de handen van een gevangene toe te vertrouwen.

Den ouden Piankischaw scheen het onverschillig, wie hem van den last had bevrijd. Hij zette zich op zijn gemak in den zadel, draafde, pratend en weenend, al naar de ingeving van het oogenblik, voort, nu eens een Indiaansch lied zingende, dan weder het hoofd van slaperigheid op de borst latende hangen. Eindelijk overweldigde de slaap hem geheel; hij was niet meer in staat zijn ros te besturen, en toen het vermoeide dier een oogenblik stilstond, om aan de groene bladeren van een struik te knagen, verloor Piankischaw het evenwicht en tuimelde, als een blok uit den zadel, op den grond.

De beide jonge krijgslieden, die reeds lang met moeite hun ontevredenheid hadden onderdrukt, barstten thans in een hevigen aanval van woede uit. Zij grepen het vaatje brandewijn, slingerden het met kracht op den grond, verbrijzelden het met hun tomahawks, en hielden niet op, voordat de geheele inhoud er van den bodem drenkte.

Terwijl zij aldus bezig waren, richtte de oude Piankischaw het hoofd op, keek met een domme uitdrukking in het rond en greep, toen hij begon in te zien wat er voorgevallen was, verwoed naar het geweer, zette den loop tegen den kop van het paard en schoot het ros op de plaats dood.

— Vervloekt paard van bleekgezicht! — brulde hij, — afgooien ouden Piankischaw! Jij sterven, hond!

Deze overijldede daad, in de woestheid der dronkenschap gepleegd, wekte den toorn van Piankischaw's metgezellen nog meer op. Zij scholden hem duchtig uit. De oude verdedigde zich zoo goed hij kon, door te zeggen, dat zij onnoodig het vuurwater hadden weggeworpen, en de twist eindigde ten slotte daarmede, dat zij hun woede

koelden aan den armen, geheel onschuldigen gevangene. Hun goede luim week geheel en al; de oude Piankischaw wierp zich op Roland, dien hij met alle mogelijke scheldnamen overlaadde, terwijl de jonge krijgslieden hem opnieuw de armen vastbonden en hem drie zware pakken, benevens het zadel en den toom van het doodgeschoten paard, op den rug stapelden. Daarbij kwam nog een groot stuk vleesch, dat Piankischaw van het paard sneed en voor het avondeten bestemde, en onder dien zwaren last moest Roland zijn gebieders volgen op den verren tocht, die tot zijn geluk niet lang meer werd voortgezet.

De nacht brak aan, en aangezien men een open plek in het woud bereikte waar een bron ruischte, maakten de Shawnees halt en gaven daardoor hun voornemen te kennen om op die plaats hun nachtkwartier op te slaan. Men ontstak nu een vuur, het paardevleesch werd aan een houten spit gestoken en gebraden, en de wilden smulden met het grootste welbehagen, terwijl Roland zich tevreden stelde met een dronk, met de hand uit de helder stroomende beek geschept.

Toen het maal geëindigd was, droegen de Indianen eenige hoopen bladeren bijeen, waarvan zij, onder een boom, in de nabijheid van het vuur, een legerstede bereidden. Roland werd gedwongen zich daarop uit te strekken, de Shawnees bonden hem voor dien nacht zoo zorgvuldig vast, dat er aan ontvluchten in het geheel niet te denken viel. Er werd een stuk hout afgehouden, dwars over zijn borst gelegd, waaraan zijn uitgestrekte armen en polsgewrichten zoomede zijn ellebogen werden vastgebonden. Daarna werd er een stang gelegd over de geheele lengte van zijn lichaam, aan de uiteinden daarvan zijne voeten en hals vastgebonden, zoodat hij onder een kruis lag, waardoor elke beweging van handen en voeten volkomen onmogelijk was. Bovendien legden de barbaarsche wilden nog een strik om zijn hals, dien een der jonge krijgslieden om zijn arm wikkelde, zoodat de minste beweging van den gevangene door hen moest worden opgemerkt.

Nadat deze voorzorgsmaatregelen waren getroffen, legden de Indianen zich aan de zijde van hun gevangene neder, en vielen terstond daarop in een diepen en vasten slaap.

Roland kon niet inslapen, want niet alleen zijn droefheid over het vreeselijk lot, dat hem en zijne zuster had getroffen, maar ook de schrikkelijke pijnen, welke de vast aangetrokken touwen hem veroorzaakten, hielden hem langen tijd wakker. Hij deed eenige pogingen om zich van zijn boeien te bevrijden, maar moest

zuchtend daarvan afzien, daar zij even vast zaten alsof ze van ijzer waren gesmeed. Nochtans herhaalde hij van tijd tot tijd zijne pogingen, maar steeds tevergeefs. Het kruis over hem lag zoo vast, dat het onder zijne rukken geen haarbreed op zijde week, en Roland zag eindelijk in, dat hij een gevangen man was, zonder middelen om zich te bevrijden, zonder hulp en zonder hoop.

Nochtans verloor hij den moed niet geheel, daar hij er op rekende, dat er zich gedurende den verderen tocht ongetwijfeld eene gelegenheid zou voordoen, die hij in zijn voordeel zou kunnen aanwenden. Onder zulke gedachten verstreek een groot gedeelte van den nacht. De maan verrees boven het woud, welks diepe duisternis zij een weinig verlichtte, en eindelijk vertoonde zich een zwakke schemering aan het uitspansel, als voorbode van den nieuwen dag. Het wachtvuur was omstreeks dien tijd bijna geheel uitgebrand. Rondom heerschte de diepste stilte, slechts afgebroken door een licht ruischen van het loover, als ergens een levend wezen, een konijn of vogel, er doorsloop, of wanneer de uitdoovende vlammen nog eenmaal opflikkerden en knetterden, om allengs uit te gaan.

Deze stilte was dubbel pijnlijk voor den armen Roland, met mateloos ongeduld het aanbreken van den dag verbeidend, die hem van de zoo hevig knellende boeien zou bevrijden. In zulk eene gemoedsstemming moest elke afwisseling, ook de geringste, hem welkom zijn, daar zij aan zijne gedachten een anderen loop gaf; en zoo was dan ook het toevallig neerstorten van de bijna verteerde brandstof, of de vonken, en het ten gevolge daarvan snel opstijgen der vlammen, een afwisselend verschijnsel. Hij beschouwde het spel van het licht, met de door het vuur rood gekleurde takken boven zijn hoofd, en vergat daardoor een oogenblik het bitter lijden, dat sedert zijne gevangenneming onophoudelijk hem met de diepste bekommernis vervulde.

Plotseling sloeg hem een schrik om het hart. Op het oogenblik, dat het vuur helder opbrandde, hoorde hij een knal, die als een donderslag weerklonk boven zijn hoofd, zonder dat hij, in zijne verbijstering, vermocht te onderscheiden, of het de wezenlijke donder dan wel het geluid was van een afgevuurd wapen. Nog voordat hij tot bezinning was gekomen, sprong een zwarte, reusachtige schaduw over zijn lichaam heen en vernam hij het doffe geluid van een bijlslag, die met geweldige kracht op het lichaam van een der naast hem sluimerende Indianen neerkwam. Een gillende kreet volgde, door den angst, den schrik en de pijn aan den getroffen Roodhuid ont-

lokt. Vervolgens vernam hij het geluid van wegsnellende voetstappen en hoorde hij hoe iemand, met woest gebrul, vluchtte in de diepte van het woud, gevolgd door een ander, die hem dicht op de hielen zat. Daarna werd alles stil; ook het doodsgereutel van den getroffen hield op, evenals het geritsel, dat zijn stuiptrekkende leden in het vertrapte loover veroorzaakten.

Roland was door deze raadselachtige gebeurtenis, die slechts een ondeelbaar oogenblik had geduurd, als verdoofd, en hij zou, daar hij in de houding waarin hij lag, niets kon zien, alles voor een droom hebben gehouden, indien het stenen en reutelen van den jongen Indiaan aan zijne zijde, dat steeds zachter werd, hem niet van de waarheid van het gebeurde had overtuigd. Maar wat had dit te beduiden? Was het schot, waarvan het geluid hem zoozeer verschrikte, afgevuurd door een vriend en werd de bijl gezwaaid door een arm, tot zijne redding, tot zijne bevrijding uit den vreeselijken toestand, opgeheven? De gedachte, dat zulk een geluk hem kon te beurt vallen, vervulde hem met nameloosze vreugde, en alles om zich heen vergetend, riep hij luide: — Keer terug, o, vriend en redder, keer terug en verlos mij van deze woeste bende!

Geen vriendenstem beantwoordde dezen kreet van vertwijfeling, maar uit het gras verhief zich thans een donkere, bloedige gestalte, wankelde naar Roland toe, rolde over het lijk van den gedooden krijgsman heen, en kroop nu, kermend en naar adem hijgend, op Roland's borst. Het vuur vlamde op, en bij het schijnsel daarvan herkende Roland, huiverend, den verschrikkelijken Piankishaw. In zijn krampachtig gebalde vuist glinsterde het mes, waarmee hij Roland reeds zoo dikwerf had bedreigd. Stervend zocht hij nog zijn woede aan den gevangene te koelen. Met sidderende vingers betastte hij overal diens lichaam, en richtte verscheidene onzekere en zwakke stooten tegen zijn borst, die ternauwernood Roland's kleeding doorboorden. Gedurende die machteloosze pogingen om den gevangene te doden, tuimelde hij, niet in staat zich overeind te houden, wankelend van den eenen kant naar den anderen, tevergeefs pogende, door zich met de linkerhand te ondersteunen, een vaste houding aan te nemen. Eindelijk begaven hem ook zijn laatste krachten, zijn messtooten werden steeds zwakker en onzekerder, en ten slotte zakte hij ineem, terwijl hij met het volle gewicht van zijn lichaam op Roland viel. Noch een paar malen stuiptrekte en steende hij, toen rekte hij zich lang uit, en Roland zag, dat zijn vreeselijke tegenstander den laatsten adem had

uitgeblazen, zonder zijne wraak aan hem, den gebonden gevangene, te hebben gekoeld.

In dien vreeselijken toestand, waaruit Roland zich, zonder hulp, onmogelijk kon bevrijden, verhief hij opnieuw zijne stem en riep hij den bijstand in van zijn onbekenden vriend en bondgenoot. Het woud weergalmde duidelijk van zijn kreten, de echo's in het rond herhaalden die, maar geen antwoord werd vernomen, geen voetstap naderde, en Roland sidderde bij de vreeselijke gedachte, dat hij door zijn vriend slechts was bevrijd, om onder het bloedige lijk hulpeloos en in wanhoop te versmachten. De angst voor dit vreeselijk lot, en de benauwende drukking, door het lijk van den ouden Piankischaw op zijn borst uitgeoefend, was meer dan zijn reeds uitgeputte krachten konden verdragen. Hij verloor het bewustzijn, waaruit hij echter, tot zijn geluk, weder zou ontwaken.

XIV.

DE BEVRIJDING.

Toen Roland de oogen weder opende, lag hij niet meer, als een gevangene, uitgestrekt onder het vreeselijke kruis. Zijn ledematen waren vrij, zijn hoofd rustte op de knieën van een man, die deelnemend hem voorhoofd en borst bevochtigde met het frissche water, uit de nabijzijnde beek, waarheen men hem, terwijl hij bewusteloos lag, moest hebben gedragen. Wild en verward zag hij rond, en daarbij viel het eerst zijn oog op de bloedige lijken der Indianen, wier gevangene hij tot hiertoe was geweest. Huiverend wendde hij den blik af van dat vreeselijk schouwspel, en richtte deze op het gelaat van zijn redder en bevrijder, in wien hij

thans, daar het intusschen dag was geworden, ten hoogste verbaasd en op het aangenaamst verrast, zijn vroegeren gids en boodschapper herkende, den trouwen, wakkeren kwaker Nathan. Deze hield zich steeds ijverig bezig met zijn menschlievende taak, en naast hem stond, vriendelijk met den staart kwispelend, kleine Peter, als verheugde deze zich er in, dat hij in Roland een ouden bekende had wedergevonden.

— Nathan, zijt gij het? — vroeg Roland, de hand des kwakers grijpende en een vergeefsche poging doende, om zich van diens knie op te richten. — Droom ik of waak ik? Om 's Hemels wil, hoe komt gij hier? En zijt ge 't inderdaad?

— Ik ben het, vriend, — antwoordde Nathan lachend — ik en kleine Peter en gij, anders niemand.

— En ik — riep Roland juichend — ik ben weer vrij! En de Shawnees en Piankischaw! Zijn ze allen dood, overrompeld, zijn al die ellendelingen verslagen?

— Zoo is het, — zeide Nathan met eenige aarzeling in zijn stem, — die boosaardige wilden zullen u niet meer lastig vallen.

— En wie, — vroeg Roland snel en met vuur, — wie was het, die mij bevrijdde? Ha! Nathan, er kleeft bloed aan uw gelaat en aan uwe handen! Waart gij het, die mij uit die verschrikkelijke gevangenschap verlost? O, spreek, Nathan, wakkere, dappere, goede Nathan, spreek!

— Ge beschouwt het dus niet als zonde en goddeloosheid, dat ik naar mijn buks greep en vuurde op dien schurk van een Indiaan, om u de vrijheid weer te geven en uw leven te redden? — vroeg Nathan. — In waarheid, vriend, enkel en alleen daarom geschiedde het, daar ik u langs vreedzamen weg onmogelijk had kunnen helpen. Ik zag de vijanden aan uw zijde liggen, te allen tijde gereed en bereid uw armen schedel met hun tomahawk te verpletteren; toen kon ik mij niet inhouden, en ik hoop, dat uw geweten mij om die daad niet zal veroordeelen.

— Veroordeelen! — riep Roland, terwijl hij Nathan's hand met warmte drukte. — Bij God! het was een daad waarvoor ik u eeuwig dankbaarheid verschuldigd ben, eene daad, die u de bewondering en de hoogachting van de geheele menschheid zal doen verwerven, zoodra ik ze wereldkundig maak.

— Neen, vriend, vertellen moet gij daarvan niets! — viel Nathan hem in de rede — Het is voorzeker reeds genoeg, indien gij voor uw geweten van de rechtmatigheid mijner daad over-

tuigd zijt. Zwijg daarom steeds over! alles wat ge mij zaagt doen en nog zult zien doen, en vergeet niet, dat ik een man des vredes ben.

— Maar, Nathan, — vroeg Roland, nadat hij den kwaker stilzwijgendheid had beloofd, — hoe staat het met mijne arme zuster? Hebt ge niets van haar gehoord of gezien? En mijne vrienden, de landverhuizers? Hebben zij de Roodhuiden niet achtervolgd en Edith bevrijd?

— Ge moet niet te veel opeens vragen, — antwoordde Nathan, terwijl er over zijn tot hiertoe vriendelijk gelaat een schaduw van droefheid en verlegenheid gleed. — Tracht eerst een poos tevreden te zijn en houd u bedaard, totdat uwe ijskoude voeten verwarmd en uwe wonden beter verbonden zijn. Zoo dra ge opstaan en loopen kunt, zult ge alles vernemen, wat ik weet, goed en kwaad. Laat het u voor het oogenblik genoeg zijn, dat gij u in veiligheid bevindt.

— Ach! — riep Roland. — ik bemerk uit alles, dat mijne arme zuster nog gevangene is, en ik, . . ik moet hier liggen, gekromd als een worm, en kan niets doen om hulp te verleen. Maar werken mijne vrienden, de kolonisten, dan niet mede aan de vervolging?

— Ge brengt mij door al uw vragen in verlegenheid, — zeide Nathan. — Indien ge uw arme zuster uit haar gevangenschap wilt bevrijden, moet ge vóór alles geduld hebben en weder behoorlijk op de been zijn. Aan dit laatste willen wij het eerst denken later zal ik u voorzeker mijn raad, waar het de bevrijding uwer zuster geldt, niet onthouden.

Bij die woorden begon Nathan weder ijverig de half afgestorven ledematen van Roland warm te wrijven en de verschillende lichte wonden te verbinden, die hij in den strijd had ontvangen. Daar Roland onder dit alles ongeduldig bleef en Nathan voortdurend verzocht hem alles mede te deelen, wat hij wist, stemde de kwaker eindelijk toe.

„De poging van den koenen man, om door de rijen der wilden, die de ruïne belegerden, te sluipen, was hem, in weerwil van velerlei gevaren, gelukt, en hij snelde nu langs den kortsten weg, door de bosschen, naar het Fort, toen hij, toevallig en gelukkig, een troep jonge mannen ontmoette, die, onder aanvoering van Tom Bruce, kwamen aandraven. Nathan deelde den jongelieden terstond den gevaarlijken toestand, waarin Roland verkeerde, mede, en vond hen tot hulp bieden terstond bereid, zonder

dat zij zich eerst wilden wenden tot de kolonisten of de bewoners van het naburig Fort. Tom Bruce nam Nathan achter zich op het paard, en nu ging het in galop de bosschen door, totdat het troepje, bij het aanbreken van den dag, de bouwvallen van het blokhuis bereikte. Tot aller verbazing vond men de ruïne geheel verlaten. Daar men echter de sporen der paarden in de bergkloof nauwkeurig waarnam en tot den uitersten rand van den stroom volgde, besloot men daaruit te recht, dat de reizigers de wanhopige poging hadden gedaan om door den vloed te ontkomen, waarbij vermoedelijk allen het leven moesten hebben verloren. Dat denkbeeld maakte de wakkere Kentuckyers woedend. Zij zochten in het struikgewas de sporen der Indianen op, en, dorstend naar wraak, volgden zij hun voetstappen, vast besloten hun woede in het bloed der moorddadige Roodhuiden te koelen. Nathan werd thans, daar men zijn diensten niet langer noodig had, ontslagen. Het lag echter niet in de bedoeling van dezen moedigen man achter te blijven, al had hij ook liever, dat de anderen niets van zijn krijgsdaden bemerkten. De gedachte dat hij mede schuld kon hebben aan het ongeluk, dat Edith en haren begeleider had getroffen, kwelde hem, en hij wilde niet rusten, voordat hij zich volkomen had overtuigd, dat men zijn trouwe hulp inderdaad niet meer behoefde.

Het eerst zette hij zijn nasporingen, zonder gevolg, in de bergkloof voort, volgde daarna de jongelieden, onderzocht de plek, waar de Indianen door de jeugdige Kentuckyers waren aangevallen, en verkreeg weldra de zekerheid, dat de reizigers zich op een onverklaarbare wijze uit den woedenden stroom hadden weten te redden. Voordat Nathan op de kampplaats verscheen, was het gevecht reeds ten nadeele der jonge Kentuckyers beslist, en werd hem door een der vluchtelingen, dien hij ontmoette, medegedeeld, dat enkel en alleen de verschijning van Ralph Stackpole schuld had aan de nederlaag. Onder het voortrijden noodigde de man onzen Nathan uit zich bij hem op het paard te zetten, welk aanbod deze echter, verlangend zijn nasporingen voort te zetten, afsloeg. Met zijn kleinen Peter in het kreupelhout verborgen, bespiedde hij de Indianen, totdat zij de vervolging hadden opgegeven en naar het strijdperk waren teruggekeerd."

— En nu, vriend, — ging Nathan voort, — vroeg ik kleinen Peter om raad, wat wij beginnen zouden, en waarlijk, wij waren beiden van meening, dat wij de moorddadige bende moesten volgen, totdat wij hadden ontdekt wat er van u en de

arme vrouwen was geworden. Wij kropen naar de berghelling aan de overzijde, en daar bevonden wij, dat al de Indianen reeds waren afgetrokken. Toen geraakte ik niet weinig in verlegenheid; maar gij weet nog niet, welk een neus kleine Peter heeft. Hij bracht mij weer op het rechte spoor, en nu bemerkte ik, dat de Indianen zich moesten hebben verdeeld. De hoofdmacht had den weg over den berg genomen, terwijl een kleinere afdeeling, met een paard en een gevangene, over den vloed moest zijn gegaan. En het was inderdaad Peter's meening, dat gij die gevangene waart, terwijl ik dacht u wel te kunnen helpen, indien ik uw spoor volgde, daar uwe begeleiders slechts weinig in aantal waren.

— Zoo doorwaadden wij dan den vloed en volgden uw spoor, totdat de nacht inviel, en kleine Peter op zich nam, u met zijn neus in het duister op te sporen, waarin hij gelukkig naar wensch slaagde, totdat wij de plaats bereikten waar de Shawnees hun vaatje brandewijn hadden vernield. De geur van den brandewijn had Peter's reukzenuwen verdoofd, en reeds vreesde ik alle hoop te moeten opgeven, toen ik op den inval kwam zijn neus te waschen met frisch water uit de beek, die ik toevallig had ontdekt. Dit was een geluk, want ge moet weten, vriend, dat van kleinen Peter het wel en wee van mijn geheele bestaan afhangt. Welnu, ik bracht den hond gelukkig weer op dreef, en het gelukte hem uw spoor terug te vinden. Daarop vervolgden wij weder onzen weg, totdat wij eindelijk, vroeger dan ik zelf had gehoopt, het wachtvuur der wilden hadden bereikt.

— Ik kroop tot dicht in de nabijheid, en zag nu heel goed, hoe vast ge aan dien paal waart gebonden, zoodat ge u niet kondt verweren, en hoe er drie Shawnees naast u lagen, met het geweer in den arm, zoodat zij er elk oogenblik gebruik van konden maken. Dat gezicht bracht mij zeer in verlegenheid, en ik peinsde er wel een uur over, op welke wijze ik u het best hulp kon verschaffen.

— Nathan, o Nathan! — riep Roland uit. — Hoe kondt gij het van u verkrijgen om mij zoo lang te laten versmachten! Waarom sneedt ge den strik niet door en gaaft ge mij niet een mes in de vuist?

— Dat zou ik graag gedaan hebben, — antwoordde Nathan, — maar het ging niet, want ik zag, dat ge zoo vast waart gebonden, dat ik minstens een uur zou hebben noodig gehad, om u te bevrijden, en bovendien wist ik, dat uw ledematen zoo ver-

doofd moesten zijn, dat ge ze onmogelijk zoudt hebben kunnen gebruiken. En dan, hoe licht kon niet een kreet van verrassing, een enkel woord, u en mij aan die wilde bende verraden! Neen, vriend, dat ging niet, en daarom bevond ik mij in groote verlegenheid en dachten kleine Peter en ik er wel een uur over na, op welke manier gij het best te helpen zoudt zijn. Daar viel plotseeling eenig dor hout op de smeulende asch, en toen de vlammen helder opflikkerden, zag ik, dat de koppen van twee wilden zoo dicht bij elkander lagen, alsof ze op één romp waren gegroeid, zoo dicht bij, dat ik ze bijna met mijn geweer kon bereiken. Toen gebeurde het, dat ik, hetzij toevallig, hetzij opzettelijk (ik kan dat niet precies zeggen) den trekker van mijn buks aanraakte, maar het schot knalde en blies beiden wilden het levenslicht uit. En nu, vriend, nadat ik reeds zooveel had gedaan, ziet gij zelf wel in, dat de wraak moest worden voltooid. Ik sprong dus op den laatsten schurk los en (zondaar, die ik ben!) gaf hem een slag met de bijl, die ik tot dat doel uit mijn gordel had genomen. Hij.. op en er van door. En ik hem achterna, uit angst dat hij zou kunnen terugkeeren en u dooden, voordat het mij gelukt was u te bevrijden. En zoo gebeurde het, dat ik ook hem doodde, waarover ge mij ongetwijfeld niet zult berispen, daar ik die zondige daad slechts om uwentwil bedreef. Inderdaad, vriend, het is verwonderlijk, tot welke daden mijne vriendschap voor u, mij heeft gebracht.

— Stel uw geweten gerust, Nathan! — zeide Roland met een krachtigen handdruk. — Ook indien ge twintig wilden verslagen hadt, zou ik zeggen, dat ge de edelmoedigste daad hadt verricht, die ooit de eene Christen voor den anderen verrichten kon.

Nathan hoorde deze woorden stilzwijgend aan, en ging ijverig voort de leden van den jongen krijgsman met frisch water te wrijven, totdat deze ten laatste in staat was zich op te richten en op zijn beenen te blijven staan. Daarop bezwoer Roland zijn bevrijder nogmaals, het goede werk, dat hij had aangevangen, te voltooien en zijne zuster te redden, die zich nog in de macht der bloed-dorstige wilden bevond.

— Tracht hulp te verkrijgen, — zeide hij, — voer de mannen in den strijd, en wees verzekerd, dat niemand beter voor Edith vechten zal dan ik, haar broeder, die geroepen is haar natuurlijke beschermmer te zijn.

— Indien ge werkelijk het meisje bevrijden wilt, dan, — —

— Ja, dat wil ik, of sterven! — riep Roland uit. — Ach! waart ge slechts haar spoor gevolgd, en hadt ge Edith den dienst be-
wezen, zooals ge mij hebt gedaan!

— Helaas! dat kon niet, — antwoordde Nathan, — want tien Indianen zijn niet zoo gemakkelijk te dooden als twee of drie. Maar vertel mij eens, vriend, voordat ik u mijn plan mededeel, wat u sedert onze scheiding is wedervaren. Ik moet alles weten, want daarvan hangt meer af dan ge meent.

Roland verhaalde, hoe ongeduldig hij ook was, zoo nauwkeurig mogelijk alles wat hij wist, en maakte vooral melding van het feit, dat Telie Doe zulk een levendige belangstelling in zijn lot had betoond.

Nathan luisterde met gespannen aandacht. — Waar Abel Doe is, — zeide hij, — is ook de een of andere schurkenstreek in het spel. Maar hebt ge geen andere blanken onder de wilden gezien?

— Neen, — antwoordde Roland. — Maar, — liet hij, na zich eenigen tijd bedacht te hebben, er op volgen — ik herinner mij een grooten man, in linnen kleeding, met een rooden tulband op het hoofd. Misschien was dat een blanke.

— En voerde hij het bevel over den troep? — vroeg Nathan.

— Neen, niet hij, — antwoordde Roland. — De aanvoerder was een grimmig, oud opperhoofd, dien zij Kehoga of Kenoga noemden, of.....

— Wenonga! — riep Nathan met buitengewone levendigheid en fonkelende oogen. — Een oude, hoog opgeschoten, sterk gespierde man, met een litteken over neus en wangen, hinkenden gang, den middelsten vinger van de linkerhand een lid te kort, en aan den scalplok de snavel en de klauwen van een valk? Dat is Wenonga, de Zwarte Gier. Waarachtig, Peter, je bent een dwaze hond, dat je mij dat niet hebt gezegd!

Roland bemerkte met verwondering de opgewondenheid van Nathan, en kon daarom niet nalaten te vragen: — En wie is dan die Wenonga, om wien ge alles, zelfs het lot mijner arme zuster, vergeet?

— Wie hij is! — riep Nathan. — Vriend, ge zijt nog een kind in de wouden, indien ge nooit van Wenonga hebt gehoord. Zijn tomahawk heeft menig onschuldig kolonist geveld, en met recht beroemt hij er zich op, geen hart te bezitten, want hij is een man, die het bloed van vrouwen en kinderen heeft gedronken. Vriend, ik vrees, dat de scalp uwer zuster reeds aan zijn gordel hangt.

Bij deze verschrikkelijke mededeeling stelde het bloed in Roland's aderen, zijne gelaatstreken ondergingen zulk een verandering, dat zelfs Nathan beefde en snel den indruk zijner woorden poogde weg te nemen.

— Stel u gerust, vriend! — riep hij, — ik heb de waarheid niet gesproken. Uwe zuster is geborgen; zij is wel gevangen, maar haar leven is in veiligheid.

— En gij zeidet mij, dat zij gedood is en gescalpeerd door die afschuwelijke moordenaars! — riep Roland, en met de woede der vertwijfeling vervolgde hij: — En waarlijk, indien dat zoo is, dan roep ik hemel en aarde tot getuigen, dat ik niet zal rusten, voordat ik haar dood heb gewroken in het bloed van dien schurk, wien geen leven heilig is, zelfs niet dat van onschuldige vrouwen en kinderen. Dát zal ik, zoo waar helpe mij God!

— Ge spreekt als een man! — riep Nathan verheugd, terwijl hij Roland's hand met bijna verpletterende kracht drukte — dat wil zeggen — vervolgde hij, als schaamde hij zich plotseling over zijn al te levendige deelneming — als een man, die handelt naar eigen inzicht van feiten en toestanden. Nu maar kalm gebleven; het meisje leeft nog, en zal, naar wij hopen, ook in leven blijven. En opdat ge u zelf daarvan moogt overtuigen, zal ik u terstond mijne denkbeelden mededeelen. Antwoord mij slechts op de vraag, of ge vijanden hebt onder de Indianen, den een of anderen afvalligen blanke, evenals Abel Doe, die u vijandig gezind is.

Roland, over die vraag verbaasd, antwoordde ontkennend.

— Maar ge bezit wellicht in uwe woonplaats een vijand, die zoo verbitterd tegen u is, dat hij een verbond met de Indianen zou willen sluiten, om u het leven te benemen? — vroeg Nathan weder.

— Zeker heb ik vijanden, — antwoordde Roland, — maar geen, dien ik voor zóó slecht houd, als gij schijnt te gelooven.

— Dan voorwaar! brengt ge mij in verlegenheid, vriend, — zeide Nathan, het hoofd schuddend. — Want even zeker als ik hier sta, zag ik in dien nacht, toen ik de ruïne verliet en door de liniën der Indianen sloop, een blanke, die, afgezonderd van de overigen, met Abel Doe aan een vuur zat en met hem beraadslaagde, hoe men het blokhuis het best zou kunnen bestormen, zonder het leven der vrouwen in gevaar te brengen. Het verwonderde mij dan ook reeds, dat wij van die schurken betrekkelijk zoo weinig te lijden hadden, en, nu zag ik wel, dat dit met het oog op de vrouwen geschiedde. Die twee hadden den

een of anderen schurkenstreek beraamd; want ik hoorde hen twisten om een prijs of eene belooning, door Abel Doe van den ander geëischt, wegens de hulp, hem betoond, om u en uwe zuster ten val te brengen. Ik heb mij niet vergist, vriend, want toen ik de roode sjaal om het hoofd van den man bij het vuur zag, kroop ik zoo dicht bij, als ik kon, en hoorde ik, woord voor woord, wat ik u vertel.

Bij deze woorden voelde Roland een vermoeden bij zich opkomen, waaromtrent hij zich gaarne zekerheid zou hebben verschaft. Nathan echter vervolgde:

— Geloof gij, dat men die geweren, kralen en stoffen, die alle na het gevecht werden verdeeld, op de jeugdige Kentuckyers had buitgemaakt? Neen, die dingen waren de prijs, waarmede de blanke man, met den rooden tulband, de schurken, die u en uwe zuster zouden gevangennemen, betaalde. Zijne huurlingen waren, zooals ik opmerkte, vagebonden uit alle stammen. De oude Wenonga is echter de grootste schurk van allen, door zijn eigen stem, wegens dronkenschap en andere ondeugden, van zijne waardigheid als opperhoofd ontzet. Ik geloof, dat de blanke man dorst naar uw bloed, omdat hij u aan den ouden Piankischaw uitleverde, die u ongetwijfeld zou hebben vermoord, indien ge in het dorp waart aangekomen. Wat hij echter tegen uwe zuster in het schild voert, is mij nog niet duidelijk, daar ik de geschiedenis van uw leven niet ken.

— Ge zult die vernemen, — zeide Roland, — opdat wij er zoo mogelijk in slagen dat netwerk van list en boosheid te ontwarren. Er leeft inderdaad een zeer slechte kerel, dien ik steeds als onzen vijand heb beschouwd, ofschoon ik hem tot zulk een alles overtreffenden spitsboevenstreek niet in staat achtte. Die man heet Braxley; hij ontnam mij en mijner zuster het vermogen van mijn oom, wiens natuurlijke erfgenamen wij beiden, na zijn dood, zijn geworden.

Roland vertelde nu, hoe die Braxley een testament van ouden datum had te voorschijn gebracht, waarin de gezamenlijke bezittingen van den afgestorvene werden vermaakt aan een aangenomen kind, dat, zooals niemand betwijfelde, reeds vóór vele jaren bij een brand was omgekomen. Braxley had echter gezworen, dat het nog in leven was, en zijn eed was, naar hij voor het gerecht verklaarde, gegrond op de verklaring van een man, Atkinson genaamd, die beweerde het meisje te hebben gezien en herkend, zonder echter te zeggen, waar zij zich ophield. Die Atkinson was een slecht befaamd mensch, die aan de grenzen van het land rondwaalde, om

zich aan de straf voor gepleegde misdaden te onttrekken. Braxley echter had verzekerd, dat hij de noodige stappen had gedaan, om den man uit te vinden en door hem de verloren erfgename weer op te sporen.

Roland bekende zijn toehoorder openhartig, dat hij de geheele geschiedenis voor een verzinsel van Braxley hield, door dezen uitgedacht, om zich zelf, in naam der verdwenen erfgename, in het bezit te stellen der rijke landerijen van zijn, Roland's, oom. Ook beschuldigde hij Braxley, dat door dezen een tweede testament was vernietigd, door zijn oom, slechts weinige maanden vóór zijn dood, opgemaakt, en waarin hij Edith tot zijne erfgename had benoemd.

Dat zulk een testament had bestaan, bleek uit de wijze waarop de overleden oom zich dikwerf tegenover Edith had uitgelaten, en zelfs Braxley erkende dit feit, tevens beweerde, dat de oom zelf dat tweede testament weer vernietigd had.

Nathan had de uitvoerige mededeelingen van Roland zeer opmerkzaam aangehoord, en daarom zeide hij, na een korte poos: — Nu twijfel ik niet langer, dat die man, met den rooden tulband, de schurk Braxley was, die zich alleen met de Indianen heeft verbonden, om u uit de wereld en Edith naar een verborgen hoek er van te helpen, zoodat hij niets meer van uwe aanspraken op de rijke erfenis heeft te vreezen. Wees echter goedsmoeds, vriend, want de Heer verlaat de Zijnen niet, en zal aan het licht brengen, dat die Braxley, waaraan ik niet twijfel, inderdaad een dief en een roover is. Nooit heeft de leugen duurzaam over de waarheid gezegevierd, en voorwaar, in dit geval zal zoo'n wonder niet voor de eerste maal plaats hebben. Wij moeten nu overleggen, hoe wij uwe arme zuster kunnen bevrijden.

— Wij moeten eerst trachten hulp te verkrijgen, Nathan, — zei Roland, — en dan haar achterna!

— En waar zullen wij die hulp vinden? — vroeg Nathan. — Hebt ge dan vergeten, dat het groote Indianenleger in het noorden van Kentucky is, en alle strijdvaardige mannen van het Fort tegen de schurken zijn opgeroepen? Neen, vriend, niemand kan u bijstaan!

— Maar de kolonisten! — riep Roland wanhopend uit. — Zij zullen mij in den nood niet verlaten!

— Ook op hen kunt ge niet rekenen, — antwoordde Nathan. — Bij de aankomst der Indianen zetten zij, naar ik hoorde, zoo snel mogelijk hunne reis voort, zonder u aan het wad af te wach-

ten. En zoo is er dan niemand om u hulp te verleenen, behalve ik.

Roland wrong in vertwijfeling de handen en keek daarop stil voor zich. — Ik ben inderdaad zonder vrienden en zeer ongelukkig, — zeide hij terneergeslagen. — Had God ons beiden, Edith en mij, slechts laten omkomen, dan behoefde ik om harentwil niet in zulk een vreeselijke onrust te verkeerem. Bij den Hemel! Ik zou haar liever dood wenschen, dan in voortdurende gevangenschap bij de Indianen.

— Vriend, — sprak Nathan, met onverholen blijken van afkeuring Roland's moedeloosheid opmerkende, — voorwaar, ge zijt een dwaas, dat ge zoo weinig op de hulp des Almachtigen vertrouwt. Gij wenscht den dood van haar, die nog de troost uws levens zal zijn! Vriend, gij weet niet, wat het zeggen wil, het liefste, dat wij op aarde hebben, te moeten verliezen. Zie, — vervolgde hij, terwijl hij zachtens Roland's arm schudde, om zijne opmerkzaamheid te wekken, — ge ziet hier voor u een man, die eenmaal jong en gelukkig was, als gij, ja nog gelukkiger, daar een trouwe gade en vele kinderen aan zijne zijde leefden; betrekkingen, die hem lief hadden en die hij ook liefhad, meer dan zijn leven. Ja, vriend, nu tien jaren geleden, was ik inderdaad een ander man dan thans en heel wat gelukkiger. Ik had vrouw en kind, maar thans is er niets meer van hen over dan ik alleen, een treurende oude man, die eenzaam in de wereld staat, die geen plaats kent, waar eenig levend wezen hem in liefde gedenkt. Luister oplettend naar mijn verhaal!

„Destijds woonde ik ver van hier, aan de grenzen van Bedford, in de bergen van Pennsylvanië. Daar stond het huis, dat ik mij bouwde, en dat alles bevatte wat mij lief en dierbaar was: mijn oude, grijze moeder, mijn goede vrouw en de kinderen van mijn hart. Er waren er vijf, zoons en dochters, allen gezond en in den bloei van hun leven, allen kleine, onschuldige wezens, die nooit iemand eenig leed hadden gedaan; voorwaar, vriend, ik had hen zeer lief.

„Toen, — vervolgde Nathan, na een korte poos van zwaar-moedige mijmering — toen omsingelden ons de Indianen, want ik had mij stoutmoedig aan de grenzen gevestigd, omdat mijn geloof mij maakte tot een man des vredes, die aller menschen vriend is en alle menschen als vrienden beschouwt. Maar de Shawnees kwamen, rood van het bloed mijner naburen, die zij hadden vermoord, en sloegen hun handen aan mijne onschuldige kinderen. Ge hebt me eens in het woud gevraagd, wat ik in zoodanig geval zou doen, indien ik over wapens had te beschikken. Welnu, vriend,

ik had mijn wapens in de hand; ik gaf mijn geweer en mijn mes vol vertrouwen over aan het opperhoofd der Shawnees, om dezen het bewijs te leveren, dat ik vriendschappelijk jegens hem gezind was.

„Vriend, indien ge naar mijne kinderen vraagt, voorwaar, dan zal ik u bescheid doen. Met mijn eigen mes doorstak het opperhoofd mijn oudsten zoon! Met mijn geweer schoot hij de moeder mijner kinderen dood! Indien ge leven moogt, totdat uw haren zijn vergrijsd, nooit zult ge zien, wat ik zag op dien dag! Eerst wanneer ge kinderen hebt, die voor uwe oogen door de Indianen worden vermoord; als ge eene vrouw hebt, die in doodsangst uw knieën omklemt, terwijl haar 't bloed uit de doorschoten borst vloeit; als een oude moeder tevergeefs uwe hulp inroept, .. dan eerst moogt ge den moed en den levenslust verliezen en uw lot ellendig achten. Ja, dan eerst moogt ge weten, dat ge ellendig zijt, u ellendig voelen, u ellendig noemen, want dan zult ge ellendig zijn. Hier was mijn klein zoontje .. ziet ge? Hier waren zijn beide zusjes .. verstaat ge? Hier, .. ge zult denken, dat ik naar een mes greep om hem te helpen, maar het was te laat! Vermoord, vriend! — allen, allen vermoord — allen gruwzaam voor mijne oogen geslacht!

Nathan's stem stakte; hij zonk neder, verborg zijn gezicht in de handen en ademde hoorbaar, diep en zwaar. Roland zag met een uitdrukking van oneindig medelijden op hem neer, een traan welde op in zijn oogen. Kleine Peter vlijde zich zacht klagend tegen zijn meester aan, als treurde hij met dezen over het grenzenlooze leed dat hem had getroffen.

De bittere smart, die den armen Nathan terneersloeg, werd echter spoedig onderdrukt. Na weinige minuten stond hij op; zijn verweerd gelaat was kalm, maar doodsbalek. Hij zag den traan in Roland's oog, greep de hand van den jongen man en drukte haar op eene wijze, die duidelijk genoeg zeide, hoe goed hem die deelneming, van Roland's zijde, deed. Toen sprak hij: — Ge hebt nu gehoord, vriend, ge weet nu, wat de Shawnees mij hebben aangedaan. Zij doodden alles wat ik liefhad en waaraan mijne ziel hing, ofschoon ik hun vol vertrouwen te gemoet trad. Spreek, vriend, wat zoudt gij hebben gedaan, indien zij u een dergelijk lot hadden bereid?

— Ik? — riep Roland, terwijl de uitdrukking van smart uit zijne trekken week en grimmige woede uit zijn oogen straalde, — ik! ik zou hun den eeuwigen strijd hebben verklaard, op leven en dood; ik zou hun

onsterfelijke wraak hebben gezworen; ik zou hen rusteloos hebben gezocht en vervolgd, bij dag en bij nacht, in zomer en winter, aan de grenzen en in hun eigen land; tot in hun dorpen en wigwams zou ik de ellendelingen hebben opgespoord. Want dat zou niet alleen wraak, maar ook plicht zijn jegens mijne medemenschen, wien een gelijk lot had kunnen te beurt vallen.

— Bij den Hemel, dat heb ik gedaan! — riep Nathan met donderende stem, terwijl zijn oogen vuur schoten. — Ik heb aan mijne kinderen gedacht, aan mijne vrouw, aan mijn oude moeder en aan het welzijn mijner medemenschen; en toen heb ik de moordenaars vervolgd, en de Hemel verleende mijn arm de kracht, om dat ontuig van de aarde te helpen verdelgen. Ik dank u, dat gij er over denkt als ik, en dat ge mij deelname en vriendschap hebt betoond. En waarlijk, vriend, er zal u hulp geworden. Gij zijt een dapper man; gij hebt mij niet gehoond en gescholden, zooals de overigen, en voorwaar, het jonge meisje, dat ge verloren hebt, uwe arme zuster, zal u weder worden teruggegeven!

— Maar waar zullen wij hulp vinden, Nathan? — vroeg Roland. — Wij beiden zijn alleen in de wildernis.

— En van u en van mij moet de hulp komen, van niemand anders! — antwoordde Nathan. — Wij zullen die moordzieke roovers achtervolgen en uwe zuster uit hun klauwen bevrijden.

— Wij beiden alleen? Zonder iemands hulp?

— Ja, alleen, vriend! — zei Nathan. — Met de hulp van kleinen Peter en in het vertrouwen op de eeuwige Voorzienigheid. In waarheid, ik heb alles bij mijzelven overlegd en zie, dat wij de hoop mogen koesteren te zullen overwinnen. Gij weet, dat de krijgslieden der Shawnees op een rooftocht zijn, in het noorden van Kentucky. Ten gevolge daarvan staan hun dorpen ledig, door niemand bewaakt dan door zwakke grijsaards, vrouwen en kinderen. Daarom met frisschen moed voorwaarts! want wij zullen geen tegenstand ontmoeten, dien wij niet door list, kracht of dapperheid kunnen overwinnen.

— Maar hoe zullen wij het spoor van de Shawnees terugvinden? — vroeg Roland, — en waar zullen wij wapens krijgen?

— Vriend, — antwoordde Nathan, — wapens zijn er genoeg; gij kunt kiezen uit den buit, veroverd op de schurken die ik doodde, om u te bevrijden. Wat nu de sporen betreft, bekommer u daarover niet, want Peter en ik zullen die weten te vinden en te volgen.

— Welnu, — zei Roland vastberaden, — laat ons dan niet langer dralen; elk oogenblik is kostbaar.

— Ge spreekt waarheid, en als ge u sterk genoeg gevoelt.

— O, ik ben sterk door hoop en vertrouwen, — zei Roland. — Gij hebt mij nieuw leven ingeblazen, en ik zal u met vreugde volgen tot aan het einde der wereld!

Zonder verder een woord te spreken, ging Nathan naar de gedooide Indianen, nam hun geweren, messen en kruittvoorraad, waaruit Roland het beste uitkoos voor zijn gebruik. Daarop gingen beiden op weg; zij schreden rustig voort, totdat zij aan den zoom kwamen van een kleine open plek in het woud, waar Nathan nog eenmaal bleef staan, om naar de gedooide Indianen om te zien. De tot hiertoe koene trek op zijn gelaat verdween en maakte plaats voor een verlegen en schuchtere uitdrukking, door Roland met verbazing opgemerkt.

— Vriend, — zei de Kwaker met zachte stem, — ge zijt een dapper soldaat en weet te strijden als een echte Kentuckyer. Acht ge het niet uw plicht dien dooden vagebonden, als teeken van overwinning, hun scalp te nemen? Indien ge dat mocht verlangen, zal ik mij tegen uw voornemen niet verzetten.

— Scalpeeren! — riep Roland. — Ik die lieden scalpeeren? Ben ik dan een slachter of een eerlijk soldaat? Neen, Nathan, ik zal de Indianen dooden, maar hen scalpeeren! dat kunt ge niet van mij verlangen.

— Doe zooals ge wilt, vriend, — antwoordde Nathan, terwijl hij, zonder meer te zeggen, het woud binnendrong, totdat hij de plek bereikte, waar daags te voren de Shawnees hun vaatje brandewijn hadden vernietigd. Daar hield hij stand, en zeide, alsof hij door een heimelijk berouw werd gekweld: — Zet u neder, vriend, en rust een oogenblik uit. Ik heb twee Indiaansche geweren aan den weg laten liggen, en dat spijt mij. Het zou kunnen gebeuren, dat andere schurken ze vonden en tegen onze blanke broeders gebruikten. Ik ga even heen om ze in een hollen boom te verbergen.

Zonder Roland's antwoord af te wachten, ijde Nathan, van daar; hij kwam reeds na eenige minuten terug. Zijn gang was trotsch, zijn oog fonkelde, en Roland hoorde hem de woorden mompelen: — Men moet nooit iets half doen! — Terzelfder tijd zag Roland, dat de punt van zijn mes bebloed was. Hij veroorloofde zich daaromtrent echter geen aanmerking, terwijl Nathan, door zijn jongen vriend gevolgd, zwijgend voortschreed.

— Loop ik u te snel, vriend? — vroeg hij na eenigen tijd. — Ge moogt heden niet moede worden, voordat de nacht is ingevallen, want de Indianen zijn ons ver vooruit. Dezen nacht moogt ge echter rustig slapen, morgen zult ge u reeds heel wel, ofschoon misschien nog een weinig koortsig gevoelen.

Dergelijke opwekkende woorden sprak Nathan meermalen tot zijn jongen metgezel, en liep daarbij zoo onafgebroken en snel door de wildernis, dat het Roland ten zeerste verbaasde, aangezien hij wist, hoe weinig Nathan gedurende de afgeloopen drie nachten had kunnen slapen. Bij zulk een snellen gang hadden de reizigers natuurlijk betrekkelijk spoedig weder het wad bereikt. Nu verliet Nathan den breeden buffelweg, stak het wad over en drong toen, nog ongeveer een kwartier verder, het woud binnen. Daar maakte hij eindelijk halt, onder een met boomen en braambeziënstruiken begroeide rots, en gaf daarmede te kennen, dat deze natuurlijke grot gedurende dien nacht zou dienen tot slaapvertrek.

— Hier is het goed, — zeide hij tot Roland. — Men mag nooit te dicht aan den weg zijn nachtkwartier opslaan, indien men voor bezoeken wil gevrijwaard zijn. Hier zal ons, zooals ik bij langdurige ervaring weet, niemand storen.

Snel raapte hij eenige dorre takken bij elkaar, en sleepte die in de grot, waarin spoedig daarna een helder vuur vlamde. Toen haalde hij zijn voorraad levensmiddelen uit zijn tasch, bestaande uit tarwe en gedroogd vleesch, en bracht ten slotte nog iets te voorschijn, waarvan hij verzekerde, dat het voortreffelijke ahorn-suiker was.

— Zij kon er inderdaad beter uitzien, indien zij beter gemaakt was, — voegde hij er bij, — maar aangezien de Indianen mijn woning verbrandden en mijn koperen huisraad als goeden buit beschouwden, moest ik mijn suiker in houten troggen bereiden en met heete steenen gaar koken. Op lange tochten is zij goed tegen den honger, en reeds dikwijls heeft ze bij mij het gebruik van zout moeten vervangen.

Roland was te zeer vermoeid om hongerig te zijn, en ofschoon Nathan bijna al zijn heerlijkheden in een nabijgelegen bron afwiesch, om ze een ietwat smakelijker aanzien te geven, nam de jonge soldaat er toch slechts weinig van, om zich daarna op zijn leger van bladeren uit te strekken, ten einde door den slaap weer nieuwe krachten te verzamelen. Na weinige oogenblikken was hij ingesluimerd, welk voorbeeld spoedig door Nathan werd gevolgd, nadat deze nog eenig hout had bijeengegaard, zijn

wapen tot onmiddellijk gebruik naast zich gelegd, en kleinen Peter had vermaand dien nacht zeer waakzaam te zijn. Twee minuten later sliep hij zoo vast als een man, die in acht en veertig uren geen oog toegedaan en gedurende dien tijd allerlei wederwaardigheden heeft beleefd.

XV.

NATHAN EN ROLAND BEVRIJDEN RALPH STACKPOLE UIT
DE HANDEN DER SHAWNEES.

De morgenster fonkelde nog onverzwakt en helder aan den hemel, toen Roland reeds weder door Nathan werd gewekt en aangemaand een ontbijt te gebruiken. De jonge krijgsman volgde deze aanwijzing, want hij had eetlust en gevoelde zich, ofschoon nog stijf in al zijn leden, toch veel sterker dan de vorige dagen. Ook zijn gemoedstoestand was kalmer en opgewekter, en hij bleef de hoop koesteren, dat hij zijn zuster ongetwijfeld uit de handen der wilden zou bevrijden.

Nathan zag dat alles met genoegen aan, en gaf zijne vreugde daarover met eenige hartelijke woorden te kennen. Zoodra nu het eenvoudig maal was genuttigd, vingen zij den tocht opnieuw aan en sloegen een woest en eenzaam pad in, dat hen leidde tot diep in de dichtst begroeide gedeelten van het woud.

Terwijl zij onder de boomen voortliepen, overwoog Nathan de tegenwoordige omstandigheden, die een gelukkig einde van den krijgstocht schenen te voorspellen, en overtuigde hij Roland zeer spoedig, dat hij tegen de gevaarlijke onderneming volkomen was opgewassen. Onder zulke gesprekken gingen zij steeds voorwaarts, totdat zij, bij het invallen van den nacht, den oever der Kentucky bereikten. Hier werd halt gehouden. Den volgende morgen trokken de beide mannen, op een inderhaast samengetimmerd vlot,

den stroom over, om den volgenden dag den oever van den Ohio te verkennen. Hier werd nogmaals een vlot getimmerd, en toen zij den tegenoverliggenden oever betraden, grepen zij hunne wapenen, als mannen, die wisten, dat ze zich op vijandelijk grondgebied bevonden en bij elke schrede gevaar liepen overvallen te worden. Zij vervolgden hun weg, met zulk een snelheid en behendigheid, dat ze zich aan het einde van den dag, volgens Nathan's berekening, nauwelijks tien uur van het dorp van den Zwarten Gier bevonden, en het den volgenden dag gemakkelijk konden bereiken.

Dien volgenden dag ging het natuurlijk nog verder voorwaarts; zij vermeden echter elk gebaand pad; zij slopen met omzichtigheid door de minst bezochte diepten van het woud, eene omzichtigheid, voor het welslagen van hun koene onderneming steeds noodzakelijker geacht. Tot hiertoe was er, op hun geheelen langen tocht, niets buitengewoons voorgevallen. Thans echter gebeurde er iets, dat op het lot der beide tochtgenooten den grootsten invloed moest hebben.

Zij hadden hunne plannen zoo gemaakt, dat zij het Indiaansche dorp, eerst bij het invallen van den nacht, zouden bereiken, en gingen zoo langzaam voort, dat zij omstreeks den middag nauwelijks de helft van den geheelen weg hadden afgelegd. Hier bereikten zij een klein dal, zoo wild en eenzaam, dat Nathan voorstelde, eenige uren te rusten en zich te verkwikken door warme spijs, hetgeen in de laatste dagen, toen ze slechts van maïs en tarwe hadden geleefd, niet hun deel was geweest. Kort te voren had het toeval hen aan een smakelijk maal geholpen. Zij hadden namelijk een hert ontmoet, dat juist onder de klauwen van een roofdier den adem uitblies, dit laatste op de vlucht gejaagd, en op die wijze een heerlijk stuk wildbraad vermeerderd.

Een nadere beschouwing van den buit toonde aan, dat het beest, voordat het door zijn vijand werd aangevallen, reeds door een geweerkogel was getroffen, een omstandigheid, die den argwanenden Nathan een weinig verontrustte. Bij nader onderzoek bleek hem echter, dat de zware toch doodelijke wonde het dier niet had verhinderd nog eenige uren ver te loopen, totdat het, geheel uitgeput, in de klauwen van een woudstier viel. Deze omstandigheid deed Nathan's bezorgdheid verdwijnen, die een bout van het hert afsneed, dit op zijne schouders laadde, en nu in het genoemde dal aanstalten maakte om het lekkere hapje toe te bereiden.

De plek, waar de reizigers zich bevonden, was geheel door bergen ingesloten. De eene zijde, vanwaar zij gekomen waren, liep met een zachte, met boomen bedekte glooiing naar beneden in het dal, terwijl de andere zich steil en rotsachtig uit den bodem verhieft. Een kleine beek slingerde zich door de vlakte en vormde hier en daar moerassige plaatsen, totdat zij, aan het uiterste eind, met een kromming achter de bergen verdween.

Hier was het, in dit eenzame bergdal, dat Roland en Nathan hunne wapenen ter zijde legden en zich volkomen op hun gemak schenen te willen zetten. Niet aldus kleine Peter. Hij was onrustig, stak zijn neus in de lucht, en snoof op een wijze, die de opmerkzaamheid van Nathan moest trekken. Bovendien be-rook hij den rand van de bron, waarbij de reizigers hadden halt gehouden, keek naar boven en naar beneden in het dal, en liep eindelijk naar den rotsachtigen bergrug, vanwaar hij voortdurend naar zijn meester omzag, en, door kwispelen met zijn staart, diens opmerkzaamheid scheen te willen trekken.

— Waarlijk! — riep Nathan opspringend, terwijl hij naar zijn buks greep, — ge hebt éénmaal tevergeefs met uw staart gekwispeld, maar dat zal voor den tweeden keer niet weer gebeuren, ofschoon ik waarlijk niet weet, kleine Peter, wat ge hier kunt ruiken, waar sporen van Indianen noch van blanken zijn.

Met deze woorden klom hij zelf den berg op, een voorbeeld, door Roland gevolgd, ofschoon deze aan de bewegingen van den hond niet hetzelfde gewicht hechtte als Nathan.

Voorzichtig naar boven klimmend, hadden de reizigers weldra den top van den heuvel bereikt, vanwaar zij zagen in een diepte van ongeveer vijftig voet, die in een woest maar mooi dal zich verloor. Hier trof hen een schouwspel, dat hun de voorzichtigheid deed zegenen, waarmede zij de waarschuwing van hun viervoetigen bondgenoot hadden ter harte genomen.

Het dal beneden hen liep uit in een breede vlakte, als inham van den stroom, welken zij onder boomen, die den weelderigen, aangeslibden bodem overschaduwden, konden zien glinsteren. En in die bocht liep een beek uit, die aan hun voeten, in het dal waarin zij ook ontsprongen was, vroolijk plaste en ruischte. De berg, aan den anderen kant van het dal, was oneffen en steil, evenals die waarop zij lagen, en was met dezen zoodanig verbonden, dat zij te zamen een grooten halven cirkel vormden. Het dal zelf bleek hier en daar vol rotsen en slechts aan den eenen

kant met boomen begroeid, die met hun groene, weelderige takken een dak boven het murmelend stroompje vormden.

Onder die boomen, ongeveer drie- of vierhonderd schreden van Roland verwijderd, zagen de reizigers het eerst den rook van een groot vuur, welks schijnsel viel op vijf Indiaansche krijgers, in een levendig onderhoud gewikkeld. In hun nabijheid bevond zich een blanke, oogenschijnlijk een ongelukkige gevangene, daar hij met de voeten aan een boom was vastgebonden. Thans sprongen de wilden op, dansten rondom hun slachtoffer, juichten luide, en sloegen den gebondene met stokken op hoofd en schouders, wat hun zonder twijfel meer genoegen deed dan den gepijnigde, die bij elke gelegenheid met zijn vrije vuisten zoo grimmig op de Indianen lossloeg, dat werkelijk een van dezen, die te dicht bij hem was gekomen, door de kracht van zijn slag op den grond werd geworpen. De anderen lachten daarover en juichten, maar zetten daarbij hun gruwzame plagerijen onophoudelijk met den grootsten ijver voort.

Dit schouwspel maakte natuurlijk een diepen indruk op de beide reizigers, niet zonder levendige deelneming het lijden kunnende aanzien van een evenmenschen en landgenoot, wien ongetwijfeld weldra nog gruwzamer martelingen en de dood te wachten stonden. Zij zagen elkaar met fonkelende oogen aan, en Nathan zeide, terwijl hij zijn geweer vaster omknelde:

— Spreek, vriend, wat denkt ge van dit geval?

— Nathan, — antwoordde Roland — zij zijn met hun vijven en wij slechts met ons tweeën; maar ditmaal is er geen Edith, die zooals vroeger mijn arm verlamt, toen ik steeds in de eerste plaats haar veiligheid in het oog moest houden.

Nathan wierp een nadenkenden blik op de wilden, en zag daarna zijn geleider met een bezorgde uitdrukking aan.

— Vriend, ge hebt gelijk, — zeide hij. — Wij zijn slechts met ons beiden tegen vijf bloeddorstige duivels, en het is geen kleinigheid om hen op klaarlichten dag aan te pakken. Wij zijn echter dappere en krachtige mannen, en, mij dunkt, dat wij den armen gevangene wel zouden kunnen bevrijden en dien schurken belangrijk nadeel toebrengen. Maar gij spraakt van uwe zuster. Indien ge u in dien strijd mengt, zou het wel eens kunnen gebeuren, dat ge haar nooit wederzaagt.

— Mocht ik vallen, — antwoordde Roland vurig, — dan ... Nathan viel hem snel in de rede.

— Dat is het niet, waarover ge behoeft te denken, — zei

hij. — Ge kunt gerust met die wilden vechten en zult hen overwinnen. Maar indien uw geweten u niet mocht veroorloven hen allen om te brengen, dan...

— Maar waarom allen? — vroeg Roland. — Het is genoeg, indien wij den gevangene bevrijden.

— Neen, vriend, waarlijk niet! — antwoordde Nathan. — Want indien ook maar een enkele dier schurken levend zijn dorp bereikt, maakt hij alarm en is het met de bevrijding uwer zuster gedaan. Ge zult moeten kiezen: of den gevangene redden of uwe zuster.

Roland aarzelde. Deze opvatting van Nathan had veel waarschijnlijk. Hij sidderde bij de gedachte aan de mogelijkheid, dat, het eigenlijk doel zijner reis geheel zou kunnen worden verijdeld. Maar een medebroeder, een landsman, lafhartig in den steek te laten, wanneer hij zich in de mogelijkheid bevond hulp te verleen, dat kon hij ook niet: daartegen verzette zich zijn beter gevoel. Hij dacht aan zijn eigen hulpeloozen toestand, waaruit Nathan hem had gered, en daarom wendde hij zich vastbesloten tot dezen, terwijl hij zeide:

— Nathan, wij kunnen den gevangene bevrijden! Ik was een gevangen man, evenals hij; ik lag hulpeloos en gebonden, evenals hij, en drie Indianen bespiedden mij, terwijl slechts het oog van één enkelen vriend over mij waakte. En die vriend verliet mij niet! Schande over mij, indien ik dien arme verlaten zou! Het lot mijner arme zuster ligt in Gods hand; wij echter, Nathan, wij moeten dien man bevrijden!

— Waarlijk, vriend, — zeide Nathan, terwijl een straal van vreugde in zijn dapper oog schitterde, — waarlijk, gij zijt een man; alle eerbied voor u! Uw wensch zal vervuld worden, wat die ellendige beesten van Shawnees betreft, en uwe zuster, vriend, zal er niet slechter om varen!

Zonder meer woorden te verspillen, gaf hij Roland een wenk en kroop met hem over den rand van den heuvel, waar hij stilstield, om in aller ijl te beraadslagen over hetgeen zij, met het oog op het aanstaand avontuur, het best zouden kunnen doen. Roland stelde voor, dat een van hen aan het boven-, de ander aan het benedeneinde van het dal zou post vatten, dat zij vervolgens zouden trachten den vijand zoo dicht mogelijk te naderen en ten slotte vuren. Voordat dan de wilden van hun verbazing zouden bekomen zijn, zouden zij beiden op hen toeloopen en den strijd met de bijl in de vuist beslechten.

— Voorwaar, — zeide Nathan, die onderwijl de zaak scherp had overwogen, — voorwaar, wij zullen trachten die moordzieke dieven zoo dicht te naderen, dat het ons, onder gunstige omstandigheden, gelukt er elk twee in één schot te raken. Of, — vervolgde hij, — wellicht gelukt het ons die landloopers te vangen, terwijl zij zich van hun geweren verwijderen, om hout voor hun vuur te halen. Dan kunnen wij hen misschien op een tweede salvo, uit hun eigen vuurroeren, onthalen. En in het ergste geval ken ik een krijgs-list, die ons de schurken altijd in handen zal leveren.

Na deze woorden laadde hij zijn buks, en beval hij kleinen Peter zich in een boschje te verbergen, welk bevel dan ook terstond werd opgevolgd. Thans spoedde hij zich met Roland langs den bergrug, totdat hij een dicht struikgewas bereikte, waardoor hij onopgemerkt in het dal hoopte te komen. Zijne verwachting werd echter nog overtroffen. Een breede, diepe geul, door den regen buiten haar oevers getreden, vloeide door de boschjes, aan weerszijden overwelfd, hier neder in het dal. Een kleine beek stroomde er in uit, en het geruisch en geplas dezer laatste was luid genoeg, om elk ander gedruisch, dat de reizigers bij het afdalen konden veroorzaken, te overstemmen.

— In waarheid, — sprak Nathan met een lachje van woeste vreugde, — het leven dier schurken is in onze hand, niet één van hen zal ons ontkomen.

Haastig snelde hij het bergdal in. Roland volgde hem. Weldra hadden zij een plek bereikt, vanwaar zij het geheele dal overzien en de wilden met gemak konden neerschieten. Zij zagen hen, nauwelijks veertig schreden van hen verwijderd, zonder een flauw vermoeden van het gevaar, dat zoo dicht boven hunne hoofden zweefde. Zij hadden hun gruwzaam spel geëindigd met den gevangene, die een man van krachtigen lichaamsbouw scheen te zijn. Deze lag hijgend onder den boom uitgestrekt en zoo dicht in de nabijheid, dat de verborgen zeer duidelijk het snelle rijzen en dalen van zijn naar adem hijgende borst konden hooren. Twee Indianen zaten, met de tomahawks in de vuist, naast hem in het gras en hielden de wacht. Hun geweren hadden zij tegen den stam van een half verganen boom geplaatst, welks laatste takken een derde met zijn bijl afsloeg. De beide andere wilden zaten neergehurkt bij het vuur, en wijdden, met het geweer in den arm, hun opmerkzaamheid aan een stuk gebrad, dat aan een spits boven de vlammen hing en voor hun maal werd toebeïd. De blikken, die zij nu en dan op den gevangene wierpen, voerspelden dezen niets goeds,

en schenen de kannibaalsche hoop uit te drukken, hem weldra aan een dergelijk vuur te zien braden.

De stelling, door de Indianen ingenomen, belette Nathan zijn plan ten uitvoer te leggen, om er twee in één schot te vellen; maar deze omstandigheid was evenmin in staat zijn ijver te verzwakken als hem in verlegenheid te brengen. Zijn plan gold alle mogelijke gevallen, en weinige zacht gefluisterde woorden waren voldoende, om Roland van zijn voornemen in kennis te stellen. Deze volgde de ontvangen aanwijzing, legde naast zich, op den rand der geul, zijn bijl, plaatste zijn muts daarop en mikte op een der aan het vuur zittende wilden. Nathan deed evenals hij, en richtte den loop van zijn buks op den anderen Roodhuid. Beiden schenen geen vermoeden te hebben van het gevaar. Zij zaten heel stil, maar het een of ander geruisch, wellicht veroorzaakt door een vallenden steen, die naast Roland van den oeverrand afbrokkelde, bereikte thans hun oor, deed hen opspringen en vorschende blikken om zich heen slaan.

— Nu opgepast, vriend, — fluisterde Nathan, — opgepast! Een misschot kan ons het leven kosten. Zijt ge gereed?

— Gereed! — antwoordde Roland.

— Nu dan, — zei Nathan, — jaag dien schurken uw kogel door het hoofd! Vuur!

De buksen knalden, de twee Indianen vielen getroffen ter aarde. De overigen sprongen verschrikt op, grepen met woest gebrul naar hun wapenen, en keken rond, of zij den onzichtbaren vijand, die zoo plotseling den dood in hun midden had gezonden, konden ontdekken. Ook de gevangene hief het hoofd op, hij scheen uit zijn verdooving opgeschrikt.

De blauwe kruitwolken, uit het boschje te voorschijn kronkelend, verrieden den Indianen de plaats waar hun vijanden zich bevonden. Zij zagen de mutsen tusschen de bladeren, hielden ze voor de hoofden hunner tegenstanders en liepen blindelings in den strik, dien „Zwervende Nathan” hun had gespannen. Onder luid gejuich schoten zij hunne geweren tegen den vermeenden vijand af; de mutsen vielen, en Nathan riep met donderende stem: — Thans, vriend, den tomahawk in de vuist! Op de schurken losgeslagen!

Nauwelijks had die uitroep weerklonken, of de takken van het boschje ruischten, en beide mannen stormden met een krachtig „hoera!” in de richting van het vuur, waar nog de geladen geweren der doode Indianen lagen. Ook de wilden hieven hun krijgsgeschreeuw

aan en snelden de aanvallers te gemoet, om hun den buit te betwisten. Eén echter bleef achter, terwijl hij een jubelenden zegekreet uitstiet. Hij alleen had zich door de list van Nathan niet laten verschalken. Zijn geweer was nog geladen, met een hoonend gebaar richtte hij den loop op Nathan's borst.

Zijn zegepraal duurde echter niet lang, want het schot, dat Nathan's leven bedreigde, werd door een onverwachte gebeurtenis gelukkig afgewend. De gevangene, die tot hiertoe op den grond had gelegen, voelde zijn kracht verdubbelen, toen hij de vrienden tot zijne hulp zag toesnellen. Met geweldige inspanning verbrak hij zijn boeien, sprong met een juichend „hoera!” van den grond, stortte zich op den wilde, sloeg hem het geweer uit de hand, greep hem met zijn geweldige vuisten aan, en slingerde hem, onder den uitroep: — Vooruit! Leve Kentucky! — op den grond. Daarna wierp hij zich op hem. Toen ontspon zich een verschrikkelijk vuistgevecht. Zij rolden over elkander, knersten met de tanden, brulden en sleurden elkaar nu her- dan derwaarts, als wilde dieren, en rolden eindelijk, in vaste omstrengeling, van de vlakte naar beneden, in de richting van de steile en hooge oevers der beek, van waar zij plotseling aftuimelden, in woeste vaart, zoodat de anderen hen geheel uit het gezicht verloren.

Onder dit bedrijf waren ook de beide anderen met de overige Indianen handgemeen geraakt. Roodhuiden noch aanvallers dachten meer aan hun vuurwapenen, maar vielen op elkander aan, als mannen wier eenige gedachte is: sterven of overwinnen. Hoog zwaaide Nathan zijn strijdbijl en wierp zich op den sterksten der beide tegenstanders, die ook met zijn tomahawk strijdvaardig stond. De verschrikkelijke wapens suisdan door de lucht, troffen elkaar in den zwaai, klikklakten en schampten machteloos af, en vielen, zonder eenig letsel te hebben aangericht, den strijders uit de vuist. De Indiaan snelde vooruit, greep bliksemsnel naar zijn wapen, maar te laat. Nathan vatte hem met reuzenkracht bij den schouder, één enkele klem van zijn ijzersterken arm was voldoende, om zijn tegenpartij ter aarde te doen storten. Toen zette Nathan de knie op de borst van den gevallen, greep hem met de eene hand bij den strot, terwijl hij met de andere den tomahawk ophief, en met woevendenden blik, die geen medelijden kende, hem toeriep: — Sterf, atterling! Sterven zult ge, al zou het leven van uw geheelen stam in uw borst zijn gevaaren! — Driemaal zwaaide hij den tomahawk en driemaal kwam deze neer op het hoofd van den Indiaan. Deze was, reeds bij den eersten slag, een bewegingloos, bloedig lijk.

Thans richtte Nathan zich op, zwaaide met gillenden kreet de bloedige bijl boven zijn hoofd, en zag naar Roland om. Deze lag met de knie op de borst van een Roodhuid, die aan de onstuimige dapperheid van zijn jongen en koenen tegenstander geen weerstand had kunnen bieden. Beiden hadden hunne tomahawks naar elkaar geslingerd, zonder elkander te hebben getroffen; Roland, omdat hem de oefening in het gebruik van dat wapen ontbrak, en de wilde, omdat hij, in blinde woede, over een doode gestruikeld en op den grond was gevallen. Roland gunde hem geen tijd om weder op te staan. Hij hield hem krachtig onder; maar kon hem niet doodden, daar hem een wapen ontbrak. Nathan zag het, hij snelde zijn vriend te hulp. Een enkele slag met den tomahawk was voldoende, om den jongen Indiaan voor altijd onschadelijk te maken.

Hijgend en nog van strijdlust blakend, sprongen de overwinnaars nu op, en zagen om naar den vijfden Indiaan en diens gevangene, die, in de hitte van het gevecht, aan hun aandacht waren ontsnapt. Zij hoorden een verschrikkelijken plons in de beek, een schreeuwen, juichen, stenen en vloeken, en nabij komende, vertoonde zich aan hun oogen een schouwspel, dat misschien het verschrikkelijkste was van den geheelen strijd. De Indiaan lag op den rug, diep in het slijk, dat hem bijna verstikte, terwijl de blanke dwars over hem heen zat. Met de vreeselijkste woede trof deze, daar hij ongewapend was, in slag op slag, met de gebalde vuisten, het hoofd van zijn tegenstander, en die slagen kwamen zoo geducht aan, dat de wilde, reeds bij zijn val van de hoogte zwaar gekwetst, weldra op het uiterste lag. Onder dit bedrijf braakte de overwinnaar voortdurend een stroom van verwenschingen uit, niet minder dan zijn onophoudelijke slagen getuigende van zijn woede jegens den vijand, die hem, nog weinige minuten geleden, naar hartelust had gemarteld en getergd.

— Sla nu nog, als je kunt! — schreeuwde hij, — afschuwelijke roodhuidige dief! Nu krijg je het verdiende loon, moorddadige, valsche, gemeene kwelduivel! Zie je, zoo betaal ik je spot en marteling met gelijke munt!

Op dat oogenblik snelden Roland en Nathan toe; zij trokken den verbitterden, woedenden man van de schouders van zijn slachtoffer. De overwinnaar richtte zich op, schudde zijne armen, en schreeuwde met donderende stem: — Heb ik hem niet goed te pakken gehad? Leve Kentucky en de Alligator van de Zoutrivier! Kikeriki! Kikeriki!

Roland keek vreemd op en zag Nathan met de grootste verbazing aan. Beiden herkenden thans, in het met bloed- en slijkkorst overdekt gezicht, enkel aan het stemgeluid en zijn gekraai, den waardigen Ralph Stackpole, den beruchten koning aller dieven van het edel paardenras.

XVI.

HET VERHAAL VAN RALPH.

Ralph's verrassing, toen hij bemerkte aan wien hij zijn onverhoopte bevrijding had te danken, was nauwelijks geringer dan de verbazing van Roland en van „Zwervenden Nathan”. Die verrassing maakte echter terstond plaats voor een uiterst levendige ontboezeming van vreugde. Ralph omhelsde Nathan, omhelsde Roland, die hem tevergeefs poogde te ontwijken, en drukte beiden, met de harts-tochtelijkste genegenheid en de onbeschrijfelijkste verrukking, aan het hart.

— Vreemdeling! — riep hij, toen hij Roland aan den hals hing, — ge hebt mij gered van den strop, ofschoon dit slechts geschiedde op het verzoek der engelachtige dame, en thans hebt ge mij bevrijd, uit vrije beweging, en zonder dat een verzoek van mij noodig was. Ik ben thans uw man, ik Ralph Stackpole, en zal u trouw blijven, nu en in eeuwigheid; waar ge ooit mijne diensten noodig hebt, kunt ge rekenen op mij, en hebt gij een soldaat noodig, dan is Ralph Stackpole van af heden uw man?

— Maar mensch, om 's Hemels wil, hoe komt ge toch hier? — onderbrak Roland den stroom van Ralph's al te levendige ontboezemingen van dankbaarheid. — Ik heb je toch met eigen oogen voor de wilden zien vluchten!

— Vreemdeling, — antwoordde Ralph, — wanneer ge mij op deze wijze bleeft vragen tot den jongsten dag, zou ik u slechts een enkel antwoord kunnen geven. Mijn plan is, die engelachtige dame te bevrijden uit de klauwen van het Indiaansch gespuis, en ik was haar reeds mooi op het spoor, toen die nu doode schurken hier mij opvingen en in boeien sloegen.

— Wat! — riep Roland, die iets als genegenheid voor den paardendief in zijn hart voelde ontwaken, toen hij hoorde dat hij zijn arme zuster trouw was gevolgd — ge hadt dus het voornemen om haar te helpen, ge zijt niet als gevangené hierheen gesleept?

— Ik mag doodgeschoten worden, als het waar is, — zeide Ralph Stackpole. — Eerst een half uur van hier vingen de schurken mij op, juist toen ik mijn geweer op een hert had afgeschoten. Toen sprongen zij op mij toe, voordat ik opnieuw kon laden, en zoo kwam ik in hun macht. Ik zal u alles vertellen. Zoodra Tom Bruce weder tot zich kwam....

— Hoe? — viel Roland hem in de rede, — is de jonge man niet dood?

— Neen, neen, alleen maar gewond. Hij was maar een beetje zenuwachtig geworden, zooals het gewoonlijk met menschen gaat, als zij een kogel tusschen de ribben krijgen. En nu zeide ik tot Tom Bruce, dat ik weg wilde, om de engelachtige dame te helpen. Maar eerst bracht ik den jongen Kentuckyer in veiligheid, en Bruce bezwoer mij, dat hij mij terstond met zijn vader en alle manschappen, die hij kon bijeenbrengen, wilde volgen, om de gevangenen te bevrijden.

Verder deelde Ralph mede, dat hij de wilden was gevolgd en hen steeds op het spoor was gebleven. Zijne hoop, Edith te helpen, was gegrond op zijn kennis van eenige Indiaansche dorpen, waaruit hij reeds meermalen paarden had gestolen.

Daar Ralph slechts spaarzaam van levensmiddelen was voorzien en niet durfde jagen, leed hij natuurlijk weldra gebrek. Drie dagen weerstond hij den honger, maar ten slotte zegevierde de natuur over zijn wil, en aangezien er juist een hert voor hem opsprong, joeg hij dit een kogel in het lijf. Dat hij het geraakt had, bewees het bloedspoor, door hem zoo ijverig gevolgd, daarbij vergevende zijn geweer opnieuw te laden. Dit was een groote onvoorzichtigheid, want het gebeurde weldra, dat de vijf Indianen (zooals later bleek eene afdeeling, en wel de achterhoede van den troep dien hij achtervolgde) door den knal van zijn geweer waren

naderbij gelokt, thans onverhoeds op hem aanvielen, en hem tot hun gevangene maakten.

Ralph werd door de wilden terstond als de beruchte paardendief herkend. Zoo groot was hun haat jegens hem, dat zij, in stede van den hoofdtroep te volgen, in het dal bleven vertoeven, om den gevangene een klein proefje te geven van de martelingen, die hem later stonden te wachten. Zij bonden en geeselden hem, en zouden ongetwijfeld hem nog meer hebben gepijnigd, indien hij niet te rechter tijd door Roland en Nathan ware bevrijd.

Uit deze mededeelingen van Ralph bleek, dat de hoofdtroep der roovers zich nog met hun gevangene op marsch bevond, al waren ze dan ook te ver vooruit, om ingehaald te kunnen worden. Nochtans drong Roland, nadat de drie mannen hun maaltijd hadden gebruikt, er ernstig bij Nathan op aan, om onverwijld met de vervolging der Indianen te beginnen.

— Ongetwijfeld — zeide hij — hebben zij, evenals deze vijf, ergens halt gemaakt, en kunnen wij hen eveneens naderen en uit onze hinderlaag dooden, te meer, daar onze strijdkrachten met Ralph zijn vermeerderd.

Nathan hoorde hem kalm aan, maar scheen weinig geneigd het gevoelen van den jongen man te deelen.

— Voorzeker, vriend, — zeide hij — het zou beter zijn voor mij, voor u en voor het jonge meisje, indien wij beproefden haar des nachts uit het dorp te stelen, in plaats van haar uit de legerplaats eener gewapende bende te halen. Heb maar geduld en, waarlijk, ge zult zien, dat daaruit nog veel goeds voortkomen kan.

Roland, die Nathan's meerdere ervaring erkende, moest zich naar diens oordeel voegen, ofschoon hij vurig verlangde zijne zuster zoo spoedig mogelijk te helpen.

Nathan sloeg thans voor, de lijken der Indianen in den een of anderen, door den regen uitgespoelden kuil, te werpen, opdat een voorbijkomende wilde ze niet zou ontdekken. Dit geschiedde, maar niet dan nadat Ralph en Nathan de zakken der gesneuvelden onderzocht, en zich de daarin aanwezige voorwerpen van waarde hadden toege-eigend. Aldus ontnam de Kwaker den een een licht Indiaansch jachthemd, een tweeden een linnen overkleed, een vrouwenzakdoek en een zakje met geneeskrachtige kruiden; een derde verschillende kleinigheden: naalden, schelletjes en een zakje met roode en andere kleuren, de voornaamste sieraden van een wilde uitmakende. Al die dingen bond hij in een bundel bijeen, om ze te gebruiken, voor een doel, waarvan hij zijn metgezellen volstrekt geen geheim maakte.

Daarop nam hij de geweren der dooden, schroefde de sloten er af en verborg die in rotsspleten, waar een menschelijk oog ze niet licht zou ontdekken. Vervolgens wischte hij zorgvuldig de sporen uit van den strijd, en gaf eindelijk het teeken van op te breken, waaraan bereidvaardig door Roland en Ralph Stackpole werd voldaan.

XVII.

NATHAN SLUIPT HET DORP BINNEN.

De avond begon reeds te vallen, toen onze vrienden, door dicht kreupelhout en langs eenzame bergruggen voortsluitend en zorgvuldig elk gebaand pad vermijgend, eindelijk van den top eens heuvels het dal zagen, waarin het dorp van den Zwarten Gier was gelegen. Het laatste rood van de door de ondergegane zon verlichte wolken wierp nog een flauw schijnsel over de groene grasvlakte van het dal, waardoor een heldere stroom ruischte, die zijn wateren nu eens onder schaduwwrijke boomgroepen verborg, dan weder tusschen bloemen voortkronkelde en aan de geheele streek een buitengewoon behoorlijk en vriendelijk aanzien gaf. Verder in het dal zag men velden met rijpende maïs, en aan gene zijde daarvan, waar vooruitspringende bergen de vlakte aan het oog onttrokken, toonden lichte, blauwachtige rookwolkjes, uit de daken van boomschors en vellen omhoogstijgend, de ligging van het Indiaansche dorp.

De reizigers, nu eindelijk het doel van hun moeitevolle reis hebbende bereikt, beschouwden de landstreek, die het schouwtooneel hunner daden zou worden, een tijdlang onder een diep stilzwijgen, want ieder van hen dacht aan de gevaren en de moeilijkheden, nog te overwinnen, voordat zij hun laatste, vurig nagestreefde wenschen zagen vervuld. Ten slotte zochten zij een diepe,

verborgen kloof op, hielden nog eene beraadslaging, en maakten, zich gereed om naar het dorp te trekken. Nathan bood aan, dit eerst alleen binnen te sluipen, ten einde de toestanden aldaar te verkennen en zoo mogelijk de plaats te ontdekken, waarheen men de geroofde Edith had gebracht. Dit wilde Ralph echter niet toestaan, want hij stond er op, dat hem die taak werd opgedragen.

— Geloof ge dan, oude Nathan, — zeide hij, — dat ik daarom de engelachtige dame zoo lang heb nagelooopen, om haar door een ander tweebeenig wezen te laten bevrijden? De eeuwige dood over mij, maar ik ben de man, die dit dorp het beste kent, want ik heb al meer dan eens paarden er uit gestolen.

— Ge kunt voorzeker de jonge dame op uw manier zeer nuttig zijn, — antwoordde Nathan, — maar ge zijt een ongeluksvogel, en waar gij verschijnt brengt ge onheil. En daarom ben ik bang voor u, wat deze onderneming betreft.

— Wees maar liever bang voor je eigen neus, bloedige Nathan, — antwoordde Ralph lachend. — Is het dan geen geluk genoeg, als men uit de klauwen van vijf Indianen wordt bevrijd? Laat ons dan samen gaan, Nathan. Spoor gij het verblijf der engelachtige dame op, en, terwijl ge u bij haar bevindt, zal ik een paard voor haar stelen, waarop zij kan wegrijden.

-- Daaraan heb ik juist gedacht, vriend, — antwoordde Nathan goedkeurend, — want het is hoognoodig dat het zwakke meisje een paard heeft om te rijden. Welaan, vriend, indien ge volgens uw geweten overtuigd zijt, dat ge ons een dier kunt bezorgen, zonder gezien en opgepakt te worden, dan heb ik er niets tegen dat ge mij vergezelt. En in waarheid, als ge er twee of drie mocht kunnen rooven, zou niet alleen het jonge meisje, maar zouden ook wij er zeer mede gebaat zijn.

— Thans spreekt ge als een man van verstand, — antwoordde Ralph, — geef me maar riemen, om halsters te maken, en dan zult ge een paardendief zien, zooals er op de aarde geen tweede bestaat.

— Aan halsters zal het u niet ontbreken, — zeide Nathan, — ten minste als men die uit leder kan maken. Neem mijn leeren buis en snijd dat in reepen, want ik kan daarvan toch geen gebruik maken, als ik mij in het Indiaansche dorp bevind.

Bij deze woorden trok Nathan het bewuste kleedingstuk uit, hetwelk Ralph aanstonds in dunne reepen sneed, die hij tot halsters samenvlocht. Nathan echter trok, in plaats van zijn buis, het hemd

aan van calicot, dat hij den gedooden Indiaan had ontnomen, en wierp, bij wijze van mantel, het bewuste Indiaansche linnen overkleed er overheen. Om zijn hoofd bond hij een bonten doek, terwijl hij zich van verscheidene, tot dat doel medegenomen, versierde gordels voorzag. Daarna bestreek hij gelaat, armen en borst met strepen van een roode, zwarte en groene kleur, die slakken, hagedissen en ander kruipend gedierte moesten voorstellen, en veranderde zich in een wilde, die er zoo grimmig en schrikwekkend uitzag, als zijn kleeding en beschildering, in vereeniging met zijn hooge, magere gestalte, hem slechts konden maken.

Terwijl deze gedaanteverwisseling met Nathan plaats vond, stond Roland er op, beiden naar het dorp te vergezellen, daar hij niet den minsten lust gevoelde zich tot een roemlooze werkeloosheid te laten veroordeelen.

— Ik vrees de gevaren niet, maar wil alle, die u bedreigen, met u deelen.

— Wanneer het hier slechts gevaren gold, — antwoordde Nathan, — zoudt ge met ons kunnen gaan en ons welkom zijn. Maar de geringe diensten, die ge dan zoudt kunnen bewijzen, staan niet in verhouding tot het gevaar, waaraan uw algeheele onervarenheid ons blootstelt. Alles hangt thans af van behendigheid, sluwheid en tegenwoordigheid van geest, want de minste onvoorzichtigheid zou voor ons allen verderfelijk kunnen zijn.

Voor deze en dergelijke beweegredenen moest de jonge soldaat ten laatste zwichten, maar hij deed dit slechts onder voorwaarde, dat hij zich dicht in de nabijheid van het dorp verbergen mocht, om bij het eerste gevaar en den eersten hulpkreet bij de hand te kunnen zijn.

Toen eindelijk de nacht de schemering verving, verlieten de drie mannen den heuvel, en daalden koen maar voorzichtig naar beneden in het dal. Het geblaf der honden, het juichen nu en dan van een half dronken wilde, en het roode schijnsel van een vuur, dat door de reten van een der hutten naar buiten straalde, maakten hun het naderen van het dorp gemakkelijk. Het lag aan den tegenovergestelden oever van den stroom, en wel, zooals reeds opgemerkt, juist achter een kromming van het dal, aan den voet van een steilen, maar niet zeer hoogen berg. Deze sprong bijna tot aan den oever van den stroom vooruit, en liet juist ruimte genoeg voor de veertig of vijftig hutten waaruit het dorp bestond. Aan den oever, waar onze vrienden zich bevonden, was het dal breeder; hier hadden ook de Indianen hun maïsvelden aangelegd.

Aan den zoom der bebouwde velden gekomen, waadden de drie mannen door den evenmin breeden als diepen stroom, en klommen over boomstammen en hindernissen, tot aan den voet van het gebergte, waar jaren geleden een vlijtige Indiaan een veld had ontgonnen, dat echter nog nooit scheen beplant te zijn. Hier verborgen zij zich, om te wachten, totdat het ongewone rumoer in het dorp, het gevolg der uitpattingen, waaraan volgens het oordeel van Nathan de overwinnaars zich overgaven, zou bedaard zijn.

Op dit laatste moesten ze echter langen tijd wachten. De drie vrienden konden in hun schuilplaats menigen juichkreet vernemen, nu eens afgewisseld door grimmig en angstverwekkend gebrul, dan weder klagend en treurig klinkend, al naardat het gold de vreugde van de overwinning of de herinnering aan de dooden. Later werd dat geschreeuw vervangen door een schamper lachen, het snappen van vrouwen, het krijschen van kinderen en het blaffen van honden, hetgeen aantoonde, dat het geheele dorp deelnam aan een feestelijkheid, waarbij ongetwijfeld de whisky niet bleef gespaard.

Eindelijk, na menig uur van angstig wachten, verstomde het getier, en na middernacht verklaarde Nathan, dat nu de tijd was gekomen om zich naar het dorp te begeven. Hij verhief zich van zijn rustplaats, vermaande Roland zich niet van de plek te verwijderen, totdat hij den uitslag van zijn bezoek had vernomen, en gaf hem, bij het scheiden, den raad, bij het aanbreken van den dag op de vlucht te gaan, indien Ralph of hij alsdan niet mocht teruggekeerd zijn.

— Geloof mij, vriend, — zeide hij, — een Indiaansch dorp is somtijds als een rattenval, waar men wel in, maar niet weer uitkomt. Indien ik sterven mocht, bedien u dan van kleinen Peter, tot wiens meester ik u benoem. Hij zal u trouw door de wildernis voeren, want voorwaar, hij heeft genegenheid voor u opgevat, omdat ge hem altijd goed en vriendelijk hebt bejegend, hetgeen ik niet van elk mensch zeggen kan.

Na deze woorden legde hij zijn geweer, dat bij zulke gelegenheden volkomen nutteloos was, ter zijde, vermaande Ralph hetzelfde te doen, en wendde zich daarna tot kleinen Peter, dien hij zeer ernstig toesprak:

— Peter, — zeide hij, — ik laat je over aan je zelf en beveel dezen jongen man in je hoede aan; wees goed, trouw en gehoorzaam, zooals ge altijd zijt geweest, en wees vooral voorzichtig, opdat ge steeds verre blijft van onheil en gevaren.

Naar het scheen, verstond Peter zijn meester volkomen, want hij legde zich op den grond neder, zonder ook maar een enkele poging te doen om hem te volgen. Daarop verwijderde Nathan zich met Ralph, en liet Roland alleen achter, met zijne gedachten en gewaarwordingen, die in zijn toestand juist niet van de aangenaamste konden zijn.

XVIII.

NATHAN ONTDEKT TELIE DOE.

De nacht was helder, de sterren schitterden aan het uitspansel, hetgeen den zwervenden Nathan, met het oog op zijne onderneming, niet zeer aangenaam was. Gelukkig lag het verblijf der Indianen grootendeels in de schaduw van den berg, met reusachtige ahorn- en tulpeboomen, die hem en zijn metgezel volkomen onzichtbaar maakten. Met Ralph aan zijne zijde, schreed hij naar het dorp, waaruit ook nu nog, van tijd tot tijd, het gebrul van een dronken Roodhuid, vermengd met het gehuil der onrustige honden, werd vernomen. Of die geluiden dan wel het een of ander duister voorgevoel Nathan's bezorgdheid wekten, is moeilijk te zeggen, daar hij zelf zijne gedachten zorgvuldig voor zich hield; maar nog slechts enkele schreden van een ellendige hut, uit takken en boomen bestaande, gekomen, maakte hij plotseling halt, trok zijn metgezel een weinig ter zijde, en sprak hem, met zachte stem, op de volgende wijze aan:

— Gij zegt, vriend, dat ge uit dit dorp reeds paarden hebt gestolen en het nauwkeurig kent?

— Zoo nauwkeurig als de knokkels van mijn duim! — antwoordde Ralph, — dat wil zeggen: de plek waar de dieren zich ophouden, want verder ben ik in het nest niet gekomen. De weg daarheen loopt hier juist om de wigwam, en dan in de richting

van dat bergdal, waar ge ze herhaaldelijk kunt hooren hinniken, als ge de ooren spitst.

— Vriend, — vervolgde Nathan, — van uwe daden zal het gelukken van ons waagstuk heel wat meer afhangen dan van de mijne. Als ge u goed houdt, kan het gebeuren, dat wij niet alleen de gevangenis der ongelukkige dame ontdekken, maar haar ook daaruit bevrijden, zonder dat de Indianen iets daarvan bemerken. Indien ge echter als een dwaas mensch handelt (en voorwaar, ik ben daar zeer bang voor) dan zult gij haar niet alleen niet kunnen helpen, maar bovendien ook nog anderen verhinderen het te doen.

— Nathan, — zeide Ralph, en men hoorde duidelijk aan den toon zijner stem, dat hij het eerlijk meende, — Nathan, de eeuwige dood over mij, als ik mijn best niet doe. Hier sta ik, man, bereid om naar u te luisteren en uwe raadgevingen op te volgen. Leg mij dus de zaak uit, ik zal u geduldig aanhooren.

— Welaan, — aldus nam Nathan het woord — mijn raad bestaat hierin, dat ge blijft waar ge zijt, en de geheele zaak aan mij alleen overlaat. Want daar ik bemerk, dat ge van het geheele dorp slechts de plaats kent waar de paarden zich bevinden, zou het dwaasheid zijn u te midden der wigwams te wagen. Blijf dus, waar ge zijt, terwijl ik de plaats ga verkennen, waar het meisje zich bevindt.

— Ouwe jongen, — sprak Ralph — ge zult toch niet beweren, dat ge het dorp beter kent dan ik? Hebt ge dan wel eens ooit paarden daaruit gestolen?

— Vriend, — antwoordde Nathan — laat het u genoeg zijn, indien ik zeg, dat er in dit geheele dorp geen enkele hut is, die ik niet nauwkeurig ken! Gij moogt niet naar de plaats gaan waar de paarden zijn, voordat gij met zekerheid weet, dat het meisje kan worden gered. Want voorzeker, vriend, het zou wel eens kunnen gebeuren, dat wij de geheele taak tot morgennacht moesten uitstellen.

— Ja, ja, ik zie in, dat het onzin zijn zou een paard te stelen, voordat de dame bij ons is, — zei Ralph; — zoodat ik maar zeggen wil, bloedige Nathan, dat indien het uw meening is, dat ik u beter help, door u in het geheel niet te helpen, ik mij onder dezen boom zal nederleggen, en daar rustig zal blijven liggen, als een verstandig man.

Deze belofte scheen Nathan een pak van het hart te nemen. Nog eenmaal bezwoer hij den paardendief, woord te houden en den

uitslag van zijn bezoek in het dorp af te wachten. Toen begaf hij zich op weg. Hij ging echter thans niet meer met de schuchtere en aarzelende schreden van een sluipend spion, maar trok den linnen mantel dicht over den schouder, nam den gang en de houding aan van een Roodhuid, en stapte kalm en zeker voorwaarts. En daarbij rinkelde hij, naar het scheen met opzet, om de opmerkzaamheid der dorpsbewoners tot zich te trekken, luide met een bos schelletjes, die hij onder zijn mantel verborgen droeg.

Deze dwaasheid, waarvoor Ralph Nathan's handelwijze aanvankelijk hield, bleek echter weldra een bewijs van slimheid te zijn, daar zij alleen diende om eender eerste en voornaamste hindernissen uit den weg te ruimen. In de nabijheid van de eerste tent de beste bevond zich een troep keffende en blaffende honden, die, in hun rust gestoord, grooten lust schenen te hebben, om Nathan het verder voortdringen in het dorp te beletten. Een lichte beweging met de schelletjes was echter voldoende, om dit bezwaar in een oogenblik uit den weg te ruimen, want nauwelijks hadden de dieren dat geluid vernomen, of zij snelden, met den staart tusschen de pooten, ijlings van daar, als vreesden zij den worp van een tomahawk, hetgeen hun gewone bestraffing, wegens het aanblaffen van een krijgsman, pleegt te zijn.

— Een prachtige inval! — mompelde Ralph verbaasd, die den uitslag van Nathan's list had gezien. — Ik mag een ezel heeten, als ik een volgenden keer, bij het stelen van paarden, geen schepel schelletjes meeneem. Het zijn juist die Indianen-honden, die een mensch den meesten last veroorzaken.

Ofschoon Nathan met schijnbare onbezorgdheid voortstapte en een groot vertrouwen in zijne vermomming stelde, trachtte hij nochtans zorgvuldig alle gevaren te vermijden, waaraan hij zich niet noodzakelijk behoefde bloot te stellen. Waar nog ergens een door Indianen bewaakt vuur, door den kier der openstaande deur van een wigwam schemerde, sloop hij met de grootste voorzichtigheid voorbij, terwijl hij de loerende en brullende wilden zooveel uit den weg ging als hij kon.

Er was dan ook inderdaad alle reden om uiterst behoedzaam te zijn. Het dorp was geenszins zoodanig van verdedigers ontbloot als Roland had geloofd. De krijgslieden van Wenonga waren niet allen hun aanvoerder op den tocht naar Kentucky gevolgd; een vrij groot aantal was, lui en werkeloos, in hun haardsteden achtergebleven. Dit vermoedde Nathan ten minste, daar hij zich anders het feit niet kon verklaren, dat hij hier en daar, in de nabijheid van

vuren, waar zij gedronken hadden, op dagdieven stiet, die dwars over den weg lagen, en op de plaats zelve, waar de roes hen had overvallen, ingeslapen moesten zijn.

Nathan sloop zachtjes voort, kroop, als hun slaap hem niet vast genoeg toescheen, op handen en voeten langs hen voorbij, en kwam eindelijk gelukkig in het midden van het dorp. Hier bleek uit de aanwezigheid van meerdere, uit boomstammen vervaardigde hutten, die in fraaiheid alle andere in het dorp verre overtroffen, de woonplaats der hoofdlieden van den stam te zijn, of misschien ook die der blanke mannen, die Nathan bij de ten krijg uitgetrokken wilden had opgemerkt.

De Kwaker naderde langzaam een dezer wigwams, keek door een spleet, tusschen de boomstammen, en bemerkte, op het eerste gezicht, dat een afvallige blanke hier zijn woning moest hebben opgeslagen. Een half dozijn kinderen, beschilderd met dezelfde levendige kleuren als de wilden, sliepen op matten, rondom een vuur, naast hetwelk, eveneens sluimerend, de Indiaansche moeder was gezeten.

Nathan aarzelde niet lang. Na een snellen, scherpen blik in het rond te hebben geworpen, sloop hij naar een andere, in de nabijheid staande hut, en thans met nog grooter voorzichtigheid en behoedzaamheid dan te voren. De hut geleek op alle andere, maar was veel beter en fraaiër gebouwd; zij had een uit stukken hout en leem vervaardigden schoorsteen, een voordeel waarop geen andere hut in het dorp kon bogen. Uit dien schoorsteen drongen dichte rookwolken naar buiten, rood gekleurd door het schijnsel der vlammen van binnen. Ook hier bediende Nathan zich van een reet, om het inwendige der woning te bespieden. Hij zag naakte wanden van boomstammen, waarvan de tusschenruimten hier en daar met mos en leem waren dichtgestopt, eenige ruw bewerkte houten stoelen, een gelijksoortige tafel, een legerstede van dierenhuiden en eenig krijgs- en jachtgereedschap, dat hier en daar aan de wanden hing. Deze voorwerpen boeiden Nathan echter heel wat minder dan de twee blanke mannen, bij een ellendig talklicht, in de nabijheid van het nog helder brandende vuur, gezeten. De een, een groote, sterke man, was gekleed in een katoenen hemd; een roode sjaal diende hem tot hoofdbedekking. Hij kon omstreeks veertig jaar oud zijn; zijn gelaat had men nog altijd fraai kunnen noemen, indien wilde en teugellooze harts-tochten hun sporen daarop niet hadden achtergelaten. In den anderen man, kleiner dan de eerste, herkende Nathan ter-

stond Telie Doe's vader, dien hij het eerst, bij den aanval op de ruïne, onder den bloeddorstigen troep, had gezien.

De aanblik dezer mannen wekte in de hoogste mate Nathan's nieuwsgierigheid op; hij spande dan ook oogen en ooren in, om al wat geschiedde nauwkeurig te kunnen gadeslaan. Doe zag er somber en norsch uit; hij zat roerloos in de vlammen te staren, zonder zich om zijn metgezel te bekommeren, die thans den rooden tulband van het hoofd nam, dezen wegwierp, en Telie's vader eenige woorden in het oor fluisterde, door Nathan, in weerwil van al de moeite die hij zich gaf, niet verstaan. Hij herhaalde zijn gefluister eenige malen, maar aangezien Doe er geen acht op sloeg, werd hij ongeduldig en sprak, tot vreugde van Nathan, met luider stem:

— Luister, Jack, Atkinson, Doe, Shawgenaw, Ratelslang of hoe ge u nog anders gelieft te noemen — zijt ge dan gek of dronken, dat ge mij laat praten, zonder er acht op te slaan? Word eens wakker, man, en zeg mij ten minste waar ge van droomt, als ge mij anders niets te zeggen hebt.

— Nu, — antwoordde de ander toornig, terwijl hij naar een aarden kruik greep, waaruit hij, alvorens te spreken, een geduchten slok nam — als ge het dan toch weten wilt, dan zeg ik u, dat ik aan dien jonkman dacht, dien wij zulk een schandelijken dood hebben bereid. Dat zou een echt christelijk werk zijn, waarachtig!

— Kom, kom, wat een dwaasheid! — antwoordde de andere. — Het was in den strijd, man, en de overwonnene moet zijn lot dragen.

— Dat is zoo, Richard, — antwoordde Doe of Atkinson, — maar gij vergeet iets, dat mij in deze zaak van wezenlijk gewicht toeschijnt, het feit namelijk, dat het Christen meuschen en geen Indianen waren, die den ongelukkigen man ter slachtbank hebben geleid. Het wordt mij zeer onaangenaam te moede, als ik daar aan denk.

— Bah! ge wordt heelemaal gek! — riep de ander verachtelijk uit. — Dat komt er van, als ge zoo geduldig luistert naar den zotteklap van die dwaze Telie.

— Zwijg van het meisje, mensch! — riep Doe toornig en somber uit. — Tegen mij moogt ge zeggen wat ge wilt, want ik ben een slechte kerel; maar ik duld niet, dat ge mijn dochter beschimpt.

— Nu, nu, maar niet zoo driftig, — zei de ander op

verzoenenden toon: — als ze maar niet zoo trouw aan Edith, die mij reeds zooveel gekost heeft, gehecht was.

— Een dure koop is dat meisje voor ons allen geworden, — zei Doe, terwijl hij de nog half gevulde kruik andermaal aan zijne lippen bracht. — Zij heeft ons elf man gekost, en het is nog een geluk, dat slechts vier van hen tot ons dorp behoorden, anders zou zij, ten spijt van uw geld en uw geringe geschenken, zonder genade gedood en gescalpeerd zijn geworden; ja, vier van ons zijn gevallen, twee van hen heeft de Dshibbenönoseh gehaald. Zie je, Richard, ik ben geen bloodaard, maar, dat die booze woudgeest juist verschijnen moest, toen wij ons van het meisje en haar broeder meester maakten, schijnt mij een slecht voorteken te zijn. En evenals ik denken ook de Indianen er over; want ge zaagt wel hoeveel moeite het kostte hen weder aan het vechten te krijgen, nadat zij de kruiselingsche insnijding op het lichaam van den doode hadden gezien. Ik voor mij houd den Dshibbenönoseh voor den baarlijken duivel.

— Het bewijst, dat ge een gek zijt, — antwoordde zijn metgezel. — Ik ben zoo'n ezel niet, om aan zulke dingen te gelooven!

— Nu, iemand die niet gelooft aan de hel die hem wacht, gelooft zeker ook niet aan den Booze, — mompelde Doe. — Maar dit is toch zeker, dat ge dien Indiaan onder den boom dood hebt gevonden, ofschoon de vijf kondschappers hem levend hadden verlaten.

— Dat is waar, — antwoordde de man, met den rooden tulband, — maar hij is gewond door den ruiter, dien gij bij het wad liet ontsnappen, en ik vind het heel natuurlijk, dat de jonge krijgsman, die hem vond, hem van een merkteeken voorzag, op de wijze van den Dshibbenönoseh, om zich het bijgeloof der Indianen ten nutte te maken.

— Goed, toegegeven, — antwoordde Doe, — wat zegt ge echter van den krijgsman, die, toen wij de ruïne belegerden, midden onder ons gedood en geteekend werd? Ge kunt toch niet beweren, dat de soldaat, die op dat oogenblik in de bouwvallen ingesloten zat, ook dezen Indiaan een kruis over het lichaam heeft gesneden?

— En toch beweer ik het, — zei de ander — want dat is een kunstgreep, die een kloek man, begunstigd door de duisternis, best heeft kunnen uitvoeren.

— Nu, voor mijn deel, ook al goed, — hernam Doe, vol erger-

nis — maar hoe zoudt ge dan willen bewijzen, dat diezelfde jonge soldaat, die vroeger nooit in Kentucky is geweest, hier Shawnees heeft geslacht, hier in het dorp, en dat sinds tien jaren, zooals niemand loochenen kan? Ja, ja, Richard, meer dan een dozijn Indianen zijn hier in deze hutten gedood en gescalpeerd, en dat altijd midden in den nacht, en des morgens zag men niets dan het teeken van den Dshibbenönoseh, waaraan wij, tot onzen schrik, den vernieler herkenden. Onder al onze krijgslieden is er dan ook niet één, die zich 's nachts, zonder vrees, op zijn leger uitstrekt, want geen van hen is zeker, dat de Dshibbenönoseh hem niet zal dooden. Ge moet weten, dat in vroeger jaren door de mannen van onzen stam alhier een vreeselijk bloedbad werd aangericht, onder een onschuldige familie, wier talrijke leden allen door Wenonga en zijn lieden zijn vermoord. Sinds dien tijd heeft de Dshibbenönoseh hun rijen gedund, hetgeen zij voor een bestraffing van hun stam houden, wat het ongetwijfeld dan ook is. Om die reden is dan ook het oude opperhoofd zoo'n vagebond geworden, want het geweten slaapt nooit. De stam is op hem vertoornd, omdat hij hun de wraak van den Dshibbenönoseh heeft op den hals gehaald, en niemand wil hem in den strijd volgen dan eenig ellendig gespuis, dat geen zier beter is dan hij zelf. Daarom is hij dan ook woedend op den Dshibbenönoseh, en meer dan eenmaal heeft hij gezworen het spook te zullen dooden, want hij is een kerel, die niets vreest, zelfs den duivel niet.

— Dat, is allemaal kinderachtig gezwets, — antwoordde Doe's metgezel. — Wij hebben de overwinning behaald, en zullen er nu ook de vruchten van genieten. Maar ik moet naar mijne gevangene gaan zien.

— En waartoe zal dat dienen? — vroeg Doe. — Het meisje is halfdood en bijna waanzinnig, — zeide Telie mij.

— En Telie zal juist alles bederven, — riep de ander. — Ge moet haar ver van het meisje houden, want Edith moet weten, waar zij is, en ondervinden, wat het zeggen wil, een gevangene van de Indianen te zijn.

— En waarom? Waartoe die nuttelooze wreedheid?

— Die wreedheid is niet zoo nutteloos als ge u verbeeldt, Doe! Het meisje zal een waarborg zijn voor onze veiligheid!

— Nu, ik dacht, dat zonder haar uw veiligheid voldoende was gewaarborgd, — antwoordde Doe. — Gij zijt in het bezit der landerijen en....

— Ge hebt, — viel de ander hem in de rede, — inderdaad

maar weinig verstand, als ge meent dat dit bezit lang onaangetast zal blijven. Ik moet op die landerijen een beter recht kunnen doen gelden dan mij de zoogenaamde nog levende erfgename van den ouden Forrester verschaft. Onze leugens zijn niet zoo fijn gesponnen, dat zij lang kunnen duren, en daarom wil ik Edith tot vrouw nemen. Zij is de ware en eenige erfgename, als wij dien jongen, dien Roland, uit den weg hebben geruimd, en, is zij eenmaal mijne vrouw, dan ben ik met goed recht en met een zuiver geweten meester van de nalatenschap.

— Maar ge vergeet het testament! — riep Doe. — Wat beteekent een wettige erfgename tegenover een testament? Ook indien ge Edith huwt, zal men steeds vragen: waar is de werkelijke erfgename, het verbrande meisje? Ik geloof, dat ge daar in uw eigen strikken verward zijt geraakt.

— Niet zoo geheel en al, — antwoordde de andere. — Want, als ze mijne vrouw is, beginnen wij eerlijk te handelen, en vinden, na veel moeite en lang zoeken, eindelijk het tweede en laatste testament van den ouden Forrester!

— Maar hebt ge niet gezegd, dat ge 't hadt verbrand? — vroeg Doe verrast.

— Zeker heb ik dat, doch slechts om u gerust te stellen. In werkelijkheid heb ik echter het document zorgvuldig verborgen, om voor alle gevallen een achterdeur open te houden. Hier is het, Jack, — voegde hij er bij, terwijl hij uit den zak van zijn jas een perkament te voorschijn haalde en voor Doe uitspreidde. — Hier is het testament, waarbij Roland en Edith tot erfgenamen zijn benoemd. Aangezien nu de eerste vermoedelijk dood is, komt Edith het geheele vermogen toe. Zijt ge nu overtuigd, dat wij heel vast in onze schoenen staan, eerlijke Doe?

— Ja zeker, — antwoordde deze. — Geen rechtbank ter wereld kan u in dat geval iets doen.

— Juist zoo, vriend, — zei de andere. — En nu, waar is het meisje? Ik moet eens met haar spreken.

— In de wigwam bij de Squaw van Wenonga, vlak tegenover de Medicijnhut, — antwoordde Doe. — Ge gaat echter niet van hier, voordat ik weet, wat mijne belooning is voor het aandeel, dat ik in de zaak heb genomen. Wij zijn beiden schurken, en daarom vertrouw ik u even weinig als gij mij.

— Goed, morgen zult ge het weten, — antwoordde de ander.

— Neen, neen, nog hedennacht, — zei Doe. — Ik laat

me niet bedotten, en ge krijgt het meisje niet, voordat ge mij de som hebt genoemd.

— Verstandig gesproken, maat, — zei de vreemdeling op toegeevenden toon, ofschoon hij daarbij een toornigen blik wierp op zijn metgezel, hetgeen Nathan van uit zijn schuilplaats nauwkeurig waarnam. Daarna sprak hij, naar het scheen op overtuigende wijze, zijn makker in schurkenstreken toe, maar zoo zacht, dat Nathan hoe scherp hij ook luisterde, diens woorden niet meer kon verstaan.

De Kwaker had echter genoeg gehoord. Het gesprek, dat hij afluisterde, had hem klaar en duidelijk bewezen, dat Roland en Edith de slachtoffers waren geworden van bedriegers, en hij twijfelde geen oogenblik, of de vreemdeling, met den rooden tulband, was de reeds meergenoemde Richard Braxley, door Roland van den beginne af als de aanlegger dier schurkerij aangezezen. Nathan dacht hierover echter niet lang na, want hij had thans vernomen, waar Edith gevangen werd gehouden, en dit was hem voorloopig van het meeste gewicht, daar hij zich slechts, om dáár achter te komen, in het dorp had gewaagd. Haar gevangenis was de wigwam van Wenonga, en daarheen besloot Nathan zijne schreden onverwijd te richten.

Hoe zou hij echter de hut van opperhoofd, onder een dozijn andere wigwams, die de Medicijnhut omringden, kunnen terugvinden? Dit was eene vraag, die Nathan wellicht niet tot zich zelf richtte, want hij sloop ijlings van Doe's woonsteek weg, sloeg een pad in, en snelde zonder te dralen voorwaarts, alsof hij reeds sedert jaren op het nauwkeurigst met elken hoek in het dorp bekend was.

Gedurende den tijd dat Nathan aan Doe's hut had gestaan en geluisterd, greep er eene verandering plaats, die zijne plannen niet weinig begunstigde. De tot hiertoe heldere hemel was thans met dichte wolken bedekt, zoodat het dorp der Shawnees in diepe duisternis lag gehuld. Enkele windvlagen streken met klagend gehuil over de nabijzijnde bergen, ruischten met kracht in de bosschen, loeiden over het dorp en vervulden de lucht met een dof rumoer.

Onder zulke omstandigheden vervolgde Nathan, omringd en verborgen door de duisternis, onbezorgd zijn weg. Na weinige minuten reeds bevond hij zich op den openbaren weg, indien men aldus een open ruimte in het midden van het dorp kon noemen, waar een roode loods van boomschors en takken stond, die, door

palen gedragen en naar alle zijden open, wegens haar ouderdom, den eerwaardigen naam van Medicijnhut had gekregen.

Het plein vormde een vierhoek, waaromheen de hutten lagen. De laatsten waren omringd door boomen en boschjes, vooral diegene, aan den voet van den berg gelegen, en langs den stroom, dien men op geringen afstand over zijn rotsachtige bedding kon hooren heenbruisen. Op het plein zelf groeiden beuken, hier en daar verhieven zich de machtige stammen van enkele boomen, de laatste overblijfselen van het eeuwenoude woud, dat eenmaal alles overschaduwde. De storm deed hun toppen geweldig schudden, de bladeren ruischten en de takken sloegen klapperend tegen elkander.

Dat plein moest Nathan oversteken. Hij deed dit, zonder vrees, ofschoon hij stuitte op een hindernis, die wel in staat zou zijn geweest een minder koen en vastberaden man te doen ontstellen. Dicht toch naast de Verzamelsteê ontwaarde hij een vuur, wel verzwakt, maar nu de wind van tijd tot tijd de verdovende vonken weder aanblië, genoegzaam licht verspreidend, om hem ongeveer een dozijn slapende Indianen te laten zien, wier geweren dicht bij hen tegen de boomen waren opgesteld.

Deze onverwachte ontdekking verschrikte Nathan wel niet, maar bracht hem toch in verlegenheid. Aanvankelijk geloofde hij, dat die Roodhuiden een soort wacht vormden, aan wie de veiligheid van het dorp was toevertrouwd, zoolang de overigen hadden gezwelgd en gebrast. Bij nadenken echter kwam hij tot het inzicht, dat die slapers eene bende uit een naburig dorp konden zijn, die, tot zijn ongeluk in het dorp vertoefd en de gastvrijheid zijner bewoners hadden genoten. Deze gevolgtrekking maakte hij voornamelijk uit het feit, dat naast het vuur een hoop gedroogd maïsstroo lag, blijkbaar voor nachtleger bestemd, en dat de dorpsbewoners voorzeker niet zouden hebben bijeengebracht, indien het niet ter eere hunner gasten ware geweest. Dat dezen overigens aan het drinkgelag moesten hebben deelgenomen, bewees de omstandigheid, dat er slechts weinigen naast elkander op het leger sliepen, terwijl de meesten in zulk eene verwarring en in zulke houdingen door elkaar lagen, als slechts het gevolg kon zijn van volslagen afmatting en dronkenschap.

Nathan stond even stil, doch niet lang. Hij liet zich door de ontdekking dezer zeer onwelkome gasten geen vrees aanjagen, maar vermeed hen langs een omweg om het plein. Hij sloop

zachtjes van boom tot boom, van struik tot struik, totdat hij de slapenden achter zich had, en in de nabijheid kwam van een wigwam, die men met recht voor de woning kon houden van een voornaam opperhoofd. Zij was gebouwd uit ruw gehouwen stammen, en bevatte slechts één enkel vertrek. Er waren echter nog een paar zomervertrekken bij aangebracht; eigenlijk slechts tenten van dierenvelen, aan weerszijden als vleugels aangehecht, en die waarschijnlijk gemeenschap hadden met het inwendige, ofschoon elke afdeeling zijn eigen deur had, van gevlochten matwerk, aan den kant van het plein.

Dit alles kon Nathan waarnemen bij het schijnsel van het vlammeende vuur, terwijl het volle licht er van op de ruwe hut viel en hare omtrekken toonde. Het gebouw lag, zooals dit bij de woning van een opperhoofd behoort, alleen en afgezonderd; de naaste omgeving bestond uit boschjes en struiken, terwijl een oude olm, die zich daartusschen verhief en zijne machtige armen ver uitbreidde, daar stond als een reusachtige schildwacht, om al te nieuwsgierige blikken in de nabijheid te weren.

De eenzaamheid, het bosch en de diepe schaduwen der olmen waren alle omstandigheden, die den zwervenden Nathan slechts gunstig konden zijn. Hij wierp nog eenmaal een blik achterwaarts naar het vuur, en vestigde daarna zijn aandacht op een der tenten, waaruit licht straalde, zoodra de wind de huiden een weinig oplichtte. Ook geloofde hij daarbinnen een zacht gemompel van stemmen te vernemen, en daarom kroop hij verder door het bosch, niet twijfelend, of hij bevond zich in de nabijheid van het jonge meisje, wier bevrijding het doel was van zijn streven. Hij geloofde een weg te vinden, die in het geheel geen hindernissen opleverde, maar zag zich weldra in die veronderstelling bedrogen. Nauwelijks was hij door eenige boschjes geslopen, of een heldere straal van het opvlammende vuur verlichtte de duisternis, en liet hem het sombere, grimmige gezicht zien van een Indiaan, dien hij met de hand had kunnen bereiken. Het moest een Roodhuid zijn, vermoedelijk in het donker over de struiken gevallen, en terstond door den slaap overmand.

Voor de eerste maal deinsde onze zwerver terug, niet uit vrees, daar het voorkomen van den dronken slaper juist niet geschikt was een man als Nathan schrik in te boezemen. De Indiaan toch was geheel hulpeloos en scheen bovendien nog ongewapend. Nathan bespeurde ten minste noch mes noch tomahawk bij hem of in zijne nabijheid. Maar in het grimmige gelaat,

verschrompeld door ouderdom en met vele litteekens doorploegd, in de misvormde, maar gespierde en nog altijd krachtige hand, die op de borst rustte, en bij de herinnering aan het verleden, die alles in Nathan's geest terugriep, lag iets, dat een wel is waar niet minder krachtig, maar lang niet zulk een onwaardig gevoel opwekte als vrees.

In de eerste opwelling van verrassing week hij achteruit en wierp zich toen snel op den grond, als wilde hij zich verbergen, indien de slapende bijgeval door zijn komst mocht ontwaken. Maar de Indiaan sliep door, geheel vergiftigd door den bedwelmen-den drank, waarvan hij zulk een onmatig gebruik had gemaakt. Nathan bleef thans niet langer als een slang op den grond liggen. Na weinige oogenblikken richtte hij zich weder op, het lichaam steunend op de handen, terwijl hij zich langzaam boog over het gelaat van den zich van niets bewusten Indiaan.

Het schijnsel van het vuur was thans weder verdwenen en verlichtte den slapende niet meer. Met een vermetelheid, die slechts het gevolg kon zijn van eene tot het uiterste geprikkelde nieuwsgierigheid, boog Nathan thans de takken vaneen, waardoor het licht werd belet tot hem door te dringen, en nu bemerkte hij met genoegen, dat opnieuw het schijnsel van het vuur over het zwarte gelaat gleed van den vijand. En nu herkende hij duidelijk, met gewaarwordingen, die hem alles deden vergeten, een gelaat, waarvan de trekken door de gebeurtenissen van vroegere jaren onuitwischbaar in zijn geheugen waren gegrift.

Het was het gelaat van een ouden krijger, met een aantal litteekens overdekt, waarop slechts de uitnemendste helden van zijn stam konden roemen. Ook de naakte borst van den slaper was met diepe insnijdingen doorploegd, en in diens kleedij van gelooide vellen, die, ofschoon zeer vuil, met vele zilveren spelden en bundels van menschenhaar waren versierd, terwijl hier en daar een breede Spaansche mat prijkte, lag iets, dat niet den gewonen roover kenmerkte. Aan elk oor hing een ketting van zilveren munten, onregelmatig, de kleinste naast de grootste aaneengeschakeld, een tentoonspreiding van rijkdom en pracht, als slechts een opperhoofd zich veroorloven kan.

Ten bewijze, dat hij inderdaad een opperhoofd was, ontwaarde men op zijn hoofd een sieraad, bestaande uit den snavel en de klauwen, benevens een dozijn zwarte veeren van een koningsarend. Dit was, zooals Nathan reeds aan Roland had medegedeeld, het bijzonder kenteeken van Wenonga, genaamd Zwarte Gier. Die

Wenonga, het oudste, beroemdste en eenmaal machtigste opperhoofd van zijn stam, lag hier voor Nathan, vuil, dronken en ellendig, in de nabijheid van de deur van zijn eigen wigwam, dien hij niet meer bij machte was geweest te bereiken.

Nathan zag met een blik van den vreeselijksten haat op den Roodhuid neer. Een boosaardige lach speelde om zijn dunne lippen, toen hij langzaam zijn dikwijls gebruikt, maar toch altijd nog blank en scherp mes uit zijn gordel trok en het wiegde met de eene hand, terwijl de andere, vol onbezorgde vermetelheid, de naakte borst betastte van den slapende, wiens ontwaken hij in het minst niet scheen te vreezen. Wenonga sluimerde intusschen door, ofschoon de hand van den blanken man vast lag op zijn lichaam en op en neer ging met diens zware ademhaling. Nathan nam nu de hand weg, en zette de punt van het mes, waar hij den hartslag zijns vijands gezocht en gevonden had. Een enkele stoot zou het wapen diep hebben gedreven in het hart, dat nooit weder medelijden of berouw zou hebben gekend, en dezen stoot was Nathan, die alles scheen te hebben vergeten, behalve zijn slachtoffer, dat zonder het minste bewustzijn van het gevaar slapend voor hem lag, op het punt toe te brengen. De spieren van zijn arm spanden zich, maar zijne hand sidderde van te groote begeerte. Hij aarzelde een oogenblik, om zich zelf geheel meester te zijn, maar nu trof eene stem uit de wigwam zijn oor en deze verlamde zijne kracht geheel en al.

Hij schrikte hevig, en daarmede keerde het bewustzijn terug van zijn toestand en het doel waarvoor hij zich hier bevond. Het weeklagen eener vrouwelijke stem, dat hij vernam in de oogenblikken waarin de storm een weinig bedaarde, deed andere gevoelens in zijn hart ontwaken. Hij herinnerde zich weder de arme gevangene, en dat hij gekomen was, om de ongelukkige van haar verschrikkelijk lot te bevrijden. Hij wilde immers een werk verrichten van liefde en barmhartigheid, geen wraak uitoefenen, en terwijl hij diep en zwaar ademhaalde, zeide hij zacht: — Neen, ge zult niet tevergeefs een beroep hebben gedaan op mij!

Stil en voorzichtig stak hij het mes weer in de scheede, liet het opperhoofd in zijn toestand van bedwelming achter, en kroop als een slang door het kreupelhout, totdat hij dicht bij de tent kwam, waaruit hij de klaagtonen had vernomen. Steeds op den buik verder kruipend, kwam hij aan de deur, gluurde door een opening van den voorhang, door den wind op en neer

bewogen, en bemerkte, op het eerste gezicht, dat hij het doel van zijn gevaarvollen tocht had bereikt.

De tent was niet groot. Nu daarbinnen slechts een zwak vuur brandde en zwarte rookwolken langs de wanden kronkelden, kon het oog nauwelijks doordringen tot het achterste, donkere gedeelte. Zooals reeds gezegd, bestond de hut uit huiden, die door palen werden gedragen. Een pijler, in het midden van het vertrek, ondersteunde het dak, en aan eerstgenoemden hingen, evenals aan de balken van het laatste, verscheidene keukengereedschappen en ander huisraad: houten drinkbekers, aarden pannen, koperen ketels; maar ook geweren, strijdbijlen, vischhaken, maïsbundels, gedroogde wortelen, linnen doeken, huiden en nog veel andere dingen, misschien jaren geleden uit de nederzettingen der blanken geroofd, zooals halsters, toomen, hoeden, rokken, sjaals, voorschooten en dergelijke. In het bijzonder viel in het oog een bundel scalpen, waaronder er waren met lang vrouwenhaar, getuigende van de ruwe beruchtheid van een wreed krijgsman, die, zooals andere helden van zijn stam, de lokken eener hulpelooze vrouw voor even zooveel edele tropeeën hield van dapperheid als den haarbos van een oud, in het oorlogvoeren ervaren opperhoofd.

Op den grond der tent, wat dieper naar binnen, aan de zijden, lagen huiden over elkaar, die tot slaapplaats dienden. Daaroverheen geworpen, zag hij, in vuile wanorde, linnen doeken, kleedingstukken en meer dergelijke, zoodat het geheele voorkomen van de tent bewees, dat zij sedert langen tijd tot een soort van rommelhok had gediend, plotseling en inderhaast voor onverwachte gasten in gereedheid gebracht.

Nathan sloeg intusschen op al deze dingen, die hij met een enkelen blik kon overzien, slechts zeer weinig acht. Zijne opmerkzaamheid werd door een drietal vrouwen getrokken. Een van deze was Edith, die met losse haren en doodelijk bleek gelaat het kleed vasthield van een jong meisje, dat zij om medelijden en erbarmen scheen te smeecken. Het tweede meisje was Telie, de dochter van den blanken Indiaan, die zich aan de omarming van Edith poogde te onttrekken, en, onder het storten van tranen, haastig eenige woorden sprak, om de gevangene te troosten en hare opgewondenheid te doen bedaren. De derde persoon in de tent was een oude, gerimpelde, Indiaansche Squaw, even sprekend op eene Neks gelijkend, als het eene ei op het andere. Zij zat bij het vuur gehurkt en warmde haar knokige, ontvleesde handen, terwijl zij nu en

dan een blik wierp, van innigen en ingekankerden haat en van argwaan tevens, naar Edith en Telie Doe.

Ofschoon de wind nog altijd dezelfde kracht had behouden en luide door de bladeren en de takken van den olmboom ruischte, kon Nathan nochtans bijna elk woord der gevangene verstaan. Zij smeekte Telie haar in haar tegenwoordigen toestand en in zulke oogenblikken niet te verlaten. Telie daarentegen bad haar, onder tranen, welke de schaamte zoowel als de smart haar schenen te ontlokken, niets te vreezen en haar toe te staan zich te verwijderen.

— Men zal u geen kwaad doen, geloof mij, — zeide zij. — Mijn vader heeft het mij beloofd, en ge zijt hier in de woning van het opperhoofd, dien niemand waagt te naderen. Ge zijt hier veilig, Edith, maar ach, mij zal mijn vader dooden, als hij mij hier vindt.

— Uw vader, — riep Edith, — ja, inderdaad, het was uw vader, die mij in het ongeluk heeft gestort, die ons verried, die mijn armen broeder voerde in de armen van den dood. Ga heen, ga heen, ik haat u, want ook gij hebt ons verraden, en de Hemel zal zeker nooit u dat verraad en den aan Roland gepleegden moord vergeven. Ga nu heen, men zal mij dooden, en dat is maar goed, want dan zal alles voorbij zijn.

Telie, aldus met klachten en verwijten overstelpt, deed geen poging meer om zich te verwijderen. Veeleer poogde zij de hand, die haar terugstiet, te grijpen en met kussen te bedekken, terwijl zij daarbij bitter weende en meermalen haar verzekering herhaalde, dat zij niets kwaads tegen haar in het schild voerde.

— Niets kwaads? — riep Edith uit, opnieuw door den angst overweldigd, terwijl zij andermaal Telie's arm greep. — Telie, gij gelijkt uw vader niet en zult mij niet voor de tweede maal verraden, ofschoon gij het eenmaal hebt gedaan. Blijf bij mij, ja, blijf bij mij, en alles zal u vergeven zijn. De man, die verschrikkelijke man, die ook mijn broeder heeft vermoord, zal hier komen. Blijf hier, Telie, en bescherm mij tegen dien gemeenen schurk, en alles, ik herhaal het, zal u vergeven zijn.

Met zulke woorden drong Edith, wier verstand door de verschrikkelijke opgewondenheid waarin zij verkeerde, verbijsterd scheen, er bij Telie op aan haar niet te verlaten. Telie verzekerde haar nogmaals herhaaldelijk, dat geen mensch er aan dacht haar kwaad te doen, en dat de oude bij het vuur uitdrukkelijk in last had haar te beschermen tegen elk gevaar, waaraan deze ongetwijfeld zou voldoen. Toen verzocht zij opnieuw heen te

mogen gaan, terwijl zij met onmiskenbaren angst haar vrees be-
tuigde, dat haar vader haar, indien zij bleef, zou dooden; dat hij
haar had verboden de gevangene te naderen, maar dat zij het
nochtans in het geheim had gedaan en weder zou doen, indien zij
slechts ditmaal niet werd ontdekt.

Haar verzekeringen, hoe oprecht en dringend ook, ver-
mochten Edith intusschen niet te overtuigen. Eerst toen deze
laatste, overstelpt door kommer en smart, zwak en hulpeloos op
het leger zonk, rukte Telie zich los, maar slechts aarzelend en
met onmiskenbare teekenen van wroeging en droefenis. Zij drukte
de hand der gevangene aan haar lippen, besproeide ze met haar
tranen, en sloop eerst daarna, nog menigen smartelijken en mede-
lijdenden blik achter zich werpend, op de teenen uit de hut.

Nathan hurkte snel neder, toen zij naar buiten trad, en wachtte
geduldig, totdat zij het plein zou zijn overgestoken, voordat hij zijn
post, als luisteraar en waarnemer, weder innam. Toen wierp hij
andermaal een blik in het binnenste van de tent, en zijn hart
werd vervuld van medelijden, toen hij de vertwijfeling van de arme
Edith zag, die met op de borst gezonken hoofd, gevouwen han-
den en zenuwachtig trekkenden mond daar nederzat, als het beeld
der innigste ontroostbaarheid. Zij scheen te bidden, maar geen ge-
luid kwam over haar lippen.

— Arm meisje, — fluisterde Nathan, — gij smeekt den
Hemel om hulp, de Hemel heeft uw gebed verhoord, nog voordat
ge badt. Ge zijt niet verlaten.

Hij trok zijn scherp mes uit de scheede, en vestigde zijn
blik op de oude heks, die nog altijd bij het vuur zat en met
een uitdrukking van gruwzame boosaardigheid de gevangene aan-
staarde. Nathan greep het mes vaster, en hief zachtjes een tip
van den voorhang op, vast besloten, naar het scheen, de oude
onbarmhartig te dooden. Andere gevoelens kregen echter de
overhand; hij aarzelde, trad een schrede achteruit, liet den voor-
hang vallen, en verwijderde zich stil van de deur. Toen stak hij
zijn mes weder in de scheede, luisterde een poos, of het sluime-
rende opperhoofd zich ook op de plaats waar hij lag bewoog,
zag naar de slapenden, die in de grootste verwarring rondom het
nog altijd flikkerende vuur lagen, sloop daarna stil heen en keerde
door het dorp terug naar de plaats, waar hij Ralph Stackpole,
den paardendief, had achtergelaten. Hij vond hem vast ingeslapen,
en de kerel, het zij tot zijn schande gezegd, snorkte daar-
bij zoo luide, dat hij het geheele dorp zou hebben wakker gemaakt.

indien de bewoners er van niet gelukkigerwijs waren bedwelmd door de dampen van den genoten drank.

— **De eeuwige dood over mij!** — riep hij, toen Nathan hem bij den arm pakte en hevig schudde; — ik was daar bijna den doodsslaap ingegaan. Het is maar goed, dat die schoften mijn snorken niet hebben gehoord. En wat brengt ge voor nieuws omtrent den langbeenigen schurk en onze schoone dame?

— Alles gaat goed, — antwoordde Nathan. — Geef me thans een van uwe halsters en let nauwkeurig op hetgeen ik u ga zeggen.

— **Wat**, een halster! — riep Stackpole nijdig; — ge wilt me toch niet onderkruipen en ook paarden gaan stelen?

— Neen, vriend! — antwoordde Nathan. — Met den halster moet ik eene vrouw binden, die tot bewaakster is gesteld over het jonge meisje, dat wij willen bevrijden, want ik mag de oude niet dooden, daar ik mijne handen niet met het bloed van vrouwen mag bevleken.

— Ge hebt haar dus gevonden, bloedige Nathan? — vroeg Ralph vroolijk. — Welaan, laat ons dan den kapitein roepen en zonder dralen aan het werk gaan.

— Neen, — antwoordde Nathan. — Wel is de kapitein een man, in wiens boezem een dapper hart klopt, maar hij kan ons niet dienen, wanneer het geldt den weg te vinden in het kronkelig dorp, dat vol Indiaansche krijgslieden is. Veertien verschillende Wyandots slapen op het plein voor de Medicijnhut. Maak u daarover echter niet ongerust, want ze zijn allen beschonken, en indien wij slechts op de hulp van een dozijn Kentuckyers konden rekenen, dan zouden wij ze raken, dat ze nooit weer hun krijgsgescreuw lieten hooren. Let nu op! Begeef u zoo snel mogelijk naar de ruimte waar zich de paarden bevinden, hetgeen ge zonder gevaar kunt doen, indien ge heimelijk sluipt langs den voet van den berg. Kies daar eenige vlugge dieren uit en neem ze voorzichtig mede. Let wel! ge moet dan bergopwaarts rijden, als wildet ge, in plaats van naar Kentucky, naar het Groote Meer gaan. Hebt ge een half uur terug afgelegd, ga dan de beek over en sluip langs de bergen, totdat gij komt aan de plaats, van waaruit wij dit dorp hebben bespied. Daar, versta mij wel, vriend, zult ge het jonge meisje vinden, dat ik thans uit het dorp zal halen! Talm niet! Ge hebt mij verstaan en moet thans uw plicht doen.

— Bloedige Nathan, — als ik u niet de beste paarden meebreng uit de kraal, moogt ge mij eeuwig een schoft noemen. En hier is mijn hand, ten teeken, dat ik al uwe aanwijzingen stipt zal nakomen. —

Nathan betoonde zich tevreden over Ralph's ijver, en de mannen namen afscheid van elkander, om de onderneming uit te voeren, waarbij de kapitein zoo weinig zou hebben te doen.

Roland was intusschen, door zorgen gekweld, achtergebleven in de schuilplaats, waarin Nathan hem had achtergelaten. Nadat ongeveer een uur was verstreken, kon hij zijn ongeduld niet langer bedwingen en besloot hij het dorp meer te naderen, ten einde zich, zoo mogelijk, een weinig van den stand der zaken op de hoogte te stellen.

In de nabijheid van Nathan en Ralph gekomen, verstond hij wel niet alles, wat zij zeiden, maar toch voldoende, om overtuigd te zijn, dat men de plaats waar Edith werd gevangen gehouden had gevonden, en het beslissende oogenblik van haar bevrijding niet verre meer was. Zijn beide bondgenooten namen afscheid voordat hij ze geheel kon bereiken. Ralph verdween in het bosch, en Nathan schreed, evenals vroeger, moedig naar het dorp terug. Roland riep zachtjes zijn naam, maar het geluid zijner stem werd door den storm verdoofd, en Nathan ging verder, zonder de aanwezigheid van Roland te bemerken. Deze aarzelde een oogenblik en overwoog, of hij volgen zou, dan wel naar kleinen Peter, die, verstandiger dan hij, op zijn post was achtergebleven, terug zou keeren. Zijn ongeduld was sterker dan de ingevingen van zijn verstand; na kort beraad besloot hij tot het eerste, daar het hem volkomen onmogelijk toescheen, om bij eene onderneming, die ten beste van Edith werd ondernomen, een werkeloos toeschouwer te blijven. Nathan's houding en gang nabootsend, schreed hij achter diens donkere gestalte voort, in de hoop hem weldra te zullen inhalen. Weinige minuten later bevond hij zich in het dorp, waar hij van alle zijden door gevaren werd omringd.

XIX.

NATHAN WORDT GEVANGENGENOMEN.

Terwijl dit alles voorviel, zat Edith in de tent van den Shawnee, aan wanhoop en vertwijfeling ten prooi. Alles wat zij op den tocht naar het dorp had doorleefd, haar gevangenneming, de scheiding van Roland, de vreeselijke toekomst, verscheen haar als een vreeselijke droom. Zij ontwaakte uit haar troosteloze gedachten, alleen, om, bij de boosaardige blikken van haar bewaakster, weder opnieuw door schrik te worden aangegrepen, want deze zat nog altijd neergehurkt bij het vuur, en bespiedde elke beweging en elke verandering in Edith's gelaatstrekken met de waakzaamheid eener loerende, van gift opgezwollen slang. Haar afschuwelijk gelaat vertoonde geen spoor van barmhartigheid en medelijden; zij sprak geen woord, gaf geen teeken van deelneming, maar hief, om haar volkomen onverschilligheid voor het lot der gevangene te toonen, of om zich den tijd te verdrijven, een onwelluidend gezang aan, terwijl zij daarbij een onsamenhangende reeks van schorre en grommende geluiden uitstiet.

Dit barbaarsche gezang joeg de gevangene langzamerhand opnieuw schrik aan en vermeederde haren angst. Het eentonige er van had echter eene uitwerking, die waarschijnlijk niet overeenstemde met de oogmerken der oude vrouw. Het leidde toch de gedachten, die het jonge meisje koesterde, meer en meer af, en schonk haar een soort van kalmte, terwijl zij vóór dien tijd slechts in een toestand van pijnlijke opgewondenheid had verkeerd. Edith, die tot hiertoe angstige en ontstelde blikken op de leelijke en boosaardige heks had geworpen, liet thans het hoofd op de borst zinken, en gaf zich over aan een toestand van rust, die, ofschoon niet zoo weldadig als de slaap, dezen toch eenigermate pleegt te vervangen.

Uit dezen toestand was zij opnieuw plotseling opgeschrikt door de tonen van het onwelluidende gezang. Zij keek op, en zag, tot haar schrik, een hoog en sterk gebouwd man voor zich staan. Gelaat en gestalte waren verborgen onder een wit linnen overkleed,

maar zij kon zien, hoe een paar vurige oogen, welke daaruit te voorschijn kwamen, op haar waren gericht. Zij wendde den blik af en bemerkte, dat haar oude bewaakster op het punt was heimelijk uit de tent te sluipen. Door den schrik overmeesterd, wilde zij haar nasnellen of ten minste hare bescherming inroepen; maar de vreemdeling verhinderde haar in dit voornemen, terwijl hij haar arm greep en vasthield. Terzelfder tijd liet hij het linnen overkleed van zijn gestalte glijden, en vertoonde het jonge meisje een gelaat, dat zij, zonder een gevoel van den hevigsten afkeer, niet kon aanzien. De man echter, in plaats van haar ontsteltenis door ruwe woorden te vermeerderen, fluisterde zacht: — Vrees mij niet, Edith, nog ben ik uw vijand niet. Kent gij mij?

— Ja, zeker ken ik u, — antwoordde Edith, terwijl haar afschuw voor dien man uit elk harer trekken en bewegingen sprak. — Ik ken u maar al te goed. Gij zijt Richard Braxley, die mij, arme wees, berooft en vervolgt, wiens hand, die mij thans vasthoudt, is gekleurd door het bloed van mijn armen broeder. O, ellendeling, zijt gij dan nog niet tevreden met het ongeluk, dat ge over onschuldige weezen hebt gebracht?

— Edith, ge dwaalt! — antwoordde Braxley lachend. — Ik ben voorzeker Richard Braxley, niet echter uw vijand en uw vervolger, maar een trouw en redelijk, ofschoon dan ook een weinig ruw en eigenzinnig vriend. Hoor mij kalm aan, ik ben overtuigd, dat ge dan anders over mij zult denken.

Terwijl Edith den bedrieger slechts gedwongen aanhoorde, hield deze haar voor, dat zij de gevangene was van een gruwzamen en onbarmhartigen wilde, en schetste hij haar al de verschrikkingen waardoor zij, in haar gevangenschap, werd bedreigd. Daarop verklaarde hij haar, hoe hij, Richard Braxley, de eenige was, die haar uit dien vreeselijken toestand kon bevrijden, en dat hij geen oogenblik zou aarzelen haar inderdaad de vrijheid terug te geven, indien zij er toe kon besluiten zijne echtgenoot te worden.

Op zulk een wijze trachtte de gewetenlooze schurk uitvoering te geven aan zijn plan, om zich het vermogen der beroofde weeze op rechtmatige wijze toe te eigenen, en hij twijfelde niet, of Edith, door angst gedreven en uit vrees voor den dood, zou bereidwillig haar hand in de zijne leggen.

Maar ook hierin vergiste zich de sluwe bedrieger.

— Neen, — zeide Edith, — voordat ik uwe echtgenootte word, de echtgenootte van een nietswaardigen, wil ik liever een duizendvoudi-

gen dood sterven. Ga heen, en vermoord ook mij, zooals ge mijn broeder hebt vermoord!

— Ik heb niemand vermoord! — riep Braxley op driesten toon. — Uw broeder leeft, en is zoo gezond als gij en ik.

— Gij liegt, gij liegt! — hernam Edith. — Met eigen oogen heb ik zijn bloed zien vloeien!

— Ja, uit eene wonde, die volstrekt niet doodelijk, maar geheel onbeduidend en onschadelijk was, — zeide Braxley. — Zijn leven is niet in gevaar, en zijne invrijheidstelling — want ik wil niet ontkennen dat hij gevangen is — hangt alleen af van u. Reik mij uwe hand, en op hetzelfde oogenblik zal hij zoo vrij zijn als een vogel in de lucht.

— Neen, nooit, nooit! — riep Edith, terwijl zij in vertwijfeling de handen wrong. — Zelfs tot dien prijs mag ik mijn lot niet verbinden aan dat van zoo'n lagen, valschen en verraderlijken man als gij zijt!

— Welnu, onderga dan de doodstraf, of word de slavin van een gruwzamen en smerigen wilde! — zei Braxley woedend, daar hij al zijn hebzuchtige droomen verijdeld zag door de standvastigheid van het jonge meisje. — Ik steek, om u te bevrijden, geen hand meer uit!

— O God! sta Gij mij bij in den nood! — smeekte Edith, terwijl zij haar betraande oogen ten hemel hief.

— Tevergeefs roept ge den Hemel aan, — zeide Braxley met een hoonenden lach. — Hier is geen hulp dan . . . bij mij!

Maar nauwelijks had hij die woorden gesproken, of een paar sterke, gespierde armen grepen hem aan en omknelden hem met de kracht van een woedenden beer. In een ommezien werd hij tegen den grond geworpen, een knie werd op zijn borst geplaatst, een vuist vatte hem bij de keel, en, terwijl een mes, bloedrood glinsterend in het schijnsel van het vuur, op nauwelijks een duim afstand voor zijne oogen werd gezwaaid, vernam hij een fluisterend, maar toch zoo duidelijk stemgeluid, als van een verren donder, die in zijn oor dreunde: — Nog één woord . . . en gij sterft!

Deze zoo plotselinge en onverwachte aanval had een verbaazende en onweerstaanbare uitwerking. Braxley lag hijgend op den grond, de schrik had hem zoozeer aangegrepen, dat hij niet de geringste poging deed om weerstand te bieden. Thans liet de aanvallers het mes zakken, haalde een langen strik van gevlochten leder te voorschijn, en bond den overwonnene met eene snelheid, gemak en kracht, die verbazend waren. In het eerste oogenblik

waren zijn voeten en handen gebonden, in het volgend werd den booswicht een prop in den mond gestoken, en onmiddellijk daarop het bewuste testament uit den borstzak gehaald, dat de overwinnaar terstond tusschen zijn kleederen verborg. Daarop sleepte hij den schurk in een hoek, wierp een hoop vellen en kleederen over hem heen, totdat er niets meer van hem te zien was, en liet hem daarna, met al de folteringën der vrees, der duisternis en van den angst voor verstikking, alleen.

Dit alles was geschied, met zulk een snelheid, dat Braxley nauwelijks een blik op het gelaat van zijn overweldiger had kunnen werpen, in wien hij, tot zijne niet geringe verbazing, een Indiaan meende te herkennen. Voordat hij echter over zijne ontdekking kon nadenken, lag hij reeds hulpeloos in den hoek, en vlogen de dekkleeden en de huiden over hem heen, zoodat hij in een ondoordringbaar duister lag gehuld.

Intusschen zat Edith daar neder, niet minder verrast en verschrikt dan haar vervolger. De overwinnaar sprong thans aan hare zijde, en riep haar met een waarschuwend gebaar toe: — Vrees niets, spreek geen woord, maar zoo snel mogelijk van hier! — waarop hij haar in zijne armen nam, om haar weg te dragen, daar hij terstond bemerkte, dat zij te zwak was om zelf te gaan. Terwijl hij nu met haar voortsnelde, fluisterde hij haar in het oor: — „Wees onbekommerd; uwe vrienden zijn nabij, en ge zijt gered!” — Toen zweeg hij, en snelde, met lichte schreden en zonder geruisch, uit de tent.

De nacht was nog donkerder dan te voren, het vuur der Wyandots, op het open plein, was zoo ver weggebrand, dat het zelfs niet het minste licht meer op de hut van Wenonga wierp; en ofschoon de hevigheid van den storm een weinig was bedaard, zoo woedde hij toch altijd nog luide genoeg, om den klank van lichte en snelle voetstappen te verdooven. Van deze gunstige omstandigheden gebruik makend, verwijderde Nathan, in wien de lezer ongetwijfeld reeds den bevrijder van Edith heeft herkend, zich van de hut, geen oogenblik twijfelend, of hij zou het zoo gelukkig begonnen werk ook tot een goed einde brengen.

Er wachtte hem echter nog een gevaar, waarop de man des vredes niet gerekend had, en dat zich ook niet zou hebben voorgedaan, indien hij alle hulp, ook die van den waardigen Ralph Stackpole, afgeslagen en zich slechts op eigen kracht en inzicht had verlaten. Nauwelijks toch had hij zich van de deur der tent verwijderd, of plotseling en niet ver van de plaats waar hij

met zijn kostbaren last voortsnelde, deed een vreeselijk geraas hooren; een stampen, snuiven, galoppeeren en hinniken van paarden, alsof een dozijn half uitgehongerde beren of wolven eensklaps de Indiaansche kraal waren binnengedrongen en dood en verderf, te midden van den troep, hadden verspreid. En op dit onheilspellend rumoer volgde terstond een nog ontzettender geluid, alsof de wilde dieren uit de kraal waren losgebroken en, dol van schrik, galoppeerenden naar het middelpunt van het dorp.

Zoodra het eerste gerucht tot Nathan was doorgedrongen, had deze zich verborgen in het bosch, in de nabijheid van de wigwam. Toen hij echter bemerkte, dat het geraas niet alleen toenam, maar zelfs dichterbij kwam, en dat de slapenden op het plein daardoor werden gewekt, sprong hij bliksemsnel overeind, wierp een linnen doek over Edith, die nog altijd niet bij machte was zich zelve te helpen, en besloot een koene poging te wagen tot ontvluchting, zoo lang de duisternis en de algemeene verwarring zulk een waagstuk begunstigten. Hij had dan ook inderdaad geen oogenblik te verliezen. De slaap der wilden, te allen tijde gemakkelijk te verstoren, was ten gevolge van den voorbijgaanden roes al niet zoo vast meer. Een gillende schreeuw van ontzetting, die zich op één punt verhief, werd hier en daar door een gelijksoortigen kreet beantwoord, en in hetzelfde oogenblik weergalmde over het geheele plein het alarmgeroep, terwijl wilde stemmen krijschten: — „Bleekgezichten! Langmessen!” — als geloofden de Indianen, dat een troep dappere Kentuckyers, gedurende den nacht, het dorp was binnengedrongen.

In dit oogenblik, van algemeene en volslagen verwarring, sprong Nathan op, en snelde, daar elke andere weg voor hem was afgesloten, over een hoek van het plein, in de richting van den stroom, daar hij hoopte op die wijze van de plek, waar het geraas werd vernomen, zich te verwijderen en onder de olmen, aan den oever van den stroom, verborgen te kunnen blijven. En deze koene poging zou hem werkelijk zijn gelukt, indien het noodlot, dat in dien nacht al zijne luimen aan hem scheen te willen botvieren, hem niet een streep door de rekening had gehaald.

Toen hij zich uit de struiken oprichtte, slingerde een wilde, die meer tegenwoordigheid van geest bezat dan zijn broeders, een nog brandend stuk hout te midden van den hoop droge bladeren en hooi, die den gasten tot legerstede had gediend. Deze vatte terstond vuur, een geweldige vlam steeg omhoog, die het geheele

plein verlichtte en op eenmaal de oorzaak van het lawaai en het rumoer aan het daglicht bracht. Meer dan een dozijn paarden zag men galopperen in de richting van het plein, en daarachter kwam een nog grootere, dicht opeengedrongen troep aanstormen, alle razend van angst, alle schuimbekkend vooruit- en achteruitslaande, alsof zij door een leger van booze geesten werden achtervolgd. En toch bleek spoedig, zooals ook de Indianen onder luid gejuich opmerkten, dat zij slechts onder den invloed handelden van een menschelijk wezen, dat de oorzaak van al die stoornis moest zijn.

Bij het eerste opflikkeren der vlammen, die in den wind spoedig aangroeiden tot een reusachtig vuur, achtte Nathan zijn vermetel waagstuk verloren spel, en begreep hij, niet langer onopgemerkt te zullen ontkomen. Intusschen leidde het gezicht der paarden, die als razend over het plein sprongen, benevens de persoon van een blanken man, tevergeefs worstelend tegen den storm, door wiens vlagen hij telkens tegen wil en dank werd medegesleurd, de aandacht der Indianen van den Kwaker af. Nathan bemerkte terstond, dat hij, bij de algemeen heerschende verwarring, niet alleen tot hiertoe onopgemerkt was gebleven, maar ook, dat men nauwelijks acht op hem zou slaan, zoodra het hem gelukt was het bosch tusschen zich en de Indianen te krijgen.

— De schoft heeft ons door zijn onzinnige dwaasheid in het grootste gevaar gebracht, — mompelde hij voor zich heen, — maar het zal hem ditmaal zijn scalp kosten. Ik kan hem niet helpen en hem tenauwernood beklagen, daar zijn ondergang de redding van het jonge meisje zal zijn.

Hij snelde haastig voort, maar zijn onvoorzichtige woorden waren, helaas! door een man gehoord, die evenals hij, in de nabijheid van Wenonga's hut, in het kreupelhout, had gelegen. Hij sprong thans overeind, en Nathan herkende nu, tot zijn schrik, den jongen Roland Forrester, die op hem aanstormde, de bezwijmde Edith aan zijne armen ontrukte en uitriep: — Voorwaarts! Om Gods wil voorwaarts! Voorwaarts!

— Ge hebt alles bedorven, — zei Nathan, op den toon van het bitterst verwijt, toen Edith uit hare verdooving ontwaakte en, bij het herkennen van haren broeder, een luiden vreugdekreet liet hooren, een uitroep der hoogste verrukking, die, het geruisch van den wind en het rumoer van menschen en dieren overstemmend, een weerklank vond over het geheele plein.

— Ge hebt ons allen in het verderf gestort, — herhaalde Nathan; — u zelve en het jonge meisje! Red thans uw eigen leven! —

KAPITEIN ROLAND.

Met deze woorden trachtte hij Edith aan Roland's armen te ontrukken, om nog een laatste wanhopige poging te doen tot haar redding. Roland liet haar aan den zooveel sterkeren Nathan over, en daar hij bemerkte, dat een dozijn Indianen hem achtervolgden, zwaaide hij zijn tomahawk, gaf Nathan met eene zelfopoffering, voortspruitend uit het bewustzijn van zijn noodlottigen mislag, een wenk om zijn weg te vervolgen, en snelde daarop zijn vervolgers te gemoet, niet zoozeer in de ijdele hoop hun den weg te versperren, als wel om daardoor tijd te winnen, die tot Edith's redding kon worden aangewend.

Deze onverwachte en voorbeeldeloos dappere daad ontlokte den Indianen, die tot hertoe slechts kreten van woede hadden uitgestooten, een luiden uitroep van bewondering. Maar deze loste zich weldra op in een wild gelach, toen de Roodhuiden, zonder op zijn dreigende houding verder acht te slaan, in menigte op hem aanstormden, den eenigen slag dien hij geven kon, behendig ontweken, en hem daarna in een ommezien hadden aangegrepen en ontwapend. Twee hunner bleven bij hem achter, om hem te bewaken, de overigen zetten Nathan achterna, die al zijne krachten inspande om zijn vervolgers te ontkomen. Hij liep met Edith, wier gewicht hem even weinig hinderde alsof hij een zwaneveer in de armen had, eenigen tijd met verbazende snelheid voort, springende over struiken en kuilen, waar hij zulke hindernissen op zijn weg ontmoette, met zulk een buitengewone kracht en behendigheid, dat het den vijand niet anders dan een wonder toescheen. Ongetwijfeld zou hij dan ook zich zelf gemakkelijk hebben kunnen redden, indien hij Edith tot geen prijs hulpeloos aan haar lot had willen overlaten. En ook met deze hindernis deed hij een tijdlang al het mogelijke om te ontkomen. Reeds had hij het kreupelhout bereikt, dat den oever van den reddenden stroom omzooinde, er was nog slechts een schrede noodig om, althans voor eenigen tijd, tegen iedere vervolging beveiligd te zijn.

Maar die schrede zou Nathan niet doen. Toen hij het kreupelhout naderde, sprongen twee reusachtige wilden, die aldaar dien nacht gelegen hadden, te voorschijn, beantwoordden het geschreeuw hunner broeders met een woest gejuich en snelden op Nathan toe, om zich van hem meester te maken. Wel sprong deze ter zijde en ijde hij naar een eenzame, door boomen omringde hut, in wier schaduw hij zich hoopte te verbergen, maar zijne beweging kwam te laat. Een dozijn grimmige wolfshonden stormden uit de hut en vielen, door hun meesters aangehitst, op hem aan. Zij hingen

aan zijn schouders, pakt hem met hunne tanden, liepen tusschen zijn beenen door en beten zoo stevig in zijn kleederen, dat hij ze niet meer van zich kon afschudden en in zijn verdere vlucht werd belemmerd. De Indianen zaten hem dicht op de hielen, hun gillend geschreeuw weerklonk in zijne ooren, terwijl hun handen reeds op zijne schouders lagen. Toen zag hij in, dat elke poging om te ontvluchten tevergeefs was, en daarom wendde hij zich tot zijn vijanden, wachtte hen af met den trots der vertwijfeling en riep hun toe, met een uitdrukking van den doodelijksten haat: — Hier, duivels, houwt en steekt! Uw beurt is gekomen, ik ben de laatste van hen! — En terwijl hij die woorden sprak, reet hij zijn gewaad open en ontblootte de borst, om de doodelijke slagen zijner tegenstanders uit te lokken.

Maar de Indianen beoogden, althans op dit oogenblik, niet zijn dood. Zij maakten zich van hem en Edith meester en sleepten beiden, onder een eindeloos gejubel en gejuich, naar het vuur, waarheen Roland reeds vóór hen was gebracht en hun triomfkreten had moeten aanhooren. Tezelfder tijd weerklonk ook het vreugdegeschreeuw van de Indianen, die zich te midden der paarden hadden gestort, en dit gebrul gaf bloedigen Nathan, even duidelijk als de meest verstaanbare woorden, te kennen, dat ook Ralph Stackpole in de handen der Roodhuiden was gevallen.

De trotsche woorden, door Nathan, kort vóór zijn gevangenneming, den vijand toegeroepen, waren de laatste die hij sprak. Hij onderwierp zich met een berustend stilzwijgen aan zijn lot, en geen gebaar verried, wat er in hem omging, toen een dozijn stemmen om hem heen hun verrassing over zijn uiterlijk op bijna nog levendiger wijze te kennen gaven dan hun vreugde over hun zegepraal. Zijn Indiaansche dracht en beschilderd lichaam hadden blijkbaar hunne verbazing opgewekt, die nog toenam, nadat zij, bij het schijnsel van het vuur, de zonderlinge zinnebeelden ontwaarden, waarmede Nathan zorgvuldig borst en gelaat had beschilderd. Nathan bekommerde zich intusschen al even weinig om hun uitvorschende blikken en om de vragen, hem in gebroken Engelsch en in de Indiaansche taal gedaan, als om hun spottendheden en bedreigingen, terwijl hij een en ander slechts met zulk een woesten en afschuwelijken blik beantwoordde, dat eenige der jongere krijgslieden er verlegen onder werden en veelbeteekenende blikken met elkander wisselden. Eindelijk, toen zij steeds dicht bij het vuur kwamen, wankelde een oude Indiaan naar den troep, die met passende achting voor dezen plaats maakte, want hij, die thans

naderde, was niemand anders dan Wenonga, de oude Zwarte Gier.

Met zooveel woede als zijne nog steeds aanhoudende dronkenschap toeliet, strompelde hij naar den gevangene toe, legde de eene hand op diens schouder, en hief met de andere, onder vreeselijk getier, den tomahawk op tot een slag, die, indien hij neergekomen ware, Nathan's schedel ongetwijfeld zou hebben verbrijzeld. Maar nog te rechter tijd werd deze door Abel Doe, ook Atkinson genaamd, afgewend, die te gelijk met het grijze opperhoofd was verschenen en dezen thans zachtjes eenige woorden in het oor fluisterde, welke voor het oogenblik de woede van den ouden Indiaan schenen te doen bedaren.

— Ik Indiaan-man, — zeide het opperhoofd, zich tot den gevangene richtend, van wiens taal hij zich ook bediende. — Ik vermoorden alle blanke mannen! Ik, Wenonga, drinken bloed van den blanken man, want in mij geen hart.

En om de waarheid zijner bewering den gevangene diep in het gemoed te prenten, legde hij de rechterhand, waaraan men met zacht geweld den tomahawk had ontnomen, benevens zijn linker op Nathan's schouders en hield zich in die houding staande, terwijl hij, tot dicht voor het gelaat van den gevangene, met het hoofd knikte en waggelde, en daarbij blikken met zooveel haat en boosaardigheid op hem richtte, als waartoe hij in zijn beschonken toestand slechts in staat was. Nathan beantwoordde die blikken, door de oogen op die van het opperhoofd te vestigen en wel met een nog vreeselijker uitdrukking dan deze aan de zijne vermocht te geven. Daarbij vertrok hij op een zeldzaam onnatuurlijke en afschuwelijke wijze het gezicht en knarste tegen Wenonga op de tanden. Er sprak zulk een diepe, namelooze hartstocht uit zijn verwrongen trekken en zulk verterend vuur vlamde uit zijne oogen, dat zelfs Wenonga, het dappere en onversaagde opperhoofd, die zich daarenboven nog in die opgewonden stemming bevond waarin men voor blootheid niet zeer vatbaar is, langzaam terugtrad en de handen van de schouders van den gevangene verwijderde. Deze stortte hierop plotseling ter aarde, kwam zoodanig onder den invloed zijner overspannen hartstochten, dat hij in stuiptrekkingen verviel, zijne vingers zich krampachtig kromden en diep doordrongen in het vleesch der beide Indianen, die al hunne krachten moesten inspannen om den razende vast te houden.

Het hoonende en zegevierende juichen der Roodhuiden hield op, en hunne vragen verstomden. Vreesachtig deinsden zij voor hun ongelukkigen gevangene terug, dien zij gadesloegen met onverholen verbazing en zichtbaren schrik. De eenige, wiens hart door het zeld-

zame voorval onbewogen scheen, was Abel Doe, die, toen Nathan zich op den grond wentelde en kromde, uit de borst van diens hemd de punt zag steken van een stuk perkament, dat, naar den uiterlijken vorm, volkomen geleek op het testament, nog vóór weinige uren door hem in de handen van zijn makker Richard Braxley gezien. Hij bukte zich over Nathan heen, deed alsof hij den stuiptrekkenden man in zijn armen wilde nemen, en trok daarbij heimelijk uit Nathan's vest het document, dat hij vervolgens in een zak van zijn eigen kleeding verborg. Daarna richtte hij zich weder op en stond toen weer even onverschillig en zorgeloos als de overigen naar den gevangene te kijken, totdat de aanval had uitgewoed, wat binnen weinige minuten het geval was. Nathan richtte zich weder op, staarde met woeste blikken om zich heen en scheen zich voor een korte poos evenmin bewust te zijn van het toeval, dat hem zooeven ter aarde had geworpen, als van zijn gevangenschap.

De ontsteltenis over dit laatste ongeval was inmiddels bij het opperhoofd spoedig geweken. Zijne woede was thans voorbij en had plaats gemaakt voor een gevoel van achting, hetgeen duidelijk uit zijn sombere oogen sprak.

— Mijn blanke broeder groot Medicijn-man! — zeide hij. — Ik, Wenonga! Ik groot Indiaan-opperhoofd, vermoorden alle man, squaw en kleine papus. Blanke Medicijn-man zal zijn de broeder van het groote opperhoofd! Medicijn-man mij zeggen, waar ik vinden Dshibbenōnoseh? Waar is Dshibbenōnoseh? Ik hem vermoorden, ik groote opperhoofd, met den tomahawk verslaan den geest van het woud. Groot Medicijn-man zeggen het Indianen-opperhoofd, waarom hij gekomen in het Indianen dorp? Waarom stelen gevangenen van Indianen? Waarom stelen van Indianen paard? Ik, Wenonga, ik goede broeder van grooten Medicijn-man!

Het oude opperhoofd sprak deze woorden op een ongewoon welwillenden en plechtstatigen toon, die getuigenis moest afleggen van zijn plotseling ontstane genegenheid en tevens van de oorzaak er van, de omstandigheid namelijk, dat hij den gevangene aanzag voor een grooten blanken toovenaar, die hem behulpzaam kon zijn bij de oplossing van menig geheim, en een antwoord kon geven op wat hij tot hiertoe tevergeefs had gezocht. En hij zou vermoedelijk het gesprek ook nog lang niet hebben geëindigd, daar zijn eigen krijgslieden hem met de grootste belangstelling aanhoorden, indien hij niet onverwacht in zijn nieuwe toespraak was gestoord.

De Indianen toch, die Roland bewaakten, lieten plotseling

luide kreten hooren. Abel Doe, de blanke Indiaan, was er de oorzaak van, toen hij de bewakers opmerkzaam maakte op het feit, dat hun gevangene niemand anders was dan kapitein Roland Forrester, die kort geleden hulpeloos en met geboeide handen aan den meedoogenloozen Piankischaw was overgeleverd. Zijn ontvluchting, evenzeer als zijn plotseling en ongedacht verschijnen in het Shawnee-dorp, was voor de Roodhuiden een even verrassende gebeurtenis als de vermeende wonderkrachten van den blanken Medicijn-man, en de uitroep der bewakers lokte dan ook den geheelen zwerm van Indianen naar het vuur waarbij men Roland had nedergelegd.

Maar het eene wonder volgde het andere. De derde gevangene werd tusschen de paarden te voorschijn gehaald, naar het vuur gesleept, en bijna op hetzelfde oogenblik door verscheiden krijgslieden als de gevreesde, onverbeterlijke paardendief Ralph Stackpole herkend. De „wonderbare toovenaar” en het „wonderbare jeugdige langmes”, Roland namelijk, die destijds de gevangene was van Piankischaw aan de oevers van den Wabash, en de andere, een der aanvallers in het dal van Biami, werden beiden vergeten, want de hoofdman der paardendieven was een veel wonderbaarder persoonlijkheid en in elk geval een veel gewichtiger vangst. Men riep zijn naam uit onder een luid gehuil; die naam ging van mond tot mond, en weinige oogenblikken later zag Ralph zich omringd door al de inwoners van het dorp, door mannen, vrouwen en kinderen, die allen, naderbij gelokt door het geschreeuw, zich naar de algemeene verzamelplaats hadden begeven. Het triomfgeschreeuw, de vreugdekreten over de gevangenneming van een te gelijker tijd zoo beroemd als verafschuwde man, veroorzaakte een getier, veel verschrikkelijker dan al wat tot op dit tijdstip de ooren der gevangenen had verdoofd.

Inderdaad, het was Stackpole, Ralph Stackpole, de slaaf dier engelachtige dame, zooals hij haar noemde, maar die hij door een zonderlinge beschikking van het noodlot niets dan onheil bereidde, hoewel hij poogde haar van dienst te zijn. Ook thans had hij zich zelf en zijn metgezellen weer tot gevangenen gemaakt, dewijl hij zich, bij het verleenen zijner diensten, al te ijverig wilde betoonen. Later vertelde hij, dat hij de omheining, waarbinnen de paarden zich bevonden, was binnengedrongen, met het vaste besluit de aanwijzingen van Nathan letterlijk op te volgen. Daartoe had hij vier der beste paarden uit den troep gekozen en zijn onge-

wone behendigheid was oorzaak, dat het hem zonder veel moeite gelukte hun de halsters, zonder eenig geluisch, over den kop te werpen. Had hij zich nu met dezen buit tevredengesteld, dan zou hij zich weder uit de omheining hebben kunnen verwijderen, zonder voor ontdekking beducht te moeten zijn. Maar deze prachtige gelegenheid, de beste, die zich nog ooit in zijn leven had voorgedaan, en daarenboven de flinkheid en voortreffelijkheid der paarden, wier getal ongeveer veertig bedroeg, en, zooals hij ze zelf noemde, de liefste en mooiste dieren die er bestonden, brachten hem op het ongelukkig denkbeeld, den geheelen troep uit de kraal mede te nemen, ten einde de dame eens met een waren schat van die viervoeters te verblijden. Eenmaal op dat denkbeeld gekomen, besloot hij het zoo snel mogelijk uit te voeren. Evenals Nathan bij een vroegere gelegenheid, trok ook hij zijn leeren rok uit, sneed dien in riemen, welke hij snel tot halsters maakte, wierp ze nog een half dozijn der beste paarden om den hals en reed met deze en de vier eerst uitgezochte weg, er geen oogenblik aan twijfelende, of de geheele troep zou hem vrijwillig volgen. De kraal uitrijdend, sloeg hij de door Nathan aangeduide richting in, om op het plein te komen, dat als plaats van samenkomst was bepaald. Dit was echter eene richting die, naar hij tot zijn schrik ontdekte, noch de paarden wier halsters hij in de hand had, noch de in vrijheid brieschende dieren, die hem volgden, den geringsten lust toonden in te slaan. Er ontstond weldra tusschen den dief en de gestolen paarden een strijd, die na weinige oogenblikken daarmede eindigde, dat de geheele troep in stormachtige haast den weg insloeg naar het middelpunt van het dorp. En het gelukte den rossen niet alleen in die richting te ontkomen, maar zij sleepten ook den ongelukkigen Ralph met zich mede, die tevergeefs alle pogingen aanwendde om den losgebroken stroom in een andere bedding te leiden. Ook hij werd door de onstuimige dieren medegevoerd, even onmachtig te ontvlieden als hun te weerstaan. Zoo viel dan Ralph Stackpole in den kuil, dien hij zich zelf had gegraven, zooals het zoo menigeen vergaat, die niet volgens zijn geweten den weg der strengste eerlijkheid bewandelt. Het bewustzijn, dat hij, ten gevolge zijner grenzenloze lichtzinnigheid ook zijn metgezellen in ellende gebracht en de beste en laatste hoop der engelachtige dame had verijdeld, droeg er nu juist niet toe bij om zijn uiterst treurigen toestand aangenamer te maken en het bittere der verwijten, die hij tot zich zelf moest richten, gering te achten. Het hart vol knagend berouw, werd hij naar het vuur gesleept, om daar te worden gehoord en gesmaad, zoo lang

zijn onbarmhartige vijanden het goed zouden vinden. Maar dezen, nog uitgeput door de drinkgelagen van den vorigen dag en tevreden met hun volledige en volkomen onbloedige overwinning, hielden weldra op met hem te kwellen, zich het genot voorbehoudend hem den volgende morgen, tot eigen vreugde zoowel als van de Wyandots, hun gasten, eens flink tusschen de spitsroeden door te laten loopen.

Na dit met algemeene stemmen genomen besluit, werd hij, evenals Nathan en Roland, geboeid weggevoerd. Elk van hen brachten zij in een afzonderlijken wigwam, waar hij door betrouwbare krijgslieden ten strengste werd bewaakt. Een uur later lag het dorp weer in de volmaaktste rust, alsof er niets buitengewoons was gebeurd. Het laatst van allen zochten echter Abel Doe en Richard Braxley hun legerstede weder op. De laatste was door zijn makker gevonden, van zijne boeien en de onwelkome prop verlost, terstond nadat men Edith in de tent, nauwelijks door haar verlaten, had teruggebracht. Eerst toen Braxley de hut binnentrad, ontdekte hij het verlies van het kostbare testament, op het bezit waarvan hij zijne zoo listig bedachte en tot hiertoe zoo sluw uitgevoerde plannen had gebouwd. Zijn angst, ontsteltenis en verwarring, bij Nathan's plotselingen overval, waren zoo groot geweest, dat hij niet had bemerkt, hoe de Kwaker hem de oorkonde uit den zak had gelicht. Doe daarentegen, in wiens bezit zich thans, zooals wij weten, het document bevond, was volstrekt niet geneigd het onvoorwaardelijk terug te geven. Hij stelde er zich nog veel van voor en had reeds een plan uitgedacht, waardoor hij het tot zijn voordeel zou kunnen aanwenden. Daarom troostte hij zijn metgezel in huichelachtige bewoordingen, zeide, dat deze het slechts bij toeval had kunnen verliezen, en gaf hem de valsche verzekering, dat hij het ongetwijfeld den volgende morgen zou wedervinden, daar het gewichtige stuk voor een Indiaan niet de minste waarde kon hebben.

Braxley, wien deze verklaring waarschijnlijk voldeed, berustte er in. Hetgeen echter thans zijn bezorgdheid wekte, was het weder-verschijnen van kapitein Forrester, dien hij reeds sedert lang van deze schoone aarde verdwenen waande. Maar ook op dit punt trachtte Doe hem te troosten, door te verzekeren, dat Roland thans even zeker een man des doods was, als wanneer hem twintig kogels door het lijf waren geschoten.

— Hij is in handen van den Zwarten Gier, Richard, — zeide hij met grimmigen blik, — en als *wij* hem niet redden, zal hij even

zeker worden verbrand als wij zelf eenmaal in de hel zullen komen.

— Wij, Abel Doe? — vroeg Braxley lachend. — Zulk een vaart zal het met ons niet loopen. En toch, wie weet, hoe *gij* nog te land zult komen. Onlangs ondervondt ge nog gewetenswroeging over den vermeenden dood van den jongen man, en thans, nu zijn dood, zooals *gij* zegt, zeker is, bekommert ge er u even weinig om alsof er sprake was van het leven van een hoen.

— Dat is waar, maar er is ook een verschil tusschen toen en nu, — antwoordde Doe. — Toen Piankischaw hem verbrandde, of liever toen ik geloofde dat die schoft het zou doen, was ik het, ik alleen, die schuld had aan zijn treurig lot. Thans staan de zaken anders. Hij is op eigen gelegenheid hier gekomen, de Indianen namen hem gevangen, en nu mogen die ellendige schurken hem verbranden als ze er lust toe hebben. Mij kan 't niet schelen, want ik heb hem niet hierheen gelokt. Zoo zijn derhalve de omstandigheden veranderd, en ge zult mij toegeven, dat het verschil niet gering is te noemen.

Deze verklaring stelde Doe's wantrouwenden metgezel tevreden, en nadat de beide schelmen nog eenigen tijd hadden gesproken over die feiten, hun bij de poging om Edith te bevrijden het merkwaardigst en het vreemdst voorgekomen, legden zij zich ter ruste, om tot den volgenden morgen daarin niet te worden gestoord.

XX.

ABEL DOE.

De volgende dag was voor de Indianen, zooals zelfs de gevangenen in hun verschillende kerkers konden waarnemen, vol leven en drukte. Van zonsopgang tot het middaguur vernam men van tijd tot tijd geweersalvo's, die aan de uiterste einden van het dorp werden afgevuurd, en onmiddellijk daarna het gillende hoera! der mannen die hun geweren hadden afgeschoten. Al wat leven

had in het dorp, beantwoordde dit gehuil; mannen, vrouwen en kinderen vereenigden zich te zamen in één kreet, die blijkbaar niets anders zijn kon dan de uitbarsting van wilde vreugd. Het scheen, dat afdeelingen van krijgers, die uit de streken, door de bleekgezichten bewoond, zegevierend terugkeerden, van tijd tot tijd in en door het dorp trokken, om de bloedige tropeën der behaalde overwinning te toonen. Hét geraas nam toe, het geschreeuw werd steeds levendiger en algemeener, en blijkbaar hadden de Roodhuiden het doel, voor de tweede maal een feest te vieren, waarbij zij zich, evenals gisteren, zouden overgeven aan de onzinnigste zwelgerij.

Terwijl dit buiten geschiedde, lag Roland Forrester in een hut, door twee oude, grimmige Indianen bewaakt. Dezen trachtten zich den tijd en de verveling te verdrijven, door bij tusschenpoozen aan den ingang te gaan, om, evenals keffende honden, de aandacht der voorbijgangers te trekken en, ten einde van hun ingenomenheid met wat buiten voorviel te doen blijken, luide juichkreten aan te heffen. Nu en dan verlieten zij zelfs den wigwam, ofschoon niet langer dan voor enkele oogenblikken. Waren zij op die wijze een weinig gekomen van de verveling, het gevolg van de hun opgedragen taak, dan hurkten zij bij den gevangene neder en poogden hem door lange verhalen in hun taal te onderhouden, waarvan Roland natuurlijk geen woord verstond.

In bittere en smartelijke gedachten verzonken, in zijn laatste hoop op vreeselijke wijze teleurgesteld en daardoor volkomen onverschillig voor het lot, dat hem bij zijne vijanden wachtte, lag hij den geheelen dag op den naakten grond, terwijl hij elk oogenblik verwachtte een troep Indianen te zullen zien, die hem kwamen afhalen om hem te martelen, een lot dat hij, volgens zijne meening, niet kon ontgaan, aangezien het de gewone straoefening was voor hen die door de Indianen worden gevangengenomen.

Nochtans verliep menig uur, zonder dat zijne eenzaamheid door iets anders werd afgewisseld dan door het gesnap zijner twee bewakers. Eerst toen de avondschemering inviel, bemerkte hij nog een derde menschelijk gelaat. Telie Doe kwam sidderend de hut binnensluipen, bracht den gevangene spijs en drank, en toonde daarbij zulk een diepe neerslachtigheid, zulk een zichtbare smart, dat de ongelukkige Roland de oorzaak wel bemerken moest. Een oogenblik geloofde hij, dat deze bittere gevoelens het gevolg waren van schaamte en berouw, daar Telie een rol had gespeeld in het komplot om hem gevangen te nemen. Maar hij verwierp die gedachte weder, aangezien de ondervinding hem had geleerd, dat zij, ofschoon kennis

dragende van de voorgenomen misdaad, toch oprecht, en zooveel in haar vermogen stond, er naar gestreefd had om het ongeluk van hem af te wenden.

Hare verschijning wekte zijn sluimerende levensgeesten weder op en verlevendigde de herinnering aan zijne zuster in zijn diep bedroefde ziel. Hij ondervroeg Telie naar Edith's toestand en verzocht haar van zijne zuster te spreken, ofschoon hij vooruit wist, dat haar antwoord hem hoop noch troost zou kunnen brengen. Nauwelijks echter had Telie den mond geopend, om den ongelukkige het een en ander mede te deelen, of een der oude Indianen trad met dreigende gebaren op haar toe, greep haar bij den arm, bracht haar naar den uitgang der hut en gaf ondubbelzinnig te kennen, dat het slecht met haar zou afloopen, indien zij het nogmaals waagde in Roland's gevangenis te verschijnen. Toen Roland aldus elke kans, om eenig bericht aangaande Edith te ontvangen, verdwenen zag, gaf hij zich steeds meer en meer over aan het gevoel van ontroostbaarheid, dat zijn hart vervulde, en wachtte met sombere onverschilligheid het treurig lot af, dat hem, zooals hij volstrekt niet betwijfelde, was beschoren. Nochtans moest hij nu nog eenmaal alle gemoedsbewegingen ondervinden, zoo bitter en smartelijk, wanneer gekoesterde hoop bedrieglijk blijkt.

Spoedig na het invallen van den nacht, toen geen heldere vreugdestraal tot hem doordrong, hoorde hij voetstappen aan den ingang der tent en onmiddellijk daarop een kort gesprek, tusschen den nieuw aangekomene en zijne wachters, dat daarmede eindigde, dat de laatsten de hut verlieten. De eerste trad het vertrek binnen, liep naar het vuur, waarvan hij den verdoovenden gloed tot een heldere vlam aanwakkerde, plaatste zich zoo, dat hij door het volle licht er van werd beschenen, en nu vertoonden zich aan Roland, tot diens niet geringe verbazing, de gestalte en het gelaat van Abel Doe, wiens trekken diep genoeg in het geheugen van den jongen krijgsman waren gegrift, om ze nooit weder te vergeten. Abel vestigde zijne oogen op den gevangene, zag hem, zonder een woord te spreken, ernstig aan, totdat eindelijk Roland zelf het pijnlijk zwijgen verbrak.

Ofschoon de jonge krijgsman het vaste voornemen had, die gelijkmatige stemming te bewaren, waarbij schijnbare kalmte terugkeert, maar die een slechte plaatsvervangster blijkt van ware en oprechte berusting in de beschikkingen van het lot, zoo was de verschijning van dien man voldoende, om in Roland's

gemoed stormachtige gevoelens te wekken van toorn en ontsteltenis. Indien ook al anderen de misdaad, waardoor jammer en verderf over hem en Edith waren gekomen, mochten hebben uitgedacht, Abel Doe was en bleef toch altijd de man, die hem voor bandietenloon, en met de laaghartigheid eens bandiets, de lagen had gelegd en het verderfelijk komplot had geleid. Slechts door den bijstand en de hulp van zulk een medeplichtige was het Braxley mogelijk geworden zijn plannen te volvoeren of ook slechts een poging daartoe te doen. Het bloed begon bij Roland te gisten op het gezicht van den nietswaardigen schurk; hij deed eenige wanhopige maar vergeefsche pogingen om zich van zijn boeien te bevrijden en op den ellendeling los te stormen, wiens slechtheid hij nooit beter had beseft dan in dit oogenblik van rampspoed en volslagen hulpeloosheid.

— Schurk! — riep hij den man toe, daar zijne pogingen om zich van de knellende banden te ontdoen, vruchteloos bleven, — lage en verachtelijke schurk! waagt ge het ook nog hier te komen, om u op de vruchten van uw afschuwelijke misdaad te beroemen? Vuige, ellendige, gemeene schurk!

— Dat is het ware woord, kapitein, — antwoordde Abel Doe met toestemmenden hoofdknik. — Gij hebt mij den echten titel gegeven. Schurk! is de juiste benaming om mede te beginnen en om mede te eindigen, al naarmate wij de zaken, na onderling bespreken, hebben afgedaan.

— Weg, aterling! — riep Roland woedend uit, — val me niet lastig met uwe tegenwoordigheid, want ik heb u niets anders te zeggen, dan dat ik den vloek des Hemels over u inroep.

— Ook dat is zooals het behoort, — antwoordde Abel koelbloedig, — ik begrijp, dat ik het tot op zekere hoogte heb verdiend. Maar aan alle dingen moet een einde komen en ook aan het verwenschen en het vervloeken, en misschien dat, indien ge mij tot het einde toe aanhoort, uw vloek nog wel in zegen verandert. Het spreekwoord zegt: „Heden vriend, morgen vijand.” Keer het om, en misschien kan het dan waarheid bevatten, daar ik thans geenszins als een vervloekte, hardnekkige vijand tot u kom. Ik kom u een vredesvoorstel doen, ik wil den tomahawk begraven en de vredespijp met u rooken. Ja, dit is mijn doel, en uw verwensching zal mij daarvan niet weerhouden. Vloek nu maar toe, totdat ge het moede zijt, ik zal u niet storen. Maar wat het weggaan betreft, dit is een andere kwestie; daarin heb ik niet den minsten lust. Ik

ben gekomen, man, om een handelsovereenkomst te sluiten, en als ge gehoor geeft aan mijn voorstellen, zult ge, naar ik hoop, niet meer zoo grimmig zijn als thans. Voordat wij echter deze zaak gaan bespreken, moet ge mij vertellen, op welke wijze ge u van den ouden Plankischaw en zijne beide metgezellen hebt ontslagen, want dat zou ik eens dolgraag willen weten.

— Indien ge mij een voorstel hebt te doen, — antwoordde Roland, moeite doende om den toorn, die hem dreigde te overmeesteren, eenigszins te bedwingen, — zeg dan kort en goed, wat gij wilt, en val mij niet lastig met onnoodige vragen.

— Nu, nu, niet zoo driftig, man, — antwoordde Doe koelbloedig, — een beleefde vraag had, dunkt mij, wel een beleefd antwoord verdiend. Als gij den ouden schoft met de beide andere kerels hebt verslagen, dan behoeft ge niet bang te zijn om mij dit te zeggen, want ik zal daarom niet slechter over u denken. Het gelukt niet iedereen Indianen te dooden, die hem bovendien nog met riemen van buffelleider hebben vastgebonden; maar ik vermoed, dat die schoften te veel brandewijn hadden gedronken, want Indianen blijven Indianen en verloochenen hun aard niet, en toen hebt ge hun uw schuld met gelijke munt betaald, zooals die schelmen het verdienen. Indien ge het deedt, hebt ge mij daarmee veel genoeg gedaan; want ik was het, die u aan hen overleverde, en dat denkbeeld knaagde, meer dan ik zeggen kan, aan mijn geweten, omdat ik wist, dat de schurken u zouden verbranden als een stuk hout, als ge er niet in slaagdet u te bevrijden. Het was echter een dwaze inval van u, dat ge ons achtervolgdet. Maar ik zal hierover zwijgen, want gedane zaken nemen geen keer. Zeg mij nu maar eens, hoe gij toch aan dien kerel gekomen zijt, die er zoo uitziet als een Indiaan en bijna uwe zuster had weggesleept? De Indianen beweren, dat hij een groot toovenaar is; maar ik, die nooit van een toovenaar onder de blanken heb gehoord, geloof dergelijken onzin niet, en zou toch gaarne mijne nieuwsgierigheid omtrent die zaak bevredigd zien. Ik doe u slechts een beleefde vraag en heb daarmee volstrekt geen booze bedoeling. Niemand kan zeggen, wie de vent is, en Ralph Stackpole, dien ik er ook reeds naar vroeg, zegt, dat hij het individu nog nooit in zijn leven heeft gezien.

— Indien ge wilt, dat ik uwe vragen zal beantwoorden, moet ge mij eerst antwoord geven op de mijne, — zeide Roland. — Wat zal het lot zijn van den man, van wien ge zooeven hebt gesproken?

— Hem wacht de vuurdood, denk ik, — antwoordde Abel Doe kalm. — Dit hangt echter geheel af van de luimen van Wenonga,

den ouden Zwartén Gier. Want als hij hem zeggen kan, wat tot nog toe geen Indiaansch toovenaar wist, dan voedt het opperhoofd hem misschien met de lekkerste beetjes en maakt hij hem tot zijn lijf-toovenaar. Hij is nu juist met hem in gesprek.

— En wat zal men met Ralph Stackpole beginnen? — vroeg Roland verder.

— Die wordt ongetwijfeld door langzaam vuur gebraden, — luidde het antwoord. — Zij wachten nog slechts op den terugkeer der uitgetrokken krijgers, en dan wordt de kerel zeker met huid en haar levend ten vure gedoemd.

— En mij! — vroeg Roland, — wacht mij hetzelfde lot?

— Ja, zeker! ook dat kan niet worden betwijfeld, — antwoordde Doe met onheilspellenden hoofdknik. — Eenigen onder de Indianen spreken wel is waar goed van u, omdat ge moed genoeg bezit om in hun stam opgenomen te worden, maar de meesten hebben gezworen dat ge branden zult; en branden *moet* gij, behalve wanneer —

— Halt! nog ééne vraag, — aldus onderbrak Roland het onheilspellend gekras van den ongeluksvogel, — wat zal dan het lot zijn mijner arme, onschuldige zuster?

— O, daarover behoeft ge u niet ongerust te maken, ten minste wat het verbranden betreft, — antwoordde Doe — wij hebben het meisje niet gevangen om haar te braden. Zij is veilig genoeg, want er is een man, die haar in zijne bescherming genomen heeft.

— En die man is Richard Braxley, de ellendigste en verachtelijkste schurk, die ooit den aardbodem met zijn adem verpestte! — riep Roland uit. — Schurk, die ge zijt, hoe hebt ge het over u kunnen krijgen, het onschuldige meisje aan zulk een boef toe te vertrouwen?

— En waarom niet! — riep Doe op ijskouden toon. — Hij zal haar huwen, om haar aan het bezit der landerijen te helpen, die uw oom heeft nagelaten en die eigenlijk uwer zuster toebehooren. Zie, dat is de geheele reden, waarom wij aan de Zout-rivier op u loerden en ons van u poogden meester te maken.

— Ge bekent het dus, — zeide Roland bitter, — ge bekent, dat ge u aan de schurken hebt verkocht. Ellendeling, hoe kondt gij, om der wille van goud, het geluk mijner zuster verwoesten en mijn leven vernietigen?

— Eenvoudig, omdat ik een vierkante schurk ben, — luidde het antwoord van Doe. — Wij zullen daarover echter geen woorden verspillen, want ik erken de waarheid van het feit, zonder meer. Eenmaal was ik een eerlijk man, kapitein; maar dat waren betere

tijden. Thans echter ben ik een fielt, door en door, tot op het merg van mijn gebeente. Kijk nu maar niet zoo verbaasd; ge zult dingen van mij hooren, die u nog veel meer zullen ergeren. Beantwoord nu maar eerst de vraag, of gij er bijzonder naar verlangt, uit dit Indianendorp te komen en de pijn te ontgaan van den vuurdood, die uw beenderen langzaam tot asch zal verteren.

— Of ik vrij wil zijn? Onzinnige vraag!

— Welnu dan, kapitein, — vervolgde Doe, — indien ge naar vrijheid verlangt, dan ben ik de man die ze u bezorgen kan. Ik geheel alleen; want de anderen, die het zouden kunnen, willen niet, en die het zouden willen, kunnen niet. Zoo ben ik dan bereid u te bevrijden en voor het roosteren u te bewaren; maar eerst moeten wij een verdrag sluiten. Ik zal u tamelijk gemakkelijke voorwaarden stellen, gemakkelijk althans, indien ge in het oog houdt dat ge toch eenmaal een verloren man zijt.

— Vooruit maar! — zei Roland. — Als het in mijn macht staat die voorwaarden in te willigen, dan kunt ge reeds bij voorbaat rekenen op mijn bereidwilligheid.

— Welnu, kapitein, — antwoordde Doe, — ik heb u alleen maar te zeggen, dat ik een nog veel grooter schurk ben, dan gij schijnt te meenen. Sedert zestien jaren streef ik er naar, u de bezittingen van uw oom afhandig te maken. Verder ben ik die Atkinson, van wien Braxley zich bediende, om ter wille van u een schurk te worden. Voordat die Braxley kwam, was ik een eerlijk man. Eerst toen hij tot mij zeide: — Maak, dat het meisje, dat eenmaal van den majoor moet erven, uit de voeten komt, en ik zal je gelukkig maken — eerst toen, zeg ik, werd ik een schurk.

— En gij zijt het, die het arme kind hebt vermoord? — riep Roland.

— Vermoord, neen! — hernam Doe. — Het gold alleen de vraag om haar te verbergen, en het gelukte ons dan ook tamelijk wel om voor de kleine een veilige schuilplaats te vinden. Daarna werd de hut verbrand en het gerucht uitgestrooid, dat het kind in de vlammen was omgekomen. Toen begaf ik mij naar de Indiaansche grenzen, waar niemand mij kende, nam een anderen naam aan en gaf de geroofde kleine uit voor mijn eigen dochter.

— Voor uwe dochter? — zei Roland verbaasd. — Telie is dus de eigenlijke erfgename van mijn oom?

— En als zij het was, wat zou dat dan nog? — vroeg

Abel. — Gij zijt toch zeker niet de man om haar aan haar rechtmatig erfdeel te helpen?

— Wel, bij den Hemel! waarom niet, indien hare eischen gegrond zijn, — antwoordde Roland.

— Dat wilde ik maar weten, — mompelde Doe. — Ja, ja, in zulke zaken komt het onderscheid tusschen een schurk en een eerlijk man eerst duidelijk aan het licht. Er is geen beter meisje in de wereld dan Telie, kapitein, — vervolgde hij. — Gij weet het niet, maar datzelfde vreesachtige kind, dat anders voor haar eigen schaduw schrikt, stelde zich moedig bloot aan het grootste gevaar, om u voor gevangenschap te behoeden. In dien nacht, toen gesliept in de tent van den overste Bruce en wij aan het wad op u loerden, weende, bad en smeekte, ja dreigde zij zelfs, het geheele geheim van de hinderlaag aan u en den overste Bruce te openbaren, toen ik met den tomahawk op haar losging. Toen schrikte zij, want zij was bang vermoord te worden, en zwoer mij, dat zij zwijgen zou. Toen zij u later in de bosschen volgde, wilde zij niets anders dan ons in list overtreffen en u redden, door u te leiden naar het oude wad, waar wij ons niet in hinderlaag bevonden, en ongetwijfeld zou haar alles zijn gelukt, indien uwe hardnekkigheid onze plannen niet in de hand had gewerkt. Liegen mag ik echter niet, en daarom zeg ik u, dat Telie geenszins de erfgename van den majoor, maar mijne dochter is. Gene werd ziek, kwijnende weg en stierf een jaar, nadat zij door ons was geroofd. Zoo hielp ons dus al ons liegen, stelen en brandstichten niet, daar het kind toch buitendien ongetwijfeld spoedig zou zijn gestorven. Welnu, kapitein, ik vertel u hier een lange geschiedenis, eigenlijk voor niets: alles komt hierop neer, dat ik niets kreeg, in nood geraakte en ten slotte een ellendige Indiaan moest worden. De overste Bruce nam mijne dochter aan, en dat was heel goed en prijzenswaardig van hem, maar het grieft mij, dat ieder haar hoont en veracht, alleen om haar schurk van een vader. Dat zal anders worden, kapitein, want zij is mijn kind en ik heb haar lief.

Abel Doe zweeg een poos en vervolgde daarna: — Zie, kapitein, het lot van mijn kind ging mij steeds aan het hart, en zoo ging ik op zekeren keer naar Braxley, om met hem over de zaak te spreken. Deze zeide, dat hij een groote dame van het meisje wilde maken, dat hij haar tot vrouw wilde nemen, en dat zij de erfgename zou worden van den majoor, doordat wij haar voor het gestorven kind zouden uitgeven. Dat plan was niet slecht bedacht, maar er was één bezwaar: ik kan er niet toe besluiten mijne doch-

ter aan dien schurk toe te vertrouwen. Toen werden wij het eens over een ander plan, en bij het overlijden van uw oom, den majoor, zond Richard om mij, en de schurkerij begon. Eerst wilden wij...

— Mij vermoorden, ellendeling! — riep Roland, die met de meest gespannen aandacht Abel's openbaringen aanhoorde.

— Neen, ten minste niet eigenhandig, — antwoordde Doe. — Maar wij wilden u uit den weg ruimen, opdat ge nimmer naar Virginie zoudt kunnen terugkeeren. Braxley zou dan uwe zuster huwen en zich door middel van het tweede testament van uw oom in het bezit stellen van het testament, dat hij beweerde door dezen vernietigd te zijn.

— En bezit die schurk dat document nog? — vroeg Roland.

— Neen, neen, het is in betere handen, — antwoordde Doe, terwijl hij het bedoelde stuk uit zijn borstzak trok. — Ziehier, lees het. Het geheele vermogen is vermaakt aan u en aan Edith; gij moet het tusschen u beiden verdeelen, zooals ge dat goedvindt. Lees het zelf.

Roland richtte zich met groote haast op, en de eerste blik, dien hij op het testament wierp, overtuigde hem, dat Doe den inhoud er van zeer juist had weergegeven. Het was door zijn oom met eigen hand geschreven en even wijs als verstandig ingericht. Wat Roland vooral verheugde, was, dat zijn oom, naar het scheen, volstrekt geen wrok jegens hem koesterde, ofschoon hij, zooals wij weten, heimelijk diens huis had verlaten, om in den strijd voor het vaderland lauweren te oogsten. Het beste bewijs, dat hij nooit de achting en de liefde van zijn oom had verloren, was de bepaling, dat Roland, krachtens het testament, als executeur aan den procureur Richard Braxley was toegevoegd.

— Dat is inderdaad een goede vondst! — zeide Roland, aan een hevige gemoedsbeweging ter prooi. — Verlos mij van mijn boeien, red mijne zuster en de overige gevangenen uit de macht der Indianen, en de beste boerderij van de bezittingen van mijn oom zal uw deel zijn; ja, gij moogt zelf voor u en uwe dochter de voorwaarden bepalen.

— Ja, op die voorwaarden komt het juist aan, — antwoordde Doe, terwijl hij het testament voorzichtig weer in zijn borstzak stak. — Daarover moeten wij wat uitvoeriger spreken, opdat er geen vergissing mogelijk zij. Gelieve echter, voordat ik ze noem, u te herinneren, kapitein, dat, indien ge het niet met mij eens wordt, ge even zeker aan een Indiaanschen paal zult gebraden worden, als ge u thans warmt aan een Indiaansch vuur. Ge moet weten, dat u in het geheel geen keus overblijft.

— Noem je voorwaarden, man; ik zal niet lang met je schakelen, denk ik.

Abel Doe toonde nog volstrekt geen haast te hebben om den wensch van den gevangene te bevredigen.

— Welaan, kapitein, — zeide hij, nadat hij gedurende eenige minuten het stilzwijgen had bewaard, — ge weet, dat ik een schurk ben, en ofschoon Braxley een nog grooter is dan ik, moet ik hem bijstaan, op gronden, die gij natuurlijk zult vinden. De voorwaarden dan zijn de volgende: Vooreerst moet gij aan mijne Telie de helft van uw vermogen afstaan, opdat zij in het vervolg als een dame zal kunnen leven en niet langer, nu haar vader een Indiaan is, door die ellendelingen zal worden gehoond; en ten tweede moet gij Richard Braxley de hand uwer zuster en bovendien de andere helft van uw vermogen geven. Dat zijn mijne voorwaarden, en ik zeg u, dat er geen jota afgaat.

Roland zat een tijdlang sprakeloos van verbazing. — Wat! — riep hij eindelijk, — gij verlangt, dat ik dien schurk de hand mijner zuster zal geven? Nooit! Liever wil ik haar voor mijn oogen zien sterven, dan zulk een smaad, zulk een lijden over haar brengen. Neem de helft van mijn vermogen, neem het geheel, maar dát — neen, verlang dát niet!

— Ik moet mij aan die voorwaarden houden, kapitein, — antwoordde Doe koelbloedig. — Want weet, dat, indien ik Braxley geheel en al ging onderkruipen en bedriegen, zijne wraak mij zou treffen, zonder dat ik het zou kunnen verhinderen. Hij is een gewetenlooze schurk en hij weet, waarin hij mij het best gevoelig treffen kan. Hij zou mijne dochter weten uit den weg te ruimen door dolk of vergift . . . en dat is iets, wat ik wil vermijden, want ik bemin Telie meer dan mij zelven.

— Mijne zuster? . . . Nooit, nooit! — riep Roland. — Ge zijt krankzinnig, mensch! Stel andere voorwaarden; stel een schuld-bekentenis op, neem de geheele erfenis van den majoor, maar . . .

— Niets daarvan, ik heb mijne voorwaarden en redenen medegedeeld en herhaal u, dat ik daarvan geen haarbreed afwijk. Neem dus een kort besluit — wilt ge of niet?

— Ik wil niet! — antwoordde Roland met vaste stem. — Liever een duizendvoudigen dood te gemoet gaan dan toestemmen in zulk een ellendige daad.

— Goed, laat dan gebeuren wat niet veranderd kan worden, — zeide Abel Doe. — Met uwe weigering verhindert ge niets. Edith zal worden gedwongen Braxley's echtgenoot te worden,

terwijl ik mij tegenover dien schurk zal weten te dekken voor zoover dit mogelijk is. Zeg nu niet, kapitein, dat ik u in het verderf heb gestort. Ik wilde u bevrijden, gij hebt uw lot aan u zelve te wijten.

Met deze woorden, die met sombere vastberadenheid werden gesproken, stond Abel Doe op en verliet de hut, zonder op Roland's voorstellen te letten, die hem nog eenmaal bezwoer de goederen van zijn oom aan te nemen, maar hem en de overige gevangenen tot dien prijs de vrijheid te geven. Nauwelijks had Abel Doe zich verwijderd, of de beide Indianen traden weder den wigwam binnen, namen hun vroegere plaatsen als bewakers weder in en volhardden den ganschen nacht in een somber stilzwijgen, waardoor Roland de beste gelegenheid had zijn troosteloozen en onuitsprekelijk treurigen toestand rijpelijk te overwegen.

XXI.

DE „ZWARTE GIER” EN NATHAN’S WRAAK.

Terwijl de jonge Virginier door Abel Doe's voorstellen werd gemarteld, had er bijna tezelfder tijd en bijna in hetzelfde uur in den wigwam van Wenonga een gebeurtenis plaats, waarbij een van Roland's lotgenooten bestemd was een merkwaardige en gewichtige rol te vervullen. In die hut werd namelijk Nathan gevangen gehouden, Nathan, het ongelukkige slachtoffer, niet zoozeer zijner vermetelheid als van den overdreven ijver van zijn onvoorzichtigen helper. Eerst weinige uren geleden was hij hierheen gebracht, nadat hij den afgeloopen nacht en dag in een minder eervollen kerker had doorgebracht, die echter, naar het bleek, door de aanwezigheid van zulk een gast een bijzondere beteekenis verkreeg.

Zijn ongewoon voorkomen, dat zooveel overeenkomst vertoonde met een Indiaanschen toovenaar, had een machtigen indruk ge-

maakt op zijne vijanden die, evenals alle Indianen, van oudsher geneigd waren zich aan het domste bijgeloof over te geven. Die indruk werd nog belangrijk verhoogd door den ziekelijken aanval, die den ongelukkigen Nathan, zooals wij mededeelden, ter aarde wierp, terwijl de wilden geloofden, dat hun gevangene door een machtigen duivel was bezeten, die thans in zijn lichaam was gevaren. Toen de aanval had uitgeraasd, werd Nathan wel is waar, evenals zijn overige metgezellen, zorgvuldig met riemen van buffelleder gebonden en in een veilige bewaarplaats gebracht, maar men betoonde hem daarbij eene mate van zachtheid en achting, die van de kracht van het geloof aan zijn bovennatuurlijke gaven getuigde.

Dat geloof bleek den volgenden dag ook uit de massa van Roodhuiden die naar den wigwam stroomden, waarin Nathan was opgesloten. Eenigen kwamen om hem aan te gapen, anderen om hem vragen omtrent de geheimen der toekomst te stellen, en nog anderen, minder lichtgeloovig, zochten, voordat zij ten volle geloof schonken aan zijn bovennatuurlijk vermogen, vóór alles het raadsel zijner verschijning te doorgronden. Tot de laatsten behoorde ook Abel Doe en eenige oude, ervaren en scherpzinnige Indianen, die den gevangene met vragen bestormden, alleen er op berekend, om achter zijne geheimen te komen.

Maar dit alles had op Nathan niet den minsten invloed. De vermeende toovenaar was als door een zwijgenden duivel bezeten, en noch aan de Indianen noch aan Telie's vader schonk hij de minste opmerkzaamheid. Met koude onverschilligheid zat hij daar, alsof de moed hem eindelijk was ontzonken en zijn treurig lot alle vermogens zijner ziel had gevangen en diep had neergedrukt.

Abel Doe had reeds vooraf gepoogd bij den gevangen Ralph Stackpole inlichtingen omtrent Nathan in te winnen, maar Ralph, die plotseling het verstand had teruggekregen, weigerde elke mededeeling, en zwoer bij hoog en laag, dat hij zelfs niet het geringste aangaande zijn medegevangene zou kunnen mededeelen. De kerel hield zelfs stokstijf staande, dat hij kapitein Roland Forrester niet kende, en in zijn ijver om den toorn der gezamenlijke Indianen op zijn eigen schuldig hoofd te laden, verzekerde hij, dat de geheele paardendiefstal — die naar zijn oordeel door de Roodhuiden als de onvergeeflijkste daad van alle werd beschouwd — een zaak was, slechts hem persoonlijk betreffende, dat niemand hem bij zijne onderneming geholpen had en hij van niets wist te

spreken dan van de verwenschte eigenzinnigheid der Indiaansche paarden. Kortom, er was niets uit hem te krijgen, en dit verwonderde de Indianen nog meer, die zich nu ongestoord konden overgeven aan hun bijgeloovige vrees.

Bij het invallen van den nacht werd Nathan in Wenonga's hut gebracht, waar het opperhoofd, omringd door meer dan een dozijn der onversaagde krijgers in een Koeterwaalsch-Engelsch een lange rede hield en de reeds vroeger gedane mededeeling herhaalde, dat hij, Wenonga, een groot opperhoofd en de gevangene een groot Medicijnman was. Ten slotte gaf hij dezen zijn verlangen te kennen, dat hij door zijne tooverkunst den Dschibbenönoseh, den geheimzinnigen dooder van zijn volk en den vloek van zijn stam, zou aanwijzen, opdat hij, het groote opperhoofd, die krijgsman noch duivel vreesde, met dezen zou kunnen strijden als met een mensch en hem dooden, zoodat de Dschibbenönoseh niet meer in het donker naderbij zou kunnen sluipen, om zijn jeugdige krijgers in den slaap te vermoorden.

Nathan hoorde ook deze rede aan, zonder het minste teeken van belangstelling, ofschoon de Indiaansche krijgslieden haar ongetwijfeld hielden voor een voortreffelijk staaltje van geheimzinnige macht en haar met de levendigste teekenen van bijval begroetten. De Roodhuiden, ofschoon twijfelend of de gevangene ooit hun verlangen zou bevredigen, hoopten echter nog altijd hem op een anderen tijd in een betere luim te zullen treffen. Zij verlieten hem dus, onderzochten echter vooraf met omzichtigheid de buffelriemen, waarmede hij was gebonden, en overtuigden zich, dat de knopen sterk en ingewikkeld genoeg waren om ook den machtigsten toovenaar zijne vrijheid te benemen. Ook plaatsden zij spijs en drank naast hem, maar zóó, dat hun geloof aan zijne tooverkunst er meer uit bleek dan uit iets anders, want aangezien Nathan's handen op zijn rug waren gebonden, had hij inderdaad een toovenaar moeten zijn, om zich aan het eten en drinken te kunnen laven.

Zoodra Nathan zag dat hij alleen was, verdween plotseling de doffe onverschilligheid voor alle aardse dingen, die hij gedurende het geheele voorafgaande tooneel had aan den dag gelegd. Terwijl de schreden der zich verwijderende Indianen nog weerklonken in het bosch, dat Wenonga's hut omgaf, richtte hij zich met de grootste inspanning uit zijn liggende houding overeind en wierp een vluchtigen maar scherp blik langs de geheele ruimte, door een vuur, dat op den grond brandde, spaarzaam verlicht. De hoop vellen

lag nog daar op dezelfde plaats; ook het huisraad hing nog in het rond, evenals in den afgeloopen nacht; het inwendige had blijkbaar geen verandering ondergaan, behalve dat de wapens, die zoolang Edith den wigwam had bewoond, hier en daar aan de wanden en aan den middelsten, het dak ondersteunenden paal hadden gehangen, thans waren verdwenen. Boven het vuur hing de bos scalpen, waarvan de haren en de lange lokken door den tocht en den rook heen en weer werden bewogen, een van de eerste dingen, die Nathan's aandacht trokken.

Nadat de gevangene een uitvorschenden blik om zich heen had geworpen en elken hoek op het nauwkeurigst had onderzocht, om zich te overtuigen dat geen wilde heimelijk zijne bewegingen bespiedde, begon hij terstond de kracht der riemen, waarmede zijne handen gebonden waren, te beproeven. Zijn wanhopige pogingen werden echter niet met een goeden uitslag bekroond; de riemen waren sterk, de knopen vast aangetrokken, en nadat hij gedurende vijf minuten al zijne krachten had ingespannen om zijn boeien te verbreken, zonder te letten op de pijn, hem daardoor veroorzaakt, moest hij eindelijk, zij het dan ook onwillig, er van afzien.

Korten tijd daarna herhaalde hij zijne poging. Nog eenmaal verzamelde hij al zijne krachten, en nog eens en nog eens, maar steeds tevergeefs. Eindelijk overtuigd van de onmogelijkheid om zichzelf te helpen, leunde hij uitgeput tegen een hoop huiden, terwijl hij scheen te overdenken, welke hoop hij in zijn toestand, die inderdaad niet benijdenswaardig kon worden genoemd, nog koesteren mocht.

In deze oogenblikken, waarin Nathan bijna alle waarschijnlijkheid op een gunstig einde van het ondernomen avontuur liet varen, werd uit een der hoeken van de tent, maar aan den buitenkant, een zacht gehuil vernomen. Tezelfder tijd hoorde hij een geritsel en gekrabbel, alsof het een of ander dier, tusschen de huiden en den grond, zich een weg naar de hut zocht te banen.

Nathan rees overeind, en in den woesten en vroolijken blik, die uit zijne oogen schitterde, kon men lezen, dat hij het dier had herkend, dat hem in zijn troosteloze eenzaamheid een bezoek trachtte te brengen.

— Pst! Pst! — fluisterde hij, zoo zacht, dat het geluid zijner stem de lucht om hem heen ternauwernood in beweging bracht, — als ge ooit verstand in je hersens hebt gehad, kleine Peter, bewijs het dan nu.

Het gehuil hield op; het krabben en ritselen duurde echter nog eenige minuten onafgebroken voort, en nu verscheen, opduikend uit den berg van huden, waardoor hij zich met moeite een weg had gebaand, kleine Peter, Nathan's trouwe, scherpzinnige en tot hiertoe onafscheidbare metgezel.

— Ik kan je niet omhelzen, lieveling, — sprak de gebonden en hulpeloze gevangene, toen het hondje op hem toeliep, de pooten vertrouwelijk op zijn knie legde en hem veelbeteekenend in de oogen keek. — Ja, Peter, ik kan je niet omhelzen, hoe gaarne ik het ook zou doen, je ziet, hoe de zaken staan; de Indianen hebben mij zoo vast gebonden, dat ik niet in staat ben een vin te verroeren. Maar, Peter, waar *gij* zijt, daar is ook hoop. Gauw, mijn beste hondje, — ging hij voort, terwijl hij hem zijn op den rug gebonden handen toestak, — gauw wat, ge hebt scherpe tanden en weet ze ook te gebruiken. Vooruit, maak mij vrij! Bedien je van je kleine tanden als van scherpe messen, en knaag, mijn Peter, totdat je de riemen hebt doorgebeten.

De kleine hond, wiens merkwaardige scherpzinnigheid wij reeds kennen, scheen inderdaad elk woord van zijn meester te verstaan en zijne teekens en gebaren zeer juist te begrijpen. Zonder meer tastte hij met de tanden den riem aan, die Nathan's handgewricht machteloos maakte, hij knaagde en rukte met een ijver en eene volharding, die de bevrijding van zijn meester vroeg of laat ten gevolge moest hebben. Intusschen fluisterde Nathan het verstandige beest zachtjes eenige woorden toe, met het doel het aan te sporen zijn pogingen met onverminderde vlijt voort te zetten.

— Reeds eenmaal hebt ge mijn boeien doorgeknaagd, kleine Peter, — zeide hij, — weet ge het nog, in dien nacht, aan de oevers van de Kenhawa, toen de vier roode schelmen mij gebonden en naast hun wachtvuur hadden geworpen? Ja, ja, kleine Peter, dat deedt gij, terwijl de schurken verzonken lagen in een slaap, waaruit zij niet weer zouden ontwaken, nooit weer, geen van allen! Weet je dat nog, kleine Peter? Knaag maar flink voort en snel, en stoor je er niet aan, als ge mij ook al een enkele maal met je tanden wondt, want ik zou het je vergeven, al ware het, dat je mijn vel en vleesch tot op het gebeente doorbeet. Gauw, kleine Peter, altijd sneller! Bekommer je er niet om, dat het leer hard is en droog. Je hebt immers al zoo menige mergpijp doorgebeten, als er niets anders was om je honger te stillen, hoe zou je dan nu door leder je laten afschrikken? Zoo is 't goed,

Peter! Maar flink er op los! Weldra zult ge uw meester weer in vrijheid zien!

Met zulke en gelijksoortige zacht gefluisterde woorden spoorde Nathan den brandenden ijver aan van zijn hondje, dat onverdroten den arbeid voortzette. Na verloop van vier of vijf minuten spande Nathan zijne spieren en pezen in, om kleinen Peter te hulp te komen. Hij beproefde de vastheid van den strik door een heftigen ruk en zie, de banden gaven een weinig mee en het leer kraakte, alsof de vezels reeds van elkaar weken.

— Nu, Peter, knaag en bijt, wat je kunt! — riep hij uit. — Nog maar een paar beten, mijn hondje, als je meester je lief is! Ja, Peter, weldra zullen we weder vrij en ongehinderd door de wouden zwerven! Thans, mijn hondje, nog één, de laatste beet!

Maar Peter, tot hiertoe zoo ijverig, scheen niet den minsten lust te hebben om dien laatsten beet te doen. Hij hield met zijn werk op, wreef zich tegen de zijden van zijn meester en liet een klagend, maar tevens zulk een zacht en onderdrukt geluid hooren, dat slechts een scherp en geoeffend oor vernemen kon.

— Ha! — riep Nathan, toen hij op hetzelfde oogenblik het gerucht van voetstappen hoorde, die de hut schenen te naderen; — ha! Peter, je spreekt waarheid! De roodhuidige schurken zijn in de nabijheid! Weg! weg! mijn goed dier! Later kunt ge uw aangevangen arbeid voltooien!

De hond gehoorzaamde zonder dralen aan de bevelen van zijn meester, daar hij zelf zeer goed inzag, wat in zoo’n geval noodig was, en sprong haastig onder de huiden en andere voorwerpen, die op den grond van het vertrek lagen verspreid. In een ommezien was hij uit het oog verdwenen, en Nathan zelf wist niet, of hij het vertrek had verlaten dan wel zich in een donkeren hoek daaryan had verborgen.

De voetstappen naderden intusschen hoe langer hoe meer en klonken thans dicht bij de deur. Terstond wierp Nathan zich weer op den rug, legde het hoofd tegen een hoop vellen en richtte zijn blik op de voorhangsels van den ingang der tent. Deze werden op zijde geschoven en het oude opperhoofd Wenonga trad binnen, met een stap, die al den trots en de waardigheid van een befaamd krijgsman verrieden. Zijne huid was beschilderd als voor den strijd, met de hand omklemde hij zijn wapen, alsof hij op het punt stond ten strijde te trekken. De eene helft van zijn grimmig gelaat was op een afschuwelijke wijze met scharlakenrood en de andere met een zwarte kleur besmeerd. Een

lang scalpeermes blonk zonder scheede in zijn gordel, en in de vuist droeg hij een bijl, waarvan kling en greep van gepolijst staal waren vervaardigd.

Aldus uitgedost, trad hij op den gevangene toe, terwijl zijn oogen zoo boosaardig fonkelden van woede en dronkenschap, alsof hij van plan was Nathan met één slag van zijn tomahawk te verpletteren. Duidelijk zag men, dat het kookte in zijn binnenste van woede en boosaardigheid; maar weldra bleek, dat hij, voorloopig althans, nog geen moordaanslag op zijn gevangene in den zin had. Drie of vier schreden vóór dezen hield hij stand en vestigde op hem een blik, bestemd om het bloed in zijne aderen te doen verstijven en hem te doen ineenskrumpen van schrik en vrees. Daarop strekte hij zijn met den glinsterenden tomahawk gewapenden arm uit, echter niet om er Nathan den doodelijken slag mede te geven, doch slechts om een indrukwekkende en eerbied afdwingende houding aan te nemen, in overeenstemming met de toespraak, welke hij van plan was tot den gevangene te richten.

— Ik ben Wenonga! — riep hij in de Indiaansche taal, daar hij blijkbaar te verhit was om zich van de Engelsche te bedienen; — Wenonga ben ik, een groot opperhoofd der Shawnees. Ik heb de bleekgezichten beoorloofd en hun bloed gedronken. Zij sidderen, als zij mijne stem hooren! Als de Shawnees hen geeselen, loopen zij door het vuur als huilende honden! Geen mensch kon ooit Wenonga weerstaan! Wenonga heeft zijn vijanden bestreden en gedood! Nooit is Wenonga bang geweest voor een bleekgezicht, waarom zou hij dan bang zijn voor den duivel der bleekgezichten. Waar is de Dshibbenónoseh? Waar is de vloek van mijn stam, de wanhoopskreet van mijn volk? Hij doodt mijn jonge krijgslieden en kruipt in het donker over hun lichamen; maar hij is bang voor het aangezicht van een opperhoofd en waagt het niet zich met hem te meten. Ben ik dan een hond? Ben ik dan eene vrouw? De Squaws en de kinderen verwenschen mij, wanneer ik hen voorbijga; zij zeggen, dat ik de moordenaar ben van hun echtgenooten en vaders; zij beweren, dat het Wenonga is geweest, die den duivel der bleekgezichten over hen bracht om hen te doden. Als Wenonga een dapper opperhoofd was, zoo roepen zij, dan moest hij den vloek doden van hun stam! En ik, ik ben een man, die niets vreest; ik heb den Dshibbenónoseh opgezocht. Maar de Dshibbenónoseh is een oud wijf! Hij sluipt rond in het donker, doodt de krijgslieden in hun slaap en is bang om met een dapper opperhoofd te vechten! Mijn broeder is een Medicijnman,

hij is een bleekgezicht en weet dus den duivel der bleekgezichten te vinden. Dat mijn broeder zijn mond opene en met mij spreke! Dat hij mij zegge waar de Dshibbenōnoseh te vinden is, en hij zal een groot opperhoofd zijn en de zoon van een opperhoofd, want Wenonga zal hem aannemen als zijn zoon en hij zal een Shawnee zijn.

— Voelt Wenonga dan eindelijk, dat hij den duivel over zijn volk heeft gebracht? — vroeg Nathan, die voor de eerste maal in zijn gevangenschap den mond opende en wel op eene wijze, die den ouden Wenonga niet weinig verbaasde. Over Nathan's gezicht vloog een hoonende glimlach van bevredigde wraakzucht, die zelfs door de kleuren heen schemerde waarmede zijn gelaat nog altijd was beschilderd. Bovendien sprak hij de taal der Shawnees, en wel zoo juist en vloeiend, dat Wenonga dit reeds op zich zelf als een wonder, als een bewijs van bovennatuurlijk vermogen beschouwde.

Het oude opperhoofd trad achteruit, bij het vernemen van die woorden, en zag bevreemd om zich heen, alsof de gevangene reeds een geest had opgeroepen.

— Ik heb de stemmen der dooden gehoord! — riep hij uit. — Mijn broeder is een groot toovenaar, maar ik ben een opperhoofd en ken geen vrees.

— Het opperhoofd vult mijn oor met leugentaal, — hernam Nathan, die, nu eenmaal zijn tong los geworden was, niet weder in zijn vorig stilzwijgen scheen te willen volharden. — Er is geen duivel der bleekgezichten, die den Shawnees kwaad doet.

— Ik ben een oud man en spreek de waarheid, — antwoordde Wenonga niet zonder waardigheid. — Weet het bleekgezicht, dat ik zonen en kleinzonen, jonge krijgslieden en knapen had, die weldra op het oorlogspad zouden gaan? Waar zijn zij? De Dshibbenōnoseh heeft ze allen gedood!

— Ja, — riep de gevangene uit en zijn oogen fonkelden, — ja, zij vielen onder zijn hand, man en knaap, niemand werd verschoond, want zij behoorden tot Wenonga's gezin!

— Wenonga is een groot opperhoofd! — riep de „Zwarte Gier“, — hij heeft geen kinderen, maar hij heeft ook de bleekgezichten kinderloos gemaakt.

— Ja, de bleekgezichten en den zoon van den goeden vader, dien gij Onvæs *) noemdet, — zeide Nathan.

*) De naam, dien de Indianen aan het Kwakerhoofd William Penn hebben gegeven.

Het opperhoofd wankelde, als door den bliksem getroffen, achteruit en staarde den gevangene met wilde oogen aan. — Mijn broeder is een groot toovenaar! — riep hij uit. — Hij kent alle dingen en spreekt de waarheid. Wenonga is een groot krijgsman, hij nam den scalp van den Kwaker.

— En de scalpen van diens vrouw en kinderen! — riep Nathan met donderende stem, terwijl hij een woedenden blik naar den hoofdman wierp! — Geen van allen hebt gij verschoond. Gij hebt ze allen gedood! En hij, die ongelukkige echtgenoot en vader, was de vriend der Shawnees, de vriend van Wenonga!

— De bleekgezichten zijn honden en roovers! — antwoordde het opperhoofd. — De Kwaker was mijn broeder, maar ik doodde hem, want ik houd van het bloed der bleekgezichten. Mijn volk, met zijn week hart, beklaagt den Kwaker; maar ik, ik ben een krijgsman zonder hart. Ik gevoel daarover geen berouw en vrees!

Nathan's oogen volgden den vinger van het opperhoofd, die met een afschuwelijke uitdrukking van zegepraal op de ineengeschrompelde scalpen wees, wier lokken eenmaal de hoofden van onschuldige kinderen hadden versierd. Zijn lichaam beefde, zijne oogen sloten zich en hij zonk machteloos op de huiden terug.

— Mijn broeder is een groot toovenaar! — vervolgde Wenonga. — Hij moet mij den Dshibbenōnoseh aanwijzen of sterven.

— Het opperhoofd liegt! — riep Nathan met een bitter hoongelach. — Hij is bang voor den Dshibbenōnoseh en is alleen maar dapper tegen gevangenen, die weerloos zijn!

— Ik ben een groot opperhoofd en een groot krijgsman! — riep Wenonga. — Ik wil met den duivel der bleekgezichten vechten.

— Welnu, dan zult ge den krijgsman zien! — riep Nathan met ongewone levendigheid. — Snij mijn banden door en ik zal den Dshibbenōnoseh hier brengen.

Onder het spreken strekte hij zijn beenen uit, opdat Wenonga met een houw van den tomahawk de banden zou kunnen doorhakken, die zijne voeten gebonden hielden. Wenonga's gewone voorzichtigheid en slimheid deden hem echter aarzelen om den gewenschten slag te geven.

— Ha! — riep Nathan met hoonenden lach, — ha! het opperhoofd wil den Dshibbenōnoseh bestrijden en is bang voor een ongewapend gevangene!

Die vernietigende woorden troffen doel. De tomahawk viel en sneed de riemen door. Nathan stak hem zijne handgewrichten toe, maar nogmaals aarzelde Wenonga.

— Het opperhoofd zal den Dshibbenönoseh zien! — riep Nathan en nu viel ook de laatste boei. De gevangene keerde zich om, en terwijl hij zijn oog wild en vurig op Wenonga vestigde, uitte hij een luiden gil en snelde een pas voorwaarts, op Wenonga toe.

— Hier! — donderde hij hem teemoet. — Thans is uw wensch vervuld! Ik zelf ben de Dshibbenönoseh, de verderver van uw volk! Ik ben het, moordzieke hond, die onheil heeft gebracht over u, uw gezin en over uwen stam! Aan mij thans de wraak!

En voordat het opperhoofd van zijn verbazing over die verrassende ontdekking was bekomen, sprong hij met de grimmige woestheid van een hongerigen tijger op Wenonga los, pakte hem met de eene hand bij de keel, ontrukte hem met de andere den stalen tomahawk, wierp zijn vijand op den grond, zonder dat deze zich kon vrijmaken van den greep zijner vuist, en deed het wapen met zulk een kracht neerdalen op diens schedel, dat een bloedstroom om hem heen spatte. Nog een slag en nog een bracht hij den gehaten tegenstander toe, die zijn vertrouwen had misbruikt, hem een ongelukkigen en ellendigen man had gemaakt, en Wenonga betrad het pad, dat leidde naar het schimmenrijk, waarheen hij, jaren geleden, met bloeddorstige en onmenselijke wreedheid Nathan’s vrouw en onschuldige kinderen gezonden had.

— Sterf, ellendeling! — riep Nathan. — Eindelijk, eindelijk zijt ge in mijn macht, en sterven zult gij op uw beurt! — Hij gaf zijn vijand nog één slag, rukte het scalpeermes uit diens gordel en scheidde met één snede den scalp van het hoofd van den verslagene. Hierop maakte hij over Wenonga’s borst een snede, in den vorm van een kruis, het nooit ontbrekende merkteeken van den gevreesden Dshibbenönoseh, en zóó scherp was de kling, zóó krachtig de hand die haar bestierde, dat huid en vleesch tot op het gebeente werden doorgesneden. Daarop sprong Nathan overeind, maakte zich meester van den bundel verwerde scalpen, de lokken en het haar zijner eigen vermoorde vrouw en kinderen, en beschouwde die voorwerpen met gemengde gevoelens. Daarop snelde hij uit de hut en verliet het dorp, echter niet zonder, in de waanzinnige opgewondenheid van het oogenblik, een gillenden kreet uit te stooten, die de zegepraal verkondigde van lang tevergeefs gezochte en eindelijk bevredigde wraak. Deze wilde kreet, weerklinkend in de diepe en zwijgende rust van den nacht, schrikte menig waakzaam krijger en menige beangste moeder op uit den slaap. Maar zulke geluiden waren in het Indianen-dorp te gewoon, om bezorgdheid of onrust te verwekken. De vrouwen en krijgslieden

verzonken weder in hun afgebroken droomen, en het lichaam van hun opperhoofd verstijfde onopgemerkt en ongewroken op den naakten grond van zijn eigen wigwam, de verzamelpplaats van roof en moord.

XXII.

DE OVERROMPELING VAN HET DORP.

Roland ontwaakte den volgenden morgen uit zijn onrustige en weinig verkwikkende sluimering door een luid en verschrikkelijk rumoer, dat bij het aanbreken van den dag in het dorp ontstond. Eerst hoorde men een lang, doordringend gekrijsch, ongetwijfeld afkomstig van eene vrouw. Daarop volgde het woest gejuich van een krijgsman, weldra door andere stemmen beantwoord en herhaald, en terstond daarop weergalmde het geheele dorp van een brullend en afschrikwekkend geschreeuw, dat te gelijker tijd verbazing, vrees en ontzetting te kennen gaf.

De gevangene, die natuurlijk de oorzaak van dit geraas niet kon begrijpen, zag zijne wachters aan, die bij de eerste kreten waren opgesprongen, de wapens hadden gegrepen en elkaar met blikken opnamen, waarin de grootste spanning was te lezen. Het geschreeuw werd herhaald door vier, twintig, honderd kelen, en nu stortten zich de beide krijgslieden met wilde haast uit de hut, terwijl zij het aan hunnen gevangene overlieten het raadsel zoo goed mogelijk op te lossen. Roland spande intusschen zijn scherpzinnigheid tevergeefs in. Zijn eerste gedachte, die hem van vreugde al het bloed naar het hart dreef, was, dat de overste Bruce met een troep dappere Kentuckyers kon zijn gekomen, om hem en zijn ongelukkige metgezellen te bevrijden. Maar dit verblijdend vermoeden verdween spoedig weder, want met het geschreeuw der wilden vermengde zich geen vroolijk hoera! en geen salvo, het teeken van het begin van een gevecht, werd vernomen.

Toch begreep hij, dat verbazing en schrik alleen het geschreeuw niet konden hebben veroorzaakt. Eenige stemmen verhieven zich, brullend van woede, en deze gewaarwording deelde zich weldra mede aan alle overigen en verdrong alle andere uiting van hartstocht. Terwijl het geraas nog voortduurde en Roland verbaasd en verwonderd toeluisterde, stortte plotseling Abel Doe, bleek en ontsteld, den wigwam binnen.

— Kapitein! — riep hij, — ze zullen u vermoorden, er is geen tijd meer om te talmen! Neem mijne voorwaarden aan en red uw leven! Het geheele dorp is in oproer: mannen, vrouwen en kinderen schreeuwen om wraak, en geen mensch leeft er, die in zulke oogenblikken hun woede zou kunnen beteugelen.

— Maar wat is er dan toch gaande, in 's Hemels naam? — vroeg Roland.

— De hemel en de hel zijn los, — antwoordde Doe. — De Dshibbenōnoseh is in het dorp geweest en heeft het opperhoofd gedood, in zijn eigen wigwam en bij zijn eigen vuur. Hij ligt dood, gescalpeerd en bekruist op den grond van zijn hut. De toovenaars is weg, ongetwijfeld door den Dshibbenōnoseh bevrijd, en Wenonga is koud en verstijfd! Hoort ge dat gehuil niet? De Indianen schreeuwen om wraak en u zullen ze straffen! Men zal u vermoorden, verbranden, in stukken scheuren, zoo waar er een hemel boven ons is! Binnen eenige minuten zijn zij hier, en dan wees u!

— En is er geen kans om gered te worden? — vroeg Roland, wiens bloed thans in zijn aderen verstijfde, toen hij het vervaarlijke geschreeuw hoorde, dat steeds luider weerklonk, alsof de woedende Indianen als waanzinnig door het dorp liepen, om wapens te halen en de gevangenen te dooden. — Is er geen redding meer mogelijk?

— Slechts op ééne wijze, — antwoordde Doe. — Neem mijn voorwaarden aan en ik mag verdoemd zijn, als ik u niet bevrijd of met u sterf. Neem spoedig een besluit en ik snijd u los. Snel! Snel! Hoort ge, hoe de wolven huilen? De honden komen al! Hier met de armen en ik snijd er op los! Wilt ge?

— Ik wil alles doen voor mijn leven! — antwoordde Roland — maar als ik het op geen andere wijze kan redden dan ten koste der schande van Edith, dan, bij den Hemel, wil ik liever een duizendvoudigen dood sterven!

— Maar, man, ik zeg u, dat ge vermoord wordt! — riep Doe steeds dringender. — Zij komen, en ik heb niet den minsten lust

om u voor mijne oogen te zien verscheuren; daarom, kapitein, neem spoedig een besluit!

— Mijn besluit is genomen; nooit zal ik tot zulk een schandelijke daad mijne toestemming geven! — antwoordde Roland met vaste stem. — Nooit, zeg ik, nooit!

Het scheen, dat Doe, ondanks de verzekeringen van den kapitein, van meening was, dat deze nochtans zijne voorwaarden zou aannemen, want hij had reeds, onder het spreken, de banden van Roland's armen doorgesneden en wilde ook juist zijne beenen van de riemen bevrijden, toen plotseling meer dan twaalf Roodhuiden de hut binnenstormden, zich op den jongen Virginiër wierpen en vloekend en huilend hun messen en tomahawks zwaaiden, alsof zij hem terstond in duizend stukken wilden hakken. En dit was ongetwijfeld ook het doel der jonge mannen, die eenige houwen naar hem deden, welke niet zonder moeite door eenige oudere en meer bezonnen krijgslieden werden afgeweerd.

Een strijd, een bloedige en verwoede worsteling volgde, evenals de strijd van een troep woedende honden tegen een doodelijk gewonden panter, dien allen te gelijk wilden aangrijpen en verscheuren. Een oogenblik nog duurde de verschrikkelijke verwarring; toen werd de jonge Virginiër door twee of drie sterke Indianen aangegrepen en op hun armen uit de hut gedragen. Buiten gekomen, zag hij zich terstond door een hoop mannen, vrouwen en kinderen omringd, die met evenveel woede als de jonge krijgslieden om hem heen sprongen, hem met stokken sloegen, hem met hun messen staken en zich zoo dol en onhandelbaar aanstelden, dat de krijgers hem ternauwernood tegen hun aanvallen konden beveiligen. Intusschen kwamen terstond nog andere, meer bezonnen mannen tot zijne hulp toesnellen en brachten den bedreigden gevangene in veiligheid, om hem te bewaren tot den dag, dat zijn noodlot zou worden vervuld, hetwelk ongetwijfeld veel verschrikkelijker en afschuwelijker zou zijn dan de dood door de handen der menigte, die hem zooveel nog vol bloeddorst had omringd.

Het geraas had ook Edith uit haar sluimering gewekt. Deze bevond zich niet meer in de tent, waar zij het eerst was gebracht, maar zat toch nog altijd in de hut van Wenonga gevangen. Het geschreeuw van de oude vrouw van Wenonga, die het eerst het lijk vond, was de aanleiding tot het ontstaan van het tumult geweest. De bewoners van het dorp stormden naar de hut, huilden luide van ontzetting en verbazing en hieven vlak bij de ooren van Edith een getier aan, in staat een doode in het leven terug te roepen. Zij rees van

haar armoedig leger overeind en kroop, zwak en sidderend, in een der duistere hoeken van de hut, ten einde op die wijze aan de meedoo-genlooze wezens te ontkomen, die, naar zij vreesde, reeds dorstten naar haar bloed. Die vrees vermeederde nog, toen plotseling een man het vertrek binnenstormde, haar uit haar schuilhoek te voorschijn trok en met haar naar de deur snelde. Haar angst verminderde echter nauwelijks, toen zij, in haar wanhoop den roover smeevende haar niet te dooden, de welbekende stem van Braxley herkende, die haar antwoordde:

— Vrees niet! Ik kom niet om u te dooden, maar om u te redden. De krankzinnige schurken vermoorden thans alles wat blank is, en daarom moeten wij snel vluchten. Mijn paard is gezadeld, de wouden staan voor ons open, ik zal u redden!

Zonder te letten op het tegenstreven van Edith, die liever wilde sterven dan haar redding aan dien ellendeling verschuldigd te zijn, droeg hij haar uit de hut, hield haar stevig vast en wierp zich daarna met haar op een gereedstaand paard. Het dier stond onder een olmboom, en sidderde evenals zijn meester, bij het zien van het schriktooneel, dat thans op het dorpsplein vóór hen werd afgespeeld.

Op dit plein hadden zich thans alle inwoners van de kraal verzameld; vrouwen en kinderen, jongen en ouden, sterken en zwakken, allen door de grimmigste hartstochten bewogen. Zelfs Edith vreesde Braxley minder, toen haar oog viel op de verschrikkelijke bende, die zich op het midden van het plein om een voorwerp verdrong, achter hunne lichamen verborgen, terwijl anderen (waarom kon zij niet begrijpen) woedend heen en weer sprongen, hun wapenen zwaaiden en een aanhoudend, merg en been doordringend gehuil uitstieten. Een aantal Roodhuiden drong uit de hut naar buiten, en hun gehuil, ofschoon niet minder luid en doordringend dan dat der overigen, wisselde toch nu en dan af met treurig weegeklag. Zij droegen in hun armen het lijk van het vermoorde opperhoofd, dat er zoo verschrikkelijk uitzag, dat Edith hare blikken nauwelijks daarvan kon afwenden, want zij gevoelde zich bijna van schrik verstijfd. Er wachtte haar echter een nog vreeselijker schouwspel: de squaw van Wenonga stormde plotseling uit haar hut, een brandend stuk hout zwaaiende in de vuist. Zij snelde toe op het lijk van het opperhoofd, beschouwde dit een oogenblik met de blikken eener tijgerin, wie men haar jongen heeft ontroofd, stiet vervolgens een gehuil uit, weergalmend over het geheele plein, zwaaide de

vrige toorts om haar hoofd, totdat deze opging in laaien gloed, en snelde voort, eene furie gelijk, de lucht vervullend met haar afschuwelijk gehuil, dat door de menigte met een niet veel minder wild en vreeselijk gebrul werd beantwoord. Toen het volk aan weerszijden achteruitweek, werd voor Edith het uitzicht op het midden van het plein geopend en kon zij duidelijk den man herkennen, die het voorwerp van aller belangstelling scheen te zijn. Zij zag twee ongelukkige gevangenen. Men had hen aan sterke palen in de nabijheid van de Raadshut met lasso's vastgebonden, de armen hoog boven het hoofd, en hun lichamen met een hoop rijshout en andere licht brandbare stoffen omringd. Het waren blanken; een twaalf- of dertiental Roodhuiden waren bezig hun de kleeren van het lichaam te scheuren, terwijl anderen nog steeds nieuwe brandstof aansleepten en rondom de gevangenen ophoopten. Een der vastgebonden mannen was, zooals Edith, die zich nauwelijks op honderd schreden van het treurig schouwspel bevond, duidelijk zien kon, Ralph Stackpole, de bekende paardendief; in den ander herkende zij, tot haar onuitsprekelijken schrik, haren broeder Roland. Ja, het was Roland, zij bedroog zich niet. Zij zag hem gebonden aan den paal en omringd door de gevoellooze, juichende bende, die met ongeduld het begin van het helsche schouwspel afwachtte, terwijl de vrouw van het door Nathan verslagen opperhoofd voor de houtmijt nederknielde en zich alle mogelijke moeite gaf, om die in brand te steken met haar vlammeende toorts.

De luide jammerkreet, dien Edith, op het gezicht van dit vreeselijk schouwspel slaakte, zou in staat zijn geweest harten van steen te vermurwen. Maar Indianen, die het er eenmaal op hebben gezet een gevangene te martelen, hebben niet alleen geen hart van steen, maar in het geheel geen hart. In zulke oogenblikken kent de roode man medelijden noch erbarmen, ofschoon op andere tijden een Indiaan even gevoelig, even barmhartig en welwillend als een blanke kan zijn. Alle betere opwallingen gaan verloren in den roes van den hartstocht, en geen ander gevoel bezielt de Indiaansche vrouwen en krijgers dan een onverbiddelijke, inderdaad duivelsche wreedheid, die slechts bevrediging vindt in het bloed en in den dood hunner ongelukkige slachtoffers. Er is geen voorbeeld bekend, dat een Indiaan, die een gevangene aan den paal martelde, het spel eenmaal begonnen zijnde, ooit tot medelijden werd bewogen, of den doodstrijd van den gevangene ooit met andere gevoelens dan die van zegepraal en van de hoogste verrukking heeft aanschouwd.

De snerpende kreet van Edith werd of door de wilden niet gehoord, of, hetgeen waarschijnlijker is, er werd door hen geen acht op geslagen. Braxley vergat een oogenblik, wat hij wilde doen. Maar weldra herkreëg hij zijn bezinning, sloeg de armen vaster om Edith, die zich bijna had losgerukt, om naar haar broeder te snehen, stiet het paard de sporen in de zijde en ging op de vlucht. Geen der Roodhuiden merkte hem op of lette op hem, hetgeen wellicht daaraan was toe te schrijven, dat hij Indiaansche kleederen droeg. Nog onder het vluchten kon hij niet nalaten een blik te werpen op de slachtoffers van zijn schandelijk bedrog. Een algemeen, gillend triomfgeschreeuw weerklonk over het plein, de vlammen sloegen reeds uit de stapels hout omhoog en de marteling was begonnen.

Ja, begonnen was zij, maar lang duren zou zij niet. Nog weergalmden de lucht van zegekreten, de echo's wekkend in de naburige bergen, toen een geknetter van minstens vijftig buksen, scherp en ratelend, zich liet hooren. Te gelijk klonk ver in het rond een donderend hoera! Een groot aantal ruiters renden, in vliegende vaart, het dorp in en opeens veranderde het geheele schouwspel in een tooneel van algemeene verwarring en panischen schrik. De salvo's werden herhaald en wel door een dubbel aantal buksen, in het volgend oogenblik kwamen er minstens honderd goed bereden blanken met lossen teugel aanrennen. Hun rossen waren met schuim bedekt en zakten van vermoeienis bijna ineen, maar nochtans werden zij door de ruiters met woedenden ijver aangespoord. Tweemaal zooveel mannen te voet drongen van achteren op en beantwoordden met luide juichkreten hun aanvoerder, die met donderende stem over de vlakke riep: — Wraak! wraak over de schoften! Op de schurken los! Dood aan het beulenrot!

Het gehuil, dat de Roodhuiden van schrik uitstieten, toen zij zoo onverhoeds, naar het scheen door een belangrijke overmacht, van wier nadering zij niet het minste hadden bemerkt, werden aangevallen, vervulde het geheele plein. Daarbij weerklonk het geschreeuw der bereden aanvallers, die bij het naderen hun geweren afschoten of, midden onder de Indianen rondspringend, met hun geweerkolven de hoofden der woestelingen beukten; voorts het dreunen der hoeven en het gehinnik der paarden, eindelijk de luide hoera's! van de bijna te gelijk met de ruiters het dorp binnendringende voetgangers, dit alles veroorzaakte zulk een verschrikkelijk getier, als de stoutste **verbeelding** niet in staat is zich voor te stellen.

De verraste Roodhuiden konden den onstuimigen aanval geen oogenblik weerstaan. Wel snelden sommigen naar de naastbijgelegen wigwams om hun geweren te halen; maar het meerendeel ging over tot een wilde en wanordelijke vlucht, en zocht, evenals de vrouwen en kinderen, een schuilplaats onder de rotsen en in de struiken van de nabijgelegen bergen. Toen zij deze evenwel naderden, werden zij ook hier door een krachtig salvo uit zelden missende buksen ontvangen, want de heuvels waren reeds door hun vijanden bezet.

Anderen vluchtten naar de weiden en maïsvelden, waar zij op dezelfde wijze werden onthaald door de ruiters, die zich als een alles meesleurenden stroom van alle heuvelen en berghellingen naar het dorp schenen voort te bewegen. Weldra bleek dan ook, dat het dorp van den „Zwartten Gier” van alle zijden door zulk een talrijke legermacht was aangevallen, als nog nooit op Indiaansch gebied was gezien.

De Roodhuiden, die niet bij den eersten aanval der blanken op het plein neergeschoten of doodelijk waren gewond, vloten thans uit het dorp. Onder de vorsten bevond zich Braxley, niet minder ontsteld dan zijn Indiaansche vrienden en bondgenooten. Hij had zich echter beter tot de vlucht voorbereid dan zij, drukte zijn ros de sporen in de zijden en poogde, terwijl hij zijn weerloozen buit vast in de armen hield gekneld, den stroom over te steken, nog altijd hopen op die wijze den dans te ontspringen.

Intusschen waren de ongelukkige slachtoffers aan den paal, ofschoon de plotselinge en onverhoopte verschijning hunner landslieden hen met zalige hoop vervulde, nog geenszins van hun boeien bevrijd en niet buiten gevaar van het hen omringende vuur. Hoewel de meeste Roodhuiden, zooals gezegd, in wanorde op de vlucht sloegen, zoo waren er toch eenigen onder hen, die zich de gevangenen herinnerden en het vermetele besluit namen hun den zoeten beker der vrijheid nog voor den mond weg te stooten. De vrouw van Wenonga was nog altijd bezig met de vlam in het opgehoopte brandende hout aan te wakkeren, maar plotseling van haar arbeid door het geschreeuw van den vijand en het gebrul van haar eigen vluchtend volk opgeschrikt, keek zij een oogenblik op, greep een mes en wierp zich, onder het uitstooten van een woesten wraakkreet, op Ralph Stackpole, die het dichtst bij haar stond. De vastberaden paardendief trachtte den gevaarlijken stoot der oude furie te ontwijken zoo goed hij kon. Zijn voeten waren niet gebonden, en zoodra het wijf, met fonkelende oogen, als een tijgerin op hem aanvloog,

gaf hij haar met zijn eenen voet zulk een trap tegen het lijf, dat ze verscheiden passen achteruitvloog en bewusteloos midden in de vlammen viel, waarmede zij den gevangene had gedacht te zullen martelen. Thans verteerden die vlammen haar eigen lichaam, voordat zij de noodige kracht herkreeg om zich uit haar bewusteloozen toestand op te richten.

Een hoog opgeschoten Roodhuid, die in zijne vuist een bijl zwaaide, en door een dozijn van zijn meest vastberaden landslieden werd gevolgd, snelde op kapitein Forrester toe. De jonge Virginiër scheen verloren, maar voordat de Indiaan den doodelijken slag kon toebrengen, snelde met reusachtige sprongen, over gewonden en stervenden heen, tot midden in den kring van het vuur, eene gedaante, die zelfs den besten en dappersten krijgsman vervulde met ontzetting en schrik. Het was de ontvluchte gevangene, de gewaande toovenaar der bleekgezichten, wiens lichaam en aangezicht, ofschoon beide met bloed bevekt, nog de sporen vertoonden van hun Indiaansche versiering. In de linkerhand droeg hij den bundel scalpen, door hem uit Wenonga's hut genomen, de grijze scalp van het verslagen opperhoofd was duidelijk herkenbaar aan de veeren, den snavel en de klauwen van een zwarten gier, die er nog aan bevestigd waren, terwijl in zijn hoog opgeheven rechterhand de stalen strijdbijl glinsterde, vroeger zoo dikwerf door Wenonga's vuist gezwaaid.

De Roodhuid, op het punt Roland den doodelijken slag toe te brengen, week ontzet terug en sloeg, onder luid geschreeuw van: *De Dshibbenönoseh! De Dshibbenönoseh!* op de vlucht. Ook de hem volgende krijgslieden bleven niet staan, vooral niet, toen Nathan, de vermeende duivel, zich wierp op den vluchtenden aanvoerder van den troep en hem, met een enkelen slag van zijn tomahawk, den schedel verbrijzelde. Op hetzelfde oogenblik kwam de ruiterschaar onder luid hoera-geschreeuw naderbij. Een deel van hen zette de vluchtende Roodhuiden na, terwijl de overigen van hun paarden sprongen, om de gevangenen van hun boeien te bevrijden. Deze dienst was hun echter, althans wat kapitein Forrester betreft, reeds bewezen. Wenonga's strijdbijl, druipend van bloed, sneed de riemen met eenige houwen door; vervolgens greep Nathan Roland's hand, drukte deze met warmte en riep juichend van vreugde uit: — Ziet ge, vriend? Ge gelooftet, dat ik u had verlaten, maar voorwaar, gij hebt u vergist!

— Hoera! voor den bloedigen Nathan! — riep een andere stem, door Roland als die van den jeugdigen Tom Bruce herkend.

— Hoera! Leve Kentucky! — riep overste Bruce, die vlak bij Roland van zijn paard sprong en met oprechte hartelijkheid diens hand schudde. — Daar zijn we, kapitein, we hebben u uit de kaken des doods verlost! Wij zwoeren, u te bevrijden of te sterven, trommelden een leger van meer dan duizend man bij elkaar, marcheerden met versnelden pas hierheen, en ontmoetten den bloedigen Nathan in het bosch; hij vertelde ons den nood waarin ge verkeerdet, en, hoera! nu zijn wij hier en hebben u van die ellendelingen bevrijd! — Met haastige woorden helderde de Overste het raadsel op van zijn gelukkige komst; maar Roland, nog geheel verward en onder den indruk van zijn snelle lotsverwisseling, verstond van die toespraak geen woord. Het rumoer van den strijd, het knallen der buksen, het gehuil der Indianen, het krijgsgeschreeuw der blanken, dat altijd nog aanhield, deed bovendien nog een deel der woorden verloren gaan, zoodat Roland tenauwernood tot bezinning kon komen. Zijn eerste gedachte was aan Edith. Wat was haar lot? Juist wilde hij naar haar vragen, toen plotseling met luiden kreet Richard Bruce, de jongste zoon van den Overste Bruce, naderbij galoppeerde, uit overmaat van vreugde zijn muts in de lucht werpend, terwijl hij met den vinger naar een man achter zich wees, in wien Roland, tot zijn groote verbazing, Pardon Fertig herkende, reeds voorlang als verdronken gewaand. Deze kwam met de snelheid van den wind aanrennen, terwijl, o zaligheid! o vreugde! in zijn armen Edith lag, die vol verrukking de armen uitstrekte naar haren broeder. Met één sprong was deze bij haar en drukte zijne zuster aan zijn hevig kloppend, diep bewogen hart.

— Daar is zij, kapitein! — riep Pardon Fertig juichend uit. — Ik zag dien schurk van een Indiaan met haar weggrijden, schoothem van zijn paard, zoodat hij op den grond tuimelde, zette de jonkvrouw vóór mij in den zadel, en nu zijn wij heelshuids hier.

— Ach! — sprak Tom Bruce met zwakke stem, terwijl hij zijns vaders arm greep en met sidderenden vinger naar den gelukkigen broeder en zuster wees: — ach, vader, dat is een schouwspel, wel waard, dat men er voor sterft!

— Sterven, mijn jongen! — riep de vader vol angst en vertwijfeling uit. — Je bent toch niet gewond, Tom?

— Toch wel, vader, hier, dicht bij het hart, en ik voel dat het spoedig met mij gedaan zal zijn! — zei Tom. — En daarom, vader, wilde ik u vragen, of ik behoorlijk mijn plicht heb volbracht, zonder mij te bekommeren of de dood er mede gemoeid was.

— Sterven, mijn jongen? — herhaalde de vader, de hand van zijn zoon grijpend, terwijl de overigen verschrikt naderbij kwamen en met ontsteltenis de snelle verandering in de trekken van den jongen man bemerkten, — Tom, mijn jongen, je zult toch niet willen sterven!

— Vader, het helpt toch niet, of wij al tegenstreven! — antwoordde de jongeling met doffe stem. — Zeg mij slechts of ik tegenover de vreemdelingen, tegenover u en moeder en al de anderen behoorlijk mijn plicht heb gedaan?

— Dat hebt ge, Tom, — antwoordde de overste, diep gerod en met eenigszins onvaste stem, — tegenover de reizende vreemdelingen, tegenover je vader, je moeder en ons allen!

— En ook tegenover Kentucky? — fluisterde de stervende jongeling.

— Zeker, ook tegenover Kentucky! — antwoordde de Overste.

— Welnu, vader, dan is alles goed, en ik behoef er verder niet over te treuren, dat God mij zoo spoedig reeds tot zich roept. Richard zal mij bij u vervangen, hij is een goede jongen. En nu nog iets, vader.

— Wat, mijn jongen? Spreek! — zei de Overste.

— Vader, ik wil u niet beleedigen, — sprak de jonge man, — maar laat, bid ik u, nooit weder een arm reiziger de wouden ingaan, zonder dat ge hem een betrouwbaar man medegeeft.

— Ja, Tom, ge hebt gelijk; ik zal dat niet weder doen!

— En dan, vader, laat den Zwervenden Nathan niet meer door uwe mannen beschimpen, want ik weet, dat hij vechten zal, als men hem zijn eigen weg laat gaan. En, vader, laat Ralph Stackpole er niet te zeer voor boeten, als hij weer eens één of twee paarden van u steelt. Weet, dat hij mij zijn bijstand verleende, toen wij den kapitein wilden bevrijden, dien dienst moet gij nooit vergeten.

— Laat hem stelen, jongen! — antwoordde de oude man, terwijl hij zich heimelijk een traan uit het oog wischte, — het zal hem daarom niet te slechter vergaan.

— Welaan dan, vader, — de jonge man sprak thans met veel vuur en schijnbaar terugkeerende krachten — meent gij, dat wij de Indianen, hier op deze plek, duchtig hebben geklopt?

— Zeker, jongen, daaraan valt niet te twifelen. En wij zullen ze nogmaals kloppen, totdat ze ons voorgoed met vrede laten.

— Dan hoera! en leve Kentucky! — riep de jonge man,

terwijl hij zijn laatste krachten voor dien zegekreet verzamelde. Toen zonk hij achterover, zijn oog brak, hij drukte voor het laatst de hand van zijn vader en zijn broeder, en stierf. Een zegevierende glimlach speelde om zijne lippen.

— Hij was een dappere jongen! — zei de oude overste, met onvaste stem, terwijl hij met een blik van eindelooze liefde het bleeke gelaat van den dierbaren zoon beschouwde, — hij was dapper tot zijn laatsten ademtocht!

Alle omstanders gevoelden de waarheid dezer woorden en in menig oog glinsterde een traan van ontroering, van deelneming en smart.

XXIII.

BESLUIT.

De Indianen waren op de wijze, als hiervoor beschreven, uit het dorp verdreven en toonden geen lust meer om te vechten, maar slechts om te vluchten. Daar hun echter van alle kanten door de aanvallers de pas werd afgesneden en de vluchtelingen hier werden begroet door doodelijke salvo's uit de bosschen of langs de hellingen der bergen, terwijl zij ginds op eene afdeeling ruiters stieten, die door de vlakten en korenvelden renden, werden zij weder naar het dorp teruggedreven, waar zij, tot het uiterste gebracht, besloten schenen hun leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Aan de grens van de kraal stieten zij op eene afdeeling ruiters en mannen te voet, die hen zoo pas hadden verjaagd. Met dezen waagden zij een verwoeden en bloedigen, maar korten strijd. Door de aanvallers achter hen steeds meer en meer voortgejaagd, sloegen zij zich door hen heen, in de richting van het plein, waarop de jeugdige Tom Bruce den laatsten adem had uit-

geblazen. Het tot hiertoe ledige plein vulde zich nu plotseling met menschen, die, om hun leven te redden, vluchtten of op leven en dood streden, terwijl vrouwen en kinderen in doodsangst huilden en schreeuwden en daardoor het afschuwelijke van het tooneel verhoogden.

Het rumoer had op de mannen, die Tom's dood hadden bijgewoond, een snelle uitwerking. Ralph Stackpole greep terstond een op den grond liggende bijl, snelde naar de naastbijzijnde groep strijdenden en riep den door smart overweldigden vader op deelnemenden toon de volgende woorden toe: — Trek het u niet al te veel aan, overste. Om Tom te wreken zal ik in minder dan geen tijd een scalp gaan halen!

„Zwervende Nathan” was kort te voren met de meeste ruiters, die zich met den overste op het plein van den Raadwigwam bevonden, verdwenen. Blijkbaar was hij te opgewonden, om als werkeloos toeschouwer het schouwspel te kunnen aanzien. Zoo was dan niemand teruggebleven dan de overste en zijn zoon Richard, de opnieuw vereenigde gelukkige broeder en zuster en Pardon Fertig, die door een gevoel van oude kameraadschap niet weder terstond van Roland wilde scheiden. Allen werden echter uit hun treurige beschouwingen van den doode opgewekt, toen het hoofdtooneel van den strijd opnieuw naar het plein werd overgebracht.

— Het is nu geen tijd te weklagen, — zeide overste Bruce, het lijk van den in zijn armen overleden zoon weder zacht op den grond leggende.

— Hij stierf als een man, en dit is het einde van het lied. Op, Richard, en bescherm de jonge dame! Er is nog meer te doen. Vormt een kring om haar! — herhaalde de overste, toen er op hetzelfde oogenblik een plotselinge beweging onder de strijdenden ontstond. Een dozijn of meer Indiaansche krijgers sloegen namelijk vol ontzetting op de vlucht, achtervolgd door een drievoudig getal blanken, die allen recht toreden op de plaats waar de overste Bruce zich met zijne omgeving bevond.

— Ik ben hun man! — riep Pardon Fertig, terwijl hij zijn geweer op den voorsten Indiaan afschoot, die dood ter aarde stortte. Deze daad wendde terstond alle gevaar af, want de Roodhuiden, schuchter geworden door den val van hun aanvoerder en door de ontdekking, dat zij ook vóór zich nog vijanden hadden, sloegen in een zijwaartsche richting op de vlucht en werden terstond door een overgroote meerderheid Kentuckyers gevolgd.

Terwijl dit plaats greep, viel er iets voor, wel geschikt om de

groep aan den martelpaal schrik en medelijden in te boezemen. De wilde, door Pardon Fertig neergeschoten, werd terstond door een der vervolgers geschalpeerd. Vijf of zes zijner kameraden wierpen zich op een tweeden persoon, dien zij woedend met messen en bijlen aanvielen, terwijl de ongelukkige met opgeheven armen tevergeefs om genade smeekte. En als ware dit schouwspel reeds op zich zelf niet afschuwelijk genoeg, zag men een teedere meisjes-gestalte aan de zijde van den aangevallene, die, overweldigd door den schrik, voortdurend en onophoudelijk hartverscheurende kreten slaakte.

— Om Gods wil, dat is Telie Doe! — riep Roland uit, terwijl hij bliksemsnel zich heenspoedde om haar hulp te verleen. Bijna even vlug volgde hem overste Bruce, die eveneens Telie herkende, en uit haar kreten de gevolgtrekking maakte, dat het haar vader was, wiens leven door de hageldicht vallende slagen werd bedreigd.

— Houdt op, vrienden, houdt op! — riep Roland, terwijl hij te midden van de vechtenden sprong en dezen daardoor deed terugtreden. De verrassing hield den tot den doodelijken slag opgeheven arm terug. Van dat oponthoud maakte Doe gebruik om op te staan en weg te loopen. Maar na weinige schreden zonk hij weer in elkaar.

De toornige Kentuckyers wierpen zich nu andermaal op hun prooi; maar Roland was hen voor en plaatste zich vóór den gewonden man. Te gelijker tijd kwam Bruce aangesneld, nam Doe's half waanzinnige dochter in zijne armen, terwijl hij met donderende stem den vervolgers toeriep: — Weg, afschuwelijke beesten! Wilt ge dan den man voor de oogen zijner eigen dochter vermoorden? Doodt liever Indianen, onmenschen die gij zijt! Dat zou u beter passen!

De mannen kwamen weder tot bezinning, hieven ter eere van den overste een luid hoera! aan en snelden vervolgens van daar, om andere vijanden op te sporen. Maar het was nog zoo zeker niet, dat ze die zouden vinden, want met de zegekreten der blanken vermengde zich nog zelden slechts het gehuil der overwonnen Indiaansche krijgers.

Intusschen had Roland beproefd den gewonden Abel Doe weer op de been te brengen, maar tevergeefs, ofschoon de ongelukkige zelf zijne pogingen steunde. Hij hief nog altijd de handen op, als om de slagen zijner onbarmhartige vijanden af te weren, terwijl onder dat alles zijn wild geroep weerklonk van: — Het is niets!

Het is maar om het meisje! Vermoordt een vader niet onder de oogen van zijn eigen kind!

— Vrees niets, ge zijt in veiligheid! — riep Roland hem toe, terwijl op hetzelfde oogenblik Telie zich in de armen haars vaders wierp en met hartverscheurende stem uitriep: — Ze zijn weg, vader! Sta op, zij zullen u niets meer doen; de goede kapitein heeft u gered!

— De kapitein? — vroeg Doe, terwijl hij opnieuw poogde zich op te richten. — Is het de kapitein? De schelmen hebben u dus niet vermoord? Nu, dat verheugt mij, kapitein, en het sterven zal mij ongetwijfeld lichter vallen, nu ik dat weet! En het meisje, Edith, is zij ook gered? Den Hemel zij dank! Nu is alles goed, kapitein. Zeg nu maar, waar Richard Braxley is! Gij hebt hem toch niet gedood?

— Denk niet aan hem, man, — antwoordde Roland. — Ik weet niets van hem.

— Ach, kapitein, — riep Doe uit, — ik ben een stervende, en ik wist dat dit het einde zou zijn. Indien Richard gevangen is, breng hem dan hier en laat mij met hem spreken. Het zal voor uw eigen best zijn, kapitein!

— Ik weet niets van dien schurk, — antwoordde Roland. — Denk maar aan u zelf!

— Ha, daar is zijn roode doek! — riep Doe uit, terwijl hij naar Pardon Fertig wees, die de sjaal als een sjerp om zijn lijf had gebonden.

— Deze doek? — zeide Pardon Fertig. — Ik ontnam hem aan een van die Indianenkerels, die met de jonge dame van hier wilde vluchten. Ik riep hem toe halt te houden, maar toen hij het niet deed, kittelde ik hem eens in den rug, sloeg hem neder en ontnam hem zijn scalp, voordat men tot drie kon tellen. Daar is hij, als ge hem zien wilt.

Bij die laatste woorden trok hij een bos zwarte haren te voorschijn, op het gezicht waarvan Edith op het punt was in zwijm te vallen.

— Roland, — zeide zij, tegen haar broeder leunende, om niet op den grond te vallen, — het was Richard Braxley, die mij ontvoerde. Hij was het, ja, hij zelf!

— Ha! ha! ha! — lachte Abel Doe, die Edith's woorden gehoord had, — ik heb Richard altijd gezegd, dat de Booze ons zou halen, en nu heeft hem dat lot eerder getroffen dan mij! Doodgeschoten, gescalpeerd, geheel en al behandeld als zoo'n Indiaan-

sche hond! Welaan dan, het spel is nu uit en wij beiden hebben ons loon ontvangen! Kapitein, — vervolgde hij, zich tot Roland wendende, — ik ben een schurk geweest en sterf als zoodanig! Toch wil ik nog goedmaken, wat ik kan. Hier is het ware testament van uw oom, kapitein, — hij trok dit met inspanning uit zijn broekzak te voorschijn, — neem het, neem het zonder eenige voorwaarde. Maar ge zult ha ar niet vergeten, Telie bedoel ik, mijne dochter! Gij zult toch voor haar zorgen, kapitein?

— Zoo lang ik leef, zal het haar nooit aan een vriend ontbreken, — zeide Roland met vaste stem.

— Welnu, dan sterf ik gaarne! — Ik vertrouw op u, kapitein! Ik vertrouw op u!

Het waren zijne laatste woorden, hij viel achterover en blies den adem uit. Bruce riep echter op verwijtenden toon: — Het heeft het meisje nooit aan een vriend en beschermmer ontbroken voordat zij mijn huis ontvluchtte! Ik heb haar altijd als een vader behandeld!

Terwijl dit voorviel, was de strijd geëindigd en door de mannen van Kentucky volkomen gewonnen. Bijna alle Indianen waren gesneuveld, terwijl de overwinnaars slechts een gering verlies aan dooden en gewonden hadden te betreuren. Om de zegepraal volkomen te doen zijn, werd het dorp met de omliggende maïsvelden aan de vlammen prijsgegeven en geheel verwoest. Toen de laatste woning der Roodhuiden was vernield, werd de terugtocht door de overwinnaars aanvaard en dezen keerden veilig en te rechter tijd weder in hunne woonplaatsen terug.

Hiermede zou ons verhaal eigenlijk ten einde zijn, want wij hebben gezien, dat de boosheid werd gestraft en Roland met Edith, door het terugkrijgen van het testament, in het ongestoord bezit kwamen van hun eigendom, in de toekomst voor hen veilig gewaarborgd. Voordat wij echter van onzen vriendelijken lezer afscheid nemen, zouden wij hem nog gaarne inlichtingen willen verstrekken omtrent velerlei, dat hem tot hiertoe onduidelijk is gebleven of belang zal inboezemen, in zooverre het betreft de verdere lotgevallen der personen, met wie wij in den loop van ons verhaal hebben kennis gemaakt.

Het eerst dan eenige woorden omtrent Pardon Fertig, die, naar wij vreesden, bij de poging tot redding uit het belegerde blokhuis, zijn dood in het water had gevonden en thans opeens weer frisch en gezond op de kampplaats verscheen. Hoe verrassend het feit

zijner opstanding uit de dooden voor ons moge zijn, zoo was er toch, naar hij zelf mededeelde, volstrekt niets wonderlijks aan verbonden. Gedurende zijne vlucht door den sterken stroom van zijn paard gerukt, had een gelukkig toeval hem gebracht op den dam van houtwerk, waardoor de verderfelijke snelheid van het water werd gebroken. Daar hij niet twijfelde, of zijne metgezellen waren in den woesten stroom omgekomen, en hij dus alleen tegen de Indianen zou moeten strijden, had hij een schuilplaats gezocht onder de houten balken, waar hij het overige gedeelte van den nacht, alsmede een groot gedeelte van den volgenden dag was gebleven, totdat hij overtuigd was, dat er zich geen Roodhuiden meer in de nabijheid bevonden. Toen had hij den rotsachtigen oever beklommen, was door de bosschen geslopen en eindelijk gelukkig in het leger van Bruce aangekomen, bij wien hij zich had aangesloten, om dezen naar het gebied der Indiaansche vijanden te volgen.

Wat Nathan betreft, deze was na zijn gelukkig volbrachte vlucht heengesnel, om hulp voor zijn vrienden te halen. Hij stiet op een afdeeling van Bruce's manschappen, bij wie hij om zijne Indiaansche kleederdracht en beschrijving algemeen opzien en verbazing wekte. De man kwam, zoowel den overste als diens krijgslieden zeer veranderd voor. De bundel scalpen, die hij in de hand hield, de nog van het bloed rookende scalp aan zijn gordel, zoome de Wenonga's strijdbijl, tot aan het gevest met bloed bespat en omklemd door een evenzeer met bloed bevlekte vuist, boden een niet minder verrassenden aanblik dan de uitdrukking van zijn gelaat, houding en gebaren. Zijn oog schitterde van wilde opgewondenheid en straalde van een gevoel van zegepraal, met woede vermengd. Zijn stap was trotsch, vlug, vast en veerkrachtig, als die van een oorlogsman, die in de rij treedt om deel te nemen aan den krijgdsdans, en als hij sprak, ademden zijn woorden strijd- en moordlust. Hij zwaai de Wenonga's strijdbijl, wees met vergramden blik in de richting van het dorp, en eischte van de krijgslieden, dat zij hem onderwijld daarheen zouden volgen.

Toen men, na kort beraad, tot den marsch had besloten, leidde hij de troepen met een snelheid en zekerheid, die zijn vertrouwdheid met alle toegangen tot het dorp bewees, en gedurende den strijd die daarop ontbrandde, verrichtte hij heldendaden, welke allen, die hem zagen, met verbazing en bewondering vervulden.

Eerst toen de terugtocht uit het dorp werd aanvaard, keerde Nathan weer tot zijn vorigen toestand terug. Het krijgsvuur bliksemde niet meer in zijne oogen, zijn schreden verloren hun koen-

heid en vastberadenheid, en hij zag de mannen, die hem met woorden van bewondering en lof overstelpten, vol onrust en verlegenheid aan. Hij hield zich, om zijn gevoelens te verbergen of de aandacht der overigen van zich af te leiden, met kleinen Peter bezig; maar ook deze kon hem den lof niet onthouden, dien alle krijgslieden hem toezwaaiden.

Te midden van die verlegenheid bemerkte hij den jongen Virginier, die naast zijne zuster door het woud reed, en nu snelde hij aanstonds op dezen toe, om hem kennis te geven van de aanwezigheid van het testament, waaromtrent hij, zooals wij weten, inlichtingen had verkregen. Hij wist niet, dat dit gewichtige document reeds in de handen was gevallen van Roland, die hem met van vreugde stralende blikken ontving.

— Nathan, — zeide hij, terwijl hij den thans weder zeer deemoedigen Kwaker de hand toestak, — aan u hebben wij ons leven, ons fortuin, ja alles te danken; wij zullen dat nooit vergeten! Maar hoe komt het, Nathan, — voegde hij er lachend bij, toen hij den bundel scalpen bemerkte, dien de Kwaker nog steeds in de hand droeg, — hoe komt het, dat gij de bewijzen uwer dapperheid zoo openlijk toont? Dat was toch vroeger uw gewoonte niet?

— Vriend, — zeide Nathan, zijn somberen blik eerst op de scalpen en daarna op Roland vestigend, — ge ziet hier de lokken, die eenmaal de hoofden mijner kinderen sierden. En hier is — voegde hij er bij — terwijl hij met onverholten vreugde den scalp van Wenonga toonde, — hier is de haardos van hem, die hen vermoordde! Maar genoeg, vriend, ge kent mijne geschiedenis en zult mij niet berispen! Ik heb u echter nog iets te zeggen, dat u persoonlijk betreft. Er bestaat een testament van uw overleden oom, dat u en uwe zuster.....

— Zeer juist, Nathan, — viel Roland hem in de rede, terwijl hij het document te voorschijn haalde. — Hier is het! Het maakt mij tot een rijk man, en gij, Nathan, zult de eerste zijn, die mijne bezittingen met mij deelt. Gij moet thans het wilde leven aan de grenzen vaarwelzeggen en met mij naar Virginie gaan.

— Ik, vriend? — riep Nathan met een treurigen blik uit. — Neen, het lot heeft mij naar de wouden verwezen, daar wil ik leven en sterven. Ik vind daar, wat ik noodig heb: voedsel en kleding... meer behoef ik niet. Om een enkele gunst zou ik u echter wel willen verzoeken.

— Spreek, Nathan, zij is u bij voorbaat reeds toegestaan.

— Welnu, vriend, — fluisterde Nathan, terwijl hij een smee-kenden blik op Roland wierp, — spreek nooit, over hetgeen ge mij in de wouden hebt zien doen.

Roland beloofde het, en Nathan wilde zich daarop verwijderen, maar Edith hield hem terug en zeide:

— Kom met ons mede, goede Nathan, kom mede naar ons huis! Daar zal niemand u beschimpen of u uw geloof voor de voeten werpen, wat ge het meest schijnt te vreezen.

— Ge zijt een goed meisje, — antwoordde Nathan met een dankbaren blik — maar ik kan u niet volgen, want ik heb op deze aarde geen woonplaats meer. Niemand is mij overgebleven, om mij lachend en vroolijk te ontvangen, niemand, om mij, bij mijn terugkeer van het veld of uit het bosch, met de stem der liefde te verwelkomen; neen, voorwaar, niemand, niemand! Daarom behoort de wildernis, waar het gezicht van vreemde huiselijkheid mij niet aan mijne ellende herinnert, mijn verblijfplaats te zijn.

Toen Nathan deze woorden sprak, sidderde zijn stem, zijn lippen beefden en zijn geheele gelaat verried de diepe smart van een eenzame, droomende ziel. Roland hoopte hem later op het fort van Bruce weer te vinden; maar Nathan kwam niet, en nooit aanschouwde Roland weder zijn trouw en eerlijk gelaat. Nathan verliet het woud niet meer; hij begroef zich met zijne smart in de diepste eenzaamheid.... geen mensch heeft ooit meer iets van hem gehoord.

Roland vertoefde nog eenige weken als gast op het fort van overste Bruce en verliet dit eerst, nadat hij Telie, die er de voorkeur aan gaf in het gezin van den overste te blijven, rijk had bedacht. Ook Ralph Stackpole en Pardon Fertig hadden gelegenheid zijne grootmoedigheid te bewonderen, daar hij hun zijn beide landerijen ten geschenke gaf, waardoor hun een onbekommerd en gelukkig bestaan verzekerd was. In latere jaren vernam Roland, dat Telie de vrouw van Richard Bruce was geworden, en Ralph Stackpole, die nooit weer tot zijn oud gebrek, het stelen van paarden, verviel, evenals Pardon Fertig, zich den naam van achtenswaardige en welgestelde mannen hadden verworven.

Hij zelf genoot met Edith het geluk, dat de Hemel hun had beschoren, en slechts de gedachte aan Nathan, die hem zoo trouw in het gevaar had bijgestaan, en dien hij zoo gaarne al zijn toewijding had vergolden, verduisterde somtijds den wolkenloozen hemel zijns levens, door geen stormen meer verstoord.

GEÏLLUSTREERDE KINDERBOEKEN.

(Zoowel voor jongens als meisjes.)

Texas en Mexico. Een Episode uit den Texaanschen Vrijheidsoorlog, door **KAPITEIN FLINT**, met 4 platen in kleurendruk, naar oorspronkelijke aquarellen, pl.m. 260 blz., f 1,50, in rijk geïllustreerden stempelband f 1,90.

INHOUD: Een gevaarlijke buurman. — De verrader. — Si-ki-ta. — In de prairie van San Marcos. — Verijdelde toeg. — De brandende hoeve. — De vervolging der Roodhuiden. — Het Indianenkamp. — De brandende prairie. — Valsch spoor. — Opnieuw hoop. — Een schuilplaats in het gebergte. — Het eerste gevecht. — De twee kondschappers. — Een nieuwe vrijwilliger. — De overrompeling. — De hacienda San-Christobal. — In het kamp der Lapan-Indianen. — Vóór San Antonio. — De bestorming. — Kwade dagen. — Oude Sam. — De val van den Alamo. — Op den Guadalupe. — Op het slagveld. — De eenig overgeblevene van Fannin's legerschaar. — De straf van den verrader. — De ontkenning.

Te Water en te Land. Lotgevallen van een Hollandscnen Scheepsjongen op Zee, in de Pampas en in de Cordilleras, door **KAPITEIN FLINT**, met 4 platen in kleurendruk, naar oorspronkelijke aquarellen, pl.m. 240 blz., f 1,50, in rijk geïllustreerden stempelband f 1,90.

INHOUD: Afscheid van huis. — Aan boord der „Marianne”. — In den mist. — Op zee. — José Vergero. — Een geheimzinnige wegwijzer. — Op de „Felukke”. — De Partida. — De krijgsgeschiedenis. — De brandende Pampas. — Op de Parana. — Een rit door de Pampas. — Op weg. — Onder de Ranqueles. — Het vreemde Opperhoofd. — De boom van Qualichu. — In de Estancia. — De Montonera. — Een nachtelijk gevecht. — Nieuwe kennissen. — Antu-Mangue. — De ontvluchting. — De verschalking der Mashorqueros. — De schuilplaats van den vogelvrij-verklaarde. — Verijdelde vlucht. — De val van den Dictator. — De Cordilleras de los Andes. — Onder Chileensche smokkelaars. — Een oude bekende. — Naar huis.

Vraag in elken Boekhandel en direct bij de Uitgevers:
Den Geïllustreerden Catalogus B, gratis verkrijgbaar.

De Spoorzoekers, door **KAPITEIN FLINT**, met 4 pl.
in kleurendruk, naar oorspronkelijke aquarellen, pl.m. 160 blz.,
f 1,10. In rijk geïllustreerden stempelband f 1,50.

INHOUD: In de Transvaalsche Goudvelden. — De eerste sporen. — De eerste Leeuw. — Olifantenjacht. — Door de Woestijn. — In het gebied der Makula's. — Gevecht met de Garanganja-Negers. — In het Woud. — Gevangen. — Gevonden. — In Duitsch-Afrika. — Op de Zambesi. — Slot.

De Lotgevallen van Jaap Moedig, door **KAPITEIN FLINT**, met 4 platen in kleurendruk, naar oorspronkelijke aquarellen, pl.m. 224 blz., f 1,50. In rijk geïllustreerden omslag f 1,90.

Erik Randal. Een verhaal uit het tijdperk van de verovering van Finland door de Russen, in 1808, van **O. HOFFMANN**, door CORRY, met vijf artistieke platen in kleurendruk, naar oorspronkelijke aquarellen, pl.m. 240 blz., f 1,50. In rijk geïllustr. stempelband f 1,90.

De inhoud is — gelijk een werk van een auteur als Hoffmann doet verwachten — zeer boeiend, maar vooral **degelijk** en **leerrijk**, de platen en band zijn zoo **smaakvol** en **artistiek** uitgevoerd, als wellicht ooit te voren een Jongensboek in Nederland is verschenen; — het geheel is zoo aantrekkelijk, dat men het slechts behoeft te zien, om kooper te worden.

Op het Oorlogspad. Een verhaal uit Mexico, van **KAPITEIN MAYNE REID**, met zes artistieke platen in kleurendruk, naar oorspronkelijke aquarellen, pl.m. 224 blz., f 1,50. In rijk geïllustreerden stempelband f 1,90.

De Koene Woudloopster, door **KAPITEIN MAYNE REID**, met zes artistieke platen in kleurendruk, naar oorspronkelijke aquarellen, pl.m. 240 blz., f 1,50. In rijk geïllustr. stempelband f 1,90.

Behalve dat de uitvoering van platen en band niet minder schoon is dan die van Erik Randal, zoo is de naam van den beroemden schrijver kapitein Mayne Reid voor den inhoud wel de beste aanbeveling, waarmede dan ook, als geheel afdoende, kan worden volstaan; — het geheel is zoo aantrekkelijk, dat men het slechts behoeft te zien, om kooper te worden.

Vraag in elken Boekhandel en direct bij de Uitgevers:
Den Geïllustreerden Catalogus B, gratis verkrijgbaar.